

RINKINYS IŠ PRANAŠO HADISŲ ENCIKLOPEDIJOS

lietuvių | ليتوانيہ

المستقر من موسوعة الأحاديث النبوية

ح) جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٦ هـ

جمعية خدمة المحتوى الإسلامي
المنتقى من موسوعة الأحاديث النبوية - ليتواني. / جمعية خدمة
المحتوى الإسلامي - ط١. - الرياض ، ١٤٤٦ هـ
٣٤٠ ص ؛ .بسم

رقم الإيداع: ١٤٤٦/١٠٠٣١
ردمك: ٩٧٨-٦٠٣-٨٤٧٤-٥٠-١

Partners in Implementation

Content
Association

Rowad
Translation

Rabwah
Association

IslamHouse

This publication may be printed and disseminated by
any means provided that the source is mentioned and
no change is made to the text.

Tel: +966 50 244 7000

info@islamiccontent.org

Riyadh 13245- 2836

www.islamhouse.com

المُنتَقَى

مِنْ

مُؤَسَّسَةِ الْأَحَادِيثِ النَّبَوِيَّةِ

اللغة الليتوانية

إعداد القسم العلمي

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

جمعية الدعوة
وتوعية الجاليات بالربوة

Vardan Allaho, Maloningiausiojo, Gailestingiausiojo

Ižanga

Visa šlovė priklauso Allahui, pasaulių Viešpačiui. Ramybė ir Allaho palaima tebūna mūsų Pranašui Muchammedui, jo šeimai, jo bendražygiams ir visiems, kurie nuoširdžiai seka jų pavyzdžiu iki Paskutiniojo Teismo dienos.

Toliau – svarbus priminimas: po Korano, svarbiausias šaltinis, į kurį musulmonas turėtų gilintis – tai Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) suna. Ji turėtų būti ne tik skaitoma, bet ir apmąstoma, suprantama bei taikoma kasdieniame gyvenime

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) yra pasakęs: „Palikau jums du dalykus. Jei jų laikysitės, niekada nenuklysite: tai yra Allaho Knyga ir Jo pasiuntinio suna. “ (Perdavė Imam Malik) Allahas taip pat sako šventajame Korane: {Imkite tai, ką jums davė Pasiuntinys, o nuo to, ką jis uždraudė – susilaikykite.} [Koranas, sūra, Surinkimas" 59:7]. Remiantis šiais aiškiais įsakymais, Islamiškojo turinio įvairiomis kalbomis aptarnavimo asociacija, bendradarbiaudama su Rabva bendruomenės sąmoningumo asociacija, parengė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) hadisų enciklopediją, išverstą į daugelį pasaulio kalbų.

Pagerbtas ir išaukštintas Allahas suteikė galimybę atrinkti svarbiausius šios enciklopedijos hadisus, reikalingus kiekvienam musulmonui tiek tikėjimo, tiek kasdienio gyvenimo klausimais. Prie kiekvieno hadiso pateikiamas trumpas paaiškinimas – jo reikšmė, įrodymai ir nauda. Visa tai surinkta leidinyje „**Rinkinys iš Pranašo hadisų enciklopedijos**“.

Šis projektas grindžiamas siekiu, kad Pranašo suna ir jo mokymai pasiektų kuo daugiau žmonių jų gimtąja kalba, ir kad šios žinios taptų naudingos tiek dvasiškai, tiek praktiškai.

Tegul Allahas priima šį darbą, padaro jį palaimintu ir nuoširdžiu vardan Jo kilnaus Veido. Tebūnie gausus atlygį tiems, kurie prisidėjo prie šio leidinio rengimo, vertimo ir platinimo. Tebūna Allaho palaima ir ramybė mūsų Pranašui Muchammedui.

(1) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ، وَإِنَّمَا لِأَمْرٍ مَا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، فَهَاجَرَتْهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَرَوُّهَا، فَهَاجَرَتْهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ».

وفي لفظ للبخاري: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ أَمْرٍ مَا نَوَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(1) – Umar Ibnul-Khattab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Iš tiesų, atlygis už darbus priklauso nuo ketinimo, o žmogus bus apdovanotas pagal tai, ką jis ketino. Taigi, kas migruoja vardan Allaho ir Jo Pasiuntinio, tada jo migracija yra dėl Allaho ir Jo Pasiuntinio. O tas, kurio migracija yra tam, kad pasiektų pasaulinę naudą arba vestų moterį, tada jo migracija skirta tam, dėl ko jis migravo.“ Al-Bukhari versijoje: „Iš tiesų, atlygis už poelgius priklauso nuo ketinimų, ir kiekvienas žmogus bus apdovanotas pagal tai, ką jis ketino.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškino, kad visi poelgiai vertinami pagal ketinimą. Šis sprendimas paprastai taikomas visiems poelgiams, įskaitant garbinimo aktus ir sandorius. Taigi, tas, kuris savo gerais darbais siekia kokios nors žemiškos naudos, tą naudą pasieks, bet už tai nebus atlyginta. Ir tas, kuris padaro gerą darbą, ketindamas priartėti prie Visagalio Allaho, bus apdovanotas, net jei jo poelgis yra paprastas, pavyzdžiui, valgymas ir gėrimas.

Tada Pranašas pateikė pavyzdį, iliustruojantį ketinimo poveikį, nors abu poelgiai atrodo lygūs. Jis atkreipė dėmesį, kad jei žmogus migruoja palikdamas tėvynę su ketinimu gauti savo Viešpaties malonę, jo migracija yra pagal šariatą ir priimtina, už kurią jam bus atlyginta, atsižvelgiant į jo nuoširdų ketinimą. Tačiau jei žmogus migruoja siekdamas kokios nors pasaulietinės naudos, pavyzdžiui, turto, prestižo, verslo ar žmonos, jis iš savo migracijos pasieks tik tai, ką jis ketino, ir jam nebus suteiktas joks atlygis.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina mus būti nuoširdžiais, nes Allahas priima tik tuos darbus, kurie skirti Jo labui.
2. Jei išsipareigojantis asmuo atlieka darbus, kurie turi būti padaryti, kad įgytų Allaho malonę pagal įprotį, jam už tai nebus jokio atlygio, nebent jis ketina tuo priartėti prie Allaho.

(4560)

(2) – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ فِيهِ فَهُوَ رَدٌّ» متفق عليه.

ولمسلم: «مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(2) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kas įveda į šią mūsų religiją ką nors, kas jai nepriklauso, tai bus atmesta.“ [Bendru sutarimu] Muslim formuluotė: „Kas daro tai, kas neatitinka mūsų religijos, bus atmesta.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas paaiškina, kad jei kas nors diegia kažką religijoje arba daro tai, ko nepatvirtina Korano ir sunnos įrodymai, tai bus atmesta, o Allahas to iš jo nepriims.

Iš hadiso privalumų:

1. Garbinimo veiksmai yra pagrįsti tuo, kas nurodyta Korane ir Pranašo sunnoje. Mes garbiname Visagali tik pagal tai, ką Jis nurodė, o ne pagal religines naujoves (bida).
2. Religija remiasi ne nuomone ir pritarrimu, o Pasiuntinio, tegul Dievas jį laimina ir suteikia jam ramybę, sekimu.
3. Šis hadisas yra mūsų religijos tobulumo įrodymas.
4. Bida (religinė naujovė), tai naujai į religiją įvestas dalykas, kuris neegzistavo nei Pranašo, nei jo kompanjonų laikais.
5. Šis hadisas yra vienas iš islamo pamatų. Jis veikia kaip poelgių kriterijus. Kiekvieno poelgio, kuris nėra skirtas išskirtinai Visagaliui Allahui, vykdytojas negaus atlygio ir ta pati taisyklė galioja kiekvienam veiksmui, kuris neatitinka Pranašo sunos.
6. Draudžiamos naujovės yra tos, kurios yra susijusios su religija, o ne su pasaulietiniais reikalais.

(4792)

(3) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدُ بَيَاضِ الْقِيَابِ، شَدِيدُ سَوَادِ الشَّعْرِ، لَا يُرَى عَلَيْهِ أَثَرُ السَّفَرِ، وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ، حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَسْنَدَ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ، وَوَضَعَ كَفَّيْهِ عَلَى فَخْذَيْهِ، وَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَعَجَبْنَا لَهُ، يَسْأَلُهُ وَيُصَدِّقُهُ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ، قَالَ: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِحْسَانِ، قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ، قَالَ: «مَا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنْ أَمَارَتِهَا، قَالَ: «أَنْ تِلِدَ الْأُمَّةُ رَبَّتَهَا، وَأَنْ تَرَى الْحَفَاةَ الْعُرَاةَ الْعَالَةَ رِعَاءَ الشَّاءِ يَتَطَاوُلُونَ فِي الْبُنْيَانِ» قَالَ: ثُمَّ انْطَلَقَ، فَلَبِثْتُ مَلِيًّا ثُمَّ قَالَ لِي: «يَا عُمَرُ، أَتَدْرِي مِنَ السَّائِلِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّهُ جِبْرِيلُ، أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(3) – Umar Ibn Al-Khattab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pasakė: „Kai vieną dieną sėdėjome su Pasiuntiniu (ramybė ir Allaho palaima jam), prieš mus pasirodė vyras, apsirengęs baltais drabužiais ir labai juodais plaukais. Jokių kelionės pėdsakų ant jo nesimatė ir niekas iš mūsų jo nepažinojo. Jis atsisėdo šalia Pranašo, atsirėmęs į Pranašo kelius ir uždėjęs delnus ant šlaunų, pasakė: „O Muchammedai, papasakok man

apie islamą“. Pasiuntinys atsakė: „Islamas yra paliudyti, kad nėra kito dievo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Jo Pasiuntinys, melstis, duoti zakatą, pasninkauti Ramadano mėnesį ir atlikti hadžą, jei įmanoma. Vyras pasakė: „Tu kalbėjai tiesą.“ Buvome nustebinti, kad jis jį apklausinėjo, o paskui pareiškė, kad kalbėjo tiesą. Po to pasakė: „Papasakok man apie imaną (tikėjimą).“ Pranašas atsakė: „Tai tikėjimas Allahu, angelais, Raštais, pasiuntiniais, Paskutiniąja diena ir likimo gėriu ir blogiu.“ Jis pasakė: „Tu kalbėjai tiesą.“ Tada vyras pasakė: „Papasakok man apie ihsan (tobulumą religijoje). Pranašas atsakė: „Tai yra garbinti Allahą taip, lyg Jį matytume, o jei nematai Jo, Jis tikrai tave mato.“ Jis pasakė: „Papasakok man apie Valandą (Paskutinąją dieną).“ Pranašas pasakė: „Klausiamasis (Pranašas) nežino daugiau nei klausinėjantis (vyras).“ Taigi jis pasakė: „Tada papasakok man apie jos ženklus.“ Jis pasakė: „Kai vergė pagimdo savo šeimininkę ir kai pamatai basus, nuogus ir skurdžius piemenis (arabus) (konkuruojančius tarpusavyje), statančius aukštus pastatus.“ Po to vyras išėjo. Pranašas šiek tiek palaukė ir tada pasakė: „O Umar, ar žinai, kas buvo tas klausinėtojas?“ Aš atsakiau: „Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai“. Jis pasakė: „Tai buvo Džibrilis (Gabrielius), atėjęs išmokyti jūsų religijos.“

[Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Umar Ibn Al-Khattab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Džibrilis (ramybė jam) pasirodė prieš

kompanionus (tebūnie Allahas jais patenkintas) kaip nežinomas vyras labai baltais drabužiais ir labai tamsiais plaukais, o kelionės žymių - tokių kaip nuovargis, dulkės, išsipešę plaukai ir nešvarūs drabužiai - ant jo nesimatė. Nė vienas iš susirinkusiųjų jo nepažinojo. Tai atsitiko jiems sėdint su Pranašu (ramybė ir Allaho palaima jam). Jis atsistojo prieš Pranašą tarsi besimokantis ir paklausė jo apie islamą. Jis atsakė jam nurodydamas islamo ramsčius: dviejų tikėjimo liudijimų pripažinimą, penkių kasdinių maldų atlikimą, zakato mokėjimą, Ramadano mėnesio pasninkavimą bei hadžo prievolės atlikimą tiems, kurie gali tai padaryti.

Klausėjas pasakė: tu kalbėjai tiesą. Kompanionai stebėjosi, kad jis uždavė klausimą, o tai rodo, kad jis, matyt, nežinojo atsakymo, bet tada jis patvirtino, kad atsakymas buvo teisingas.

Tada jis paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) apie tikėjimą, ir jis atsakė išvardydamas šešis ramsčius, kurie apima tikėjimą Visagalio Allaho egzistavimu ir Jo savybėmis, tokiomis kaip gebėjimas kurti, vienumas ir teisė būti garbinamu; ir tikėjimą, kad angelai, kuriuos Allahas sukūrė iš šviesos, yra garbingi tarnai, kurie paklūsta Visagaliui Allahui ir vykdo Jo įsakymus; tikėjimą Raštais, kuriuos Visagalis apreiskė pasiuntiniams, kaip Koranas, Tora ir Evangelija bei tikėjimą pasiuntiniais, kurie perdavė Allaho religiją, tokiais kaip Nojus, Abraomas, Mozė, Jėzus ir paskutinis iš jų Muchammedas (ramybė jiems); tikėjimą Pakutiniąja diena, kuri apima barzak gyvenimą (gyvenimas kape po mirties) ir kad kiekvienas žmogus po mirties prisikels, turės atsiskaityti ir galiausiai atsidurti rojuje arba pragare bei galiausiai tikėjimą, kad Allahas viską iš anksto paskyrė pagal Savo žinias, išmintį ir valią, ir kad

viskas vyksta pagal Jo numatymą ir kūrybą. Tada vyras paklausė jo apie ihsan, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atsakė, kad ihsan yra tai, kad turime garbinti Allahą taip, lyg jį matytume, ir jei negalime pasiekti tokio lygio, turėtume garbinti Visagalį tarsi Jis mus stebi. Pirmasis yra žiūrėjimo (mušahada) lygis, kuris yra aukštesnis, o antrasis - budrumo (murakaba) lygis.

Tada jis paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) apie Teismo dieną ir jis paaiškino, kad jos žinojimas yra vienas iš dalykų, kuriuos Allahas pasiliko tik Sau, taigi, niekas iš kūrinių apie tai nežino, nei tas, kurio apie tai teiravosi, nei klausėjas.

Tada vyras paklausė apie Teismo dienos ženklus ir Pranašas atsakė, kad jos ženklai apima didėjančią vergių mergaičių ir jų vaikų skaičių, vaikų nedėkingumą savo motinoms, elgiantis su jomis kaip su vergėmis ir kad piemenys bei neturtingi žmonės laiko pabaigoje gyvens turtingą gyvenimą, didžiudamiesi didelių namų statyba ir puošyba.

Tada Pranašas pranešė, kad klausėjas buvo Džibrilis, kuris atėjo mokyti kompanjonų šios teisingos religijos.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo geras Pranašo manieras, kad jis sėdi su savo kompanjonais, o jie domisi juo.
2. Su klausiančiuoju turi būti elgiamasi švelniai ir draugiškai, kad jis galėtų užduoti klausimą be išlygų ir baimės.

3. Su mokytoju turi būti elgiamasi mandagiai, nes Džibrilis (ramybė jam) atsisėdo prieš Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) mandagiai, kad iš jo pasimokytų.
4. Islamo ramsčiai yra penki, o tikėjimo - šeši.
5. Kai islamas ir tikėjimas minimi kartu, islamas reiškia išorinius aspektus, o tikėjimas - vidinius.
6. Religija turi skirtingus lygius. Pirmasis lygis yra islamas, antrasis - iman (tikėjimas), o trečiasis ir aukščiausiasis - dhsan.
7. Klausiančiajam paprastai trūksta žinių, ir būtent jo nežinojimas skatina jį klausti. Todėl kompanjonai stebėjosi, kad jis uždavė klausimą, ir po to patvirtino atsakymą.
8. Pranašas pradėjo nuo svarbiausio dalyko iki mažiausio. Apibrėždamas islamą jis pradėjo nuo dviejų tikėjimo liudijimų, o apibrėždamas tikėjimą pradėjo nuo tikėjimo Allahu.
9. Žinovas gali būti paklaustas apie tai, ką klausėjas jau žino, kad kiti galėtų tai sužinoti.
10. Žinios apie Teismo dieną yra iš dalykų, kuriuos tik Allahas žino.

(4563)

(4) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَإِقَامَ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(4) – Abdullah Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Islamas pastatytas ant penkių ramsčių: liudijimo, kad nėra kito dievo tik Vienintelis Allahas ir kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys; maldų atlikimo; išmaldos mokėjimo; piligrimystės atlikimo; pasninkavimo Ramadano mėnesį.“
[Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) prilygino islamą tvirtai struktūrai, paremtai penkiais ramsčiais, kurie palaiko ją, o likusios islamo savybės yra tarsi struktūros užbaigimas. Pirmasis ramstis: du tikėjimo liudijimai; liudijimas, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą ir liudijimas, kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys. Šie du liudijimai sudaro vieną ramstį, nes jie abu yra neatskiriami. Tarnas ištaria du tikėjimo liudijimus, pripažindamas Allaho vienumą ir Jo išskirtinę teisę būti garbinamu, veikdamas pagal jo (liudijimo) reikalavimus, tikėdamas Muchammedo žinia ir sekdamas juo. Antrasis ramstis: maldos atlikimas, o tai yra penkios privalomos maldos, kurias reikia atlikti kiekvieną dieną ir naktį, ir jos yra: fadžr, zuhr, asr, maghrib ir iša, laikantis jų sąlygų, ramsčių ir privalomų veiksmų. Trečiasis ramstis: privalomo zakato mokėjimas, kuris yra privalomas finansinis garbinimo aktas, skaičiuojamas nuo bet kokio tipo turto, kuris pasiekė šariato nustatytą ribą, ir turi būti suteiktas turintiems teisę į jį. Ketvirtasis ramstis: hadžas, tai yra nukeliauti į Mekką atlikti ritualus, siekiant garbinti Visagalį Allahą. Penktasis ramstis:

pasninkas Ramadano mėnesį, kuris yra susilaikymas nuo maisto, gėrimų ir kitų draudimų nuo aušros iki saulėlydžio, siekiant garbinti Allahą.

Iš hadiso privalumų:

1. Du tikėjimo liudijimai yra neatsiejami, tai yra, nė vienas iš jų negalioja be kito. Dėl to Pranašas laikė juos vienu ramsčiu.
2. Du tikėjimo liudijimai yra religijos šerdis; vadinasi, jie būtini bet kokio posakio ar poelgio pagrįstumui.

(65000)

(5) – عَنْ مُعَاذِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كُنْتُ رَدَفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى جِمَارٍ يُقَالُ لَهُ عَقِيرٌ، فَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، هَلْ تَدْرِي حَقَّ اللَّهِ عَلَى عِبَادِهِ، وَمَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ؟»، قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَحَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا أُبَشِّرُ بِهِ النَّاسَ؟ قَالَ: «لَا تُبَشِّرُهُمْ، فَيَتَكَلَّبُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(5) – Muaz (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Aš jojau už Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) ant asilo, vardu „Ufair“. Pranašas paklausė: „O Muaz, ar tu žinai, kokia yra Allaho teisė į Savo tarnus ir kokia tarnų teisė į Jį?“ Atsakiau: „Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai.“ Jis pasakė: „Allaho teisė į Savo tarnus yra ta, kad Jį garbintų ir nesietų partnerių su Juo. Tarnų teisė į Allahą yra ta, kad Jis nebaustų tų, kurie nesieja partnerių su Juo.“ Aš paklausiau: „O Allaho Pasiuntiny, ar

neturėčiau pranešti žmonėms apie šią gerą žinią?“ Jis atsakė: „Nepranešk jiems, kad jie nepriklausytų tik nuo to.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pamini Allaho teisę į Savo tarnus ir tarnų teisę į Jį. Taip pat parodo, kad Allaho teisė į Savo tarnus yra ta, kad jie turi garbinti Jį vieną ir nesieti su Juo partnerių, ir kad tarnų teisė yra ta, kad Jis nebaustų tų, kurie tiki Jo vienumu ir nesieja partnerių su Juo. Tada Muaz paklausė: O Allaho Pasiuntiny, ar turėčiau pranešti žmonėms, kad jie džiaugtųsi šiuo nuopelnu? Bet Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) liepė neinformuoti, kad jie nepriklausytų vien nuo šio dalyko.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo Visagalio Allaho teisę, kurią Jis įsakė savo tarnams: kad jie garbintų Jį ir nesietų partnerių su Juo.
2. Tai parodo ir tarnų teisę, kurią Visagalis Sau paskyrė iš Savo malonės ir dosnumo: įleisti juos į rojų, o ne bausti.
3. Šis hadisas suteikia puikių naujienų tiems, kurie tiki Allaho vienumu ir nieko su Juo nesieja, kad jų buveinė bus rojus.
4. Muaz papasakojo šį hadisą prieš mirtį, bijodamas, kad jis gali padaryti nuodėmę, nuslėpdamas žinojimą.
5. Tai rodo, kad kai kurie hadisai neturėtų būti skelbiami tarp kai kurių žmonių, nes jie gali nesuprasti jų reikšmės. Su

sąlyga, kad tie hadisai nesusiję su tam tikrais veiksmiais ar šariato baudmėmis.

6. Musulmonai nusidėjėliai yra pavaldūs Allaho valiai - kai Jis nori, gali juos nubausti ir gali jiems atleisti, bet galiausiai jie atsидurs rojuje.

(65007)

(6) - عن أنس بن مالك رضي الله عنه: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمُعَاذٌ رَدِيفُهُ عَلَى الرَّحْلِ قَالَ: «يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ»، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، قَالَ: «يَا مُعَاذُ»، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، ثَلَاثًا، قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ»، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟ قَالَ: «إِذَا يَتَكَلَّمُوا». وَأُخْبِرَ بِهَا مُعَاذٌ عِنْدَ مَوْتِهِ تَأْتِمًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(6) - Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) jojo su Muaz, ir Pranašas tarė: „O Muaz Ibn Džabal“, jis atsakė: „Štai aš tavo paslaugoms, o Allaho Pasiuntiny.“ Tai buvo pasakyta tris kartus. Tada Pranašas pasakė: „Kiekvienas, kuris nuoširdžiai liudija, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Jo tarnas bei Pasiuntinys, Allahas uždraus jam Pragarą.“ Muaz pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, ar neturėčiau apie tai pranešti žmonėms, kad jie džiaugtųsi?“ Jis atsakė: „Tada jie pasikliaus vien tuo.“ Ir Muaz papasakojo apie šį hadisą savo mirties metu, kad išvengtų žinių slėpimo nuodėmės.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaīškinimas:

Muaz Ibn Džabal (tebūnie Allahas juo patenkintas) jojo už Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam), kuris jį pašaukė tris kartus, kad parodytų to, ką ketino jam pasakyti, svarbą.

Tuo tarpu Muaz atsakė: „Štai aš tavo paslaugoms, o Allaho Pasiuntiny“ - štai aš atsiliepiu į tavo kvietimą, o Allaho Pasiuntiny, ir ieškau laimės tau atsakydamas.

Pranašas jam pasakė, kad jei kas nors nuoširdžiai liudija, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą - tai reiškia, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Jo Pasiuntinys, ir miršta tokioje būsenoje, Allahas uždraus jam pragarą.

Muaz paklausė Pranašo, ar jis galėtų apie tai pasakyti žmonėms, kad jie džiaugtųsi ir turėtų viltį.

Bet Pranašas pabijojo, kad jie gali pasikliauti tik tuo ir jų gerų darbų gali sumažėti.

Taigi, Muaz apie tai papasakojo tik būdamas prie mirties, bijodamas, kad atliks nuodėmę slėpdamas žinias.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia Pranašo kuklumą, kad jis leido Muaz joti už jo ant to paties gyvulio.
2. Tai rodo Pranašo mokymo metodą, kai jis pakartojo kvietimą Muaz, jog atkreiptų jo dėmesį į tai, ką jis ketina pasakyti.
3. Iš liudijimo sąlygų yra tai pasakyti nuoširdžiai ir užtikrintai, nemeluojant ir neabejojant.

4. Monoteistinio tikėjimo žmonės amžinai nepasiliks pragare. Jei jie įeis į jį dėl savo nuodėmių, apsisvalę bus išvesti iš pragaro į rojų.
5. Hadisas parodo dviejų liudijimų nuopelnus, jei jie sakomi nuoširdžiai.
6. Leidžiama susilaikyti nuo pasakojimo apie tam tikrą hadisą tam tikromis sąlygomis, kai jo pasakojimas veda į tam tikrą blogį.

(10098)

(7) – عن طارق بن أشيم الأشجعي رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه

وسلم يقول: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمُهُ، وَحَسَابُهُ

عَلَى اللَّهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(7) – Tarik Ibn Ašim Al-Ašdžai (tebūnie Allahas juo patenkinatas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kas sako „la ilaha illa Allah“ (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą) ir atmeta viską, kas garbinama be Allaho, jo nuosavybė ir kraujas tampa neliečiami, o jo atsiskaitymas bus su Allahu.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad jei žmogus liudija, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą - tai reiškia, kad niekas iš tikrųjų nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą - ir netiki niekuo, kas garbinama šalia Allaho bei išsižada visų kitų religijų, išskyrus islamą, jo nuosavybė ir kraujas tampa

neliečiami musulmonams. Mes vertiname tik pagal jo akivaizdžius poelgius. Taigi, jo turtas negali būti atimtas arba jo kraujas negali būti pralietas, nebent jis padaro nusikaltimą, už kurį pagal islamo įstatymus numatyta tokia bausmė.

Ir Allahas bus atsakingas už jo atsiskaitymą Teismo dieną. Jei jis nuoširdus - jam bus atlyginta, o jei veidmainis - bus nubaustas.

Iš hadiso privalumų:

1. Ištarti „la ilaha illa Allah“ ir netikėti niekuo, kas garbinama šalia Allaho, yra būtina sąlyga norint priimti islamą.
2. La ilaha illa Allah - reiškia garbinti tik Visagalį ir netikėti niekuo, kas garbinama šalia Jo, pavyzdžiui, stabais, kapais bei kitais dalykais.
3. Kas laikosi tauhid tikėjimo (monoteizmo) ir išoriškai prisilaiko jo potvarkių, turėtų būti apsaugotas nuo bet kokios žalos, kol neparodys kažko tam prieštaraujančio.
4. Musulmono nuosavybė, kraujas ir garbė yra neliečiami, nebent dėl teisingos priežasties.
5. Nuosprendis pasaulietiniame gyvenime priklauso nuo išorinio aspekto, o anapusiniame - nuo ketinimų ir tikslų.

(6765)

(8) - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا الْمُوجِبَتَانِ؟ فَقَالَ: «مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ

شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ» [صحيح] - [رواه مسلم]

(8) – Džabir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Vienas vyras atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir paklausė: „O Allaho Pasiuntiny, kokie yra du privalomi dalykai?“ Jis atsakė: „Kas miršta nesiedamas partnerių su Allahu, pateks į rojų, o kas miršta ką nors susiedamas su Allahu, pateks į pragarą.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Vyras paklausė Pranašo apie du bruožus: vieną, dėl kurio patenkama į rojų, ir kitą, dėl kurio patenkama į pragarą. Atsakydamas, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė, kad bruožas, dėl kurio patenkame į rojų, yra tas, kad žmogus miršta garbindamas Allahą vieną, nieko su Juo nesusiedamas. O savybė, dėl kurios patenkama į pragarą, yra ta, kad žmogus miršta, ką nors susiedamas su Allahu, priskirdamas Jam partnerį, lygų Jo dieviškumu ar viešpatavimu arba Jo vardais ir savybėmis.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai atkreipia dėmesį į monoteistinio tikėjimo privalumą ir tai, kad kas mirs būdamas tikinčiu, nieko nesiedamas su Allahu, pateks į rojų.
2. Tai parodo politeizmo pavojingumą ir tai, kad tas, kuris miršta ką nors siedamas su Allahu, pateks į pragarą.
3. Musulmonai nusidėjėliai yra pavaldūs Allaho valiai: jei Jis nori, gali juos nubausti ir jei nori, gali jiems atleisti, bet galiausiai jie atsidurs rojuje.

(65008)

(9) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَلِمَةً وَقُلْتُ أُخْرَى، قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ نِدًّا دَخَلَ النَّارَ» وَقُلْتُ أَنَا: مَنْ مَاتَ وَهُوَ لَا يَدْعُو إِلَهَ نِدًّا دَخَلَ الْجَنَّةَ. [صحيح] - [متفق عليه]

(9) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) kažką pasakė, o aš pasakiau kitą dalyką. Pranašas pasakė: „Kas miršta, šaukdamasis šalia Allaho kito lygiaverčio, pateks į pragarą.“ Ir aš sakiau: „Tas, kuris miršta, nesišaukdamas šalia Allaho kito lygiaverčio, pateks į rojų.““ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas informuoja, kad tas, kuris skiria bet ką, kas turi būti skirta išskirtinai Allahui, kitam, pavyzdžiui, maldauja ne tik Allahą arba ieško prieglobsčio pas kitą, ir mirs tokioje būsenoje, bus iš pragaro gyventojų. Ibn Masud pridūrė, kad tas, kuris miršta nieko nesusiejęs su Allahu, galiausiai bus priimtas į rojų.

Iš hadiso privalumų:

1. Dua (maldavimas) yra garbinimo veiksmas, kuris turi būti skirtas tik Visagaliui Allahui.
2. Monoteizmo nuopelnas yra tai, kad tas, kuris miršta būdamas monoteistu, bus įleistas į rojų, net jei pirmiausia bus nubaustas už kai kurias savo nuodėmes.
3. Širk (politeizmo) pavojus yra tai, kad miręs tokioje būsenoje, pateks į pragarą.

(3419)

(10) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، حِينَ بَعَثَهُ إِلَى الْيَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَأَذِغْهُمْ إِلَى أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْرِجْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْرِجْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَعْيَانِهِمْ فُتْرُدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَإِيَّاكَ وَكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَاتَّقِ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ». [صحيح] -

[متفق عليه]

(10) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė Muaz Ibn Džabal, siųsdamas jį į Jemeną: „Tu eisi pas Šventojo Rašto žmones. Kai pasieksi juos, pakviesk paliudyti, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys. Jei jie tau paklus, pasakyk jiems, kad Allahas įsakė atlikti penkias maldas kiekvieną dieną. Jei jie tau paklus, pasakyk, kad Allahas įsakė sumokėti zakatą - paimti iš turtingųjų ir atiduoti vargšams tarp jų. Jei jie tau paklus, neatimk jų turtą ir bijok nuskriausto žmogaus šauksmo, nes nėra kliūtis tarp jo šaukimosi ir Allaho.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas išsiuntė Muaz Ibn Džabal (tebūnie Allahas juo patenkintas) į Jemeną, kad pakviestų žmones garbinti Allahą ir juos pamokyti. Pranašas paaiškino jam, kad susitiks su

krikščionių tauta, kad jis tam pasiruošęs ir kad pirmiausia pakviestų juos į tai, kas svarbiau, o paskui į tai, kas mažiau svarbu ir pan. Pirmiausia jis turėtų pakviesti juos pakeisti savo tikėjimo pagrindą, liudijant, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys. Taip yra todėl, kad šiuo liudijimu jie priima islamą. Jei jie to laikosi, Muaz turėtų įpareigoti juos atlikti privalomas maldas, nes tai yra svarbiausia pareiga po tauhido (monoteizmo) liudijimo. Jei jie to laikosi, jis turėtų įsakyti tarp jų esantiems turtiniesiems sumokėti zakiatą iš savo turtų vargšams. Po to Pranašas įspėjo neišdalinti geriausio jų turto, nes reikia laikytis saikingo požiūrio. Tada Pasiuntinys liepė jam vengti priespaudos, nes prislėgtasis galėtų maldauti Allahą prieš jį, nes nuskriaustojo malda atsakoma.

Iš hadiso privalumų:

1. Liudijimas, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą, reiškia, kad turėtume garbinti tik Visagalį ir vengti visų kitų dalykų garbinimo.
2. Liudijimas, kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys, reiškia tikėti juo ir tuo, su kuo jis atėjo, bei tikėti, kad jis yra paskutinis Allaho Pasiuntinys visai žmonijai.
3. Kalbėjimas su žinančiu asmeniu arba asmeniu, turinčiu tam tikrų klaidingų įsitikinimų, skiriasi. Todėl Pranašas įspėjo Muaz savo žodžiais: „Tu ateisi pas Šventojo Rašto žmones.“
4. Musulmonui svarbu tinkamai išmanyti savo religiją, kad atsikratytų tų klaidingų įsitikinimų, siekdamas žinių.

5. Tai parodo judėjų ir krikščionių religijos negaliojimą po Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) atėjimo ir kad jie nėra tarp žmonių, kurie bus išsigelbėję Teismo dieną, nebent jie priimtų islamo religiją ir tikėtų Pranašu.

(3390)

(11) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنَّ لَا يَسْأَلُنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوَّلَ مِنْكَ؛ لِمَا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ».

[صحيح] - [رواه

[البخاري]

(11) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad jis paklausė Pranašo: „O Allaho Pasiuntiny, kas bus laimingiausias iš žmonių, gavęs tavo užtarimą Teismo dieną?“ Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) atsakė: „Žinojau, o Abu Huraira, kad būsi pirmas, kuris manęs paklaus apie šį hadisą, atsižvelgiant į tavo rūpestį hadisais. Laimingiausias žmogus, kuris gaus mano užtarimą Paskutiniojo Teismo dieną, yra tas, kuris nuoširdžiai iš savo sielos sako: „Nėra kito dievo, išskyrus Allahą.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad laimingiausias iš žmonių, sulaukęs jo užtarimo Teismo dieną, yra tas, kuris nuoširdžiai sako: „Nėra kito dievo, išskyrus

Allahą. “Taigi, tas, kuris tiki, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą, ir yra laisvas nuo politeizmo ir puikavimosi.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai nustato Pranašo užtarimą pomirtiniame gyvenime ir kad jis bus suteiktas tik tikintiesiems monoteistams.
2. Pranašo užtarimas yra jo nuoširdus maldavimas Visagaliui dėl monoteistinių tikinčiųjų, kurie nusipelnė patekti į pragarą arba jau pateko, kad ten neliktų.
3. Tai atkreipia dėmesį į nuoširdų tikėjimo liudijimo Visagaliui Allahui nuopelną ir didelį poveikį.
4. Norint aktualizuoti tikėjimo liudijimą, reikia žinoti jo prasmę ir pagal ją elgtis.
5. Tai parodo Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) nuopelnus ir jo norą bei rūpestį siekti žinių.

(3414)

(12) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الإيمانُ

بِضَعٍّ وَسَبْعُونَ - أَوْ بِضْعٍ وَسِتُّونَ - شُعْبَةٌ، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَدَى عَنِ

الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(12) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Tikėjimas turi daugiau nei septyniasdešimt ar šešiasdešimt lygių, iš kurių pats puikiausias yra pareiškimas, kad „La ilaha illa Allah“ (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą), o žemiausias iš jų yra pašalinimas iš kelio to, kas žalinga ir kuklumas taip pat yra tikėjimo lygis.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad tikėjimas susideda iš daugybės lygių ir elementų, kuriuos sudaro įvairūs darbai, įsitikinimai ir žodžiai.

Ir kad geriausia ir didingiausia tarp tikėjimo lygų yra liudyti, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, žinant to prasmę ir elgiantis pagal tai - kad Allahas yra vienintelis tikras Dievas, kuris vertas garbinimo, vienas be partnerio.

Ir kad žemiausias tikėjimo poelgis yra pašalinti nuo kelio bet kokį žmonėms kenksmingą objektą.

Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad kuklumas yra vienas iš tikėjimo lygių; ir tai yra charakterio bruožas, kuris skatina daryti tai, kas gera, ir atgraso nuo to, kas bloga.

Iš hadiso privalumų:

1. Tikėjimas apima įvairius lygius, kai kurie iš jų yra aukštesni už kitus.
2. Tikėjimas susideda iš žodžių, darbų ir įsitikinimų.
3. Kuklumas prieš Allahą reiškia, kad Jis neturėtų tavęs matyti ten, kur Jis tau uždraudė, ir nepasigestų tavęs ten, kur Jis liepė tau būti.
4. Skaičių paminėjimas nereiškia, kad tikėjimas apsiriboja jais, tačiau tai rodo, kad tikėjimo poelgių yra daug. Tiesą sakant, arabai gali nurodyti kažkokį skaičių, neketindami paneigti kitokio.

(13) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الذَّنْبِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلْقَكَ» قُلْتُ: إِنَّ ذَلِكَ لَعَظِيمٌ، قُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «وَأَنْ تَقْتُلَ وَلَدَكَ؛ تَخَافُ أَنْ يَطْعَمَ مَعَكَ» قُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «أَنْ تُزَانِيَ حَلِيلَةَ جَارِكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(13) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Aš paklausiau Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „Kokia nuodėmė yra sunkiausia Allaho akyse?“ Jis atsakė: „Priskirti Allahui partnerių garbinime, juk Jis tave sukūrė.“ Aš pasakiau: „Tai tikrai pavojinga.“ Tada paklausiau: „O kas toliau?“ Pranašas atsakė: „Nužudyti savo vaiką, nenorint dalintis savo maistu su juo.“ Aš pasakiau: „O kas toliau?“ Jis pasakė: „Svetimauti su savo kaimyno žmona.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas buvo paklaustas apie didžiausias nuodėmes ir jis atsakė: didžiausia nuodėmė yra didysis širk (politeizmas), o tai reiškia, priskirti Allahui lygiavertį garbinime ir viešpatavime, savybėmis ir vardais. Visagalis Allahas atleidžia šią nuodėmę tik per atgailą. Jei žmogus miršta šioje didžiojo širko būsenoje, jis liks pragare amžinai. Antra sunkiausia nuodėmė yra nužudyti savo vaiką, kad nereiktų dalintis savo maistu su juo. Taigi, nekaltos sielos nužudymas yra neteisėtas, tačiau nuodėmė tampa sunkesne, kai nužudytasis yra žudiko giminaitis, o nuodėmės sunkumas dar labiau padidėja, jei žudiko motyvas

yra baimė, kad nužudytasis valgys kartu su juo Allaho parūpintą maistą. Trečioji sunkiausia nuodėmė yra svetimavimas su kaimyno žmona, bandant ją apgauti, kad galėtų su ja lytiškai santykiuoti ir priversti ją paklusti jam. Svetimavimas yra neteisėtas, tačiau ši nuodėmė tampa sunkesnė, kai padaroma su artimo žmogaus žmona, su kuriuo pagal šariatą įsakyta elgtis maloniai, geranoriškai ir draugiškai.

Iš hadiso privalumų:

1. Nuodėmių lygis skiriasi sunkumo požiūriu, o gerų darbų lygis - pagal nuopelnus.
2. Didžiausia nuodėmė yra priskirti partnerius Allahui, tada nužudyti savo vaiką, baiminantis, kad reikės jį išmaitinti, ir tuomet svetimavimas su kaimyno ar artimo žmogaus žmona.
3. Aprūpinimas (rizk) yra Allaho rankoje ir Jis jau garantavo aprūpinimą visiems Savo kūriniams.
4. Kaimyno teisė yra didžiulė, ir kenkti jam yra didesnė nuodėmė nei kenkti kitiems.
5. Kūrėjas yra tas, kurį verta garbinti, vieną be partnerio.

(5359)

(14) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قَالَ اللَّهُ

تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشَّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ غَيْرِي تَرَكْتُهُ

وَشَرَكْتُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(14) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Visagalis Allahas pasakė: „Aš esu Tas, kuriam mažiausiai reikia partnerių. Taigi, tas, kuris daro ką nors dėl kito šalia Manęs, Aš atmetu jį ir jo politeizmą.““ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Visagalis Allahas pasakė, kad Jis yra Tas, kuris labiausiai laisvas nuo partnerių poreikio. Jis yra Savarankiškas be jokio poreikio, ir jei žmogus atlieka kokį nors gerą poelgį ir skiria jį Allahui bei kitiems, Allahas atmeta šį poelgį ir to nepriima iš jo. Taigi, savo darbus turėtume nuoširdžiai skirti Visagaliui Allahui, nes Jis priima tik tai, kas daroma tik dėl Jo.

Iš hadiso privalumų:

1. Jis įspėja apie visų formų politeizmą ir informuoja, kad tai neleidžia priimti gerų darbų.
2. Allaho savarankiškumo ir didybės pajutimas padeda mums daryti gerus darbus nuoširdžiai Jam.

(3342)

(15) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: «مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(15) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kiekvienas iš mano žmonių pateks į rojų, išskyrus tuos, kurie atsisako.“ Kompanionai paklausė: „O kas to atsisakytų, o Allaho Pasiuntiny?“ Jis atsakė: „Kas man paklūsta, pateks į rojų, o kas man nepaklūsta, tai atsisakė.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad visi jo žmonės pateks į rojų, išskyrus tuos, kurie atsisako!

Kompanionai (tebūnie Allahas jais patenkintas) paklausė: „O kas to atsisakytų, o Allaho Pasiuntiny?“

Atsakydamas jis paaškinio, kad tas, kuris paklūsta ir seka Pasiuntiniu, pateks į rojų, o tas, kuris nepaklūsta ir nesilaiko šariato, atsisako patekti į rojų dėl savo blogų poelgių.

Iš hadiso privalumų:

1. Paklusnumas Pasiuntiniui (ramybė ir Allaho palaima jam) yra paklusnumo Allahui dalis, o nepaklusnumas jam yra nepaklusnumas Allahui.
2. Paklusnumas Pranašui veda į rojų, o nepaklusnumas - į pragarą.
3. Hadisas duoda gerą žinią teisingiesiems šioje bendruomenėje, kad jie visi pateks į rojų, išskyrus tuos, kurie nepaklūsta Allahui ir Jo Pasiuntiniui.
4. Tai rodo Pranašo užuojautą savo žmonėms ir jo norą jiems vadovauti (teisingai vesti).

(4947)

(16) – عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظَرَّتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ؛ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(16) – Umar Ibnul-Khattab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) tariant: „Nepersistenkite girdami mane taip, kaip krikščionys perdėjo šlovindami Marijos sūnų, nes aš esu tik (Allaho) vergas. Vadinkite mane Allaho vergu ir Jo Pasiuntiniu.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudžia nesaikingumą ir šariato numatytų ribų peržengimą jį šlovinant ir draudžia priskirti jam ypatingas Allaho savybes arba pažinimą apie neregimą, arba kad jis būtų garbinamas kartu su Allahu, kaip krikščionys padarė su Jėzumi, Marijos sūnumi (ramybė jam). Tada jis aiškiai pasakė, kad yra vienas iš Allaho tarnų, ir įsakė mums jį vadinti: Allaho vergu ir Pasiuntiniu.

Iš hadiso privalumų:

1. Jis įspėja neviršyti šariato nustatytos ribos šlovinant ir giriant, nes tai veda į politeizmą.
2. Tai, apie ką Pranašas įspėjo, iš tikrųjų įvyko mūsų musulmonų bendruomenėje, nes grupė žmonių nuėjo į kraštutinumus Pranašo atžvilgiu, kita grupė - jo šeimos

narių atžvilgiu, o kita grupė - teisinguolių atžvilgiu. Taigi jie pateko į politeizmą.

3. Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) apibūdino save kaip Allaho vergą, taip nurodydamas, kad jis yra tik Jo vergas ir neleidžiama jam priskirti nieko iš Viešpaties savybių.
4. Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) apibūdino save kaip Allaho Pasiuntinį, taip nurodydamas, kad jis yra Allaho siųstas Pasiuntinys, todėl mes privalome juo tikėti ir sekti.

(3406)

(17) – عن أنس رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(17) – Anas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Nė vienas iš jūsų netiki, kol nesu jam brangesnis už jo tėvą, vaikus ir visus žmones.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pasiuntinys pranešė, kad musulmonas negali pasiekti visiško tikėjimo, kol nesuteiks pirmenybės Allaho Pasiuntinio meilei prieš savo meilę motinai, tėvui, sūnui, dukrai ir visiems kitiems. Ši meilė reiškia paklusti jam bei jį palaikyti.

Iš hadiso privalumų:

1. Privaloma mylėti Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) ir teikti pirmenybę meilei jam, prieš meilę visoms kitoms sukurtoms būtybėms.
2. Iš visiškos meilės ženklų - palaikyti Pranašo sunną ir paaukoti tam savo gyvybę bei turtus.
3. Meilė Pasiuntiniui reiškia paklusti jo įsakymams, tikėti tuo, ką jis pasakė, vengti to, ką jis uždraudė, sekti juo bei atsisakyti religinių naujovių.
4. Pranašo teisė yra didesnė ir svarbesnė nei visų kitų žmonių, nes jis buvo mūsų vedimo teisingu keliu, išgelbėjimo nuo pragaro bei rojus užsitarnavimo priežastimi.

(5953)

(18) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «بَلَّغُوا

عَنِّي وَلَوْ آيَةً، وَحَدِّثُوا عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ

النَّارِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(18) – Abdullah Ibn Amr (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Perduokite nuo manęs bent vieną eilutę ir papasakokite nuo Izraelio vaikų - tai daryti nėra nuodėmė. O kas tyčia apie mane meluoja, tegul užima vietą pragare.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas įsako mums perteikti žinias nuo jo, iš Korano ar sunos, net jei tai yra kažkas trumpo, pavyzdžiui, Korano ar hadiso eilutės, bet mes turime suvokti tai, ką pranešame ir į ką kviečiame žmones. Tada Pranašas atkreipia dėmesį į tai, kad nėra jokios nuodėmės pasakoti apie Izraelio vaikus ir jiems nutikusius įvykius taip, kad neprieštarautų mūsų šariatui. Tada jis įspėja apie jį nemeluoti ir teigia, kad tas, kuris tyčia apie jį meluoja, turėtų užimti savo būstą pragare.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai skatinimas perteikti Allaho šariatą ir nurodymas, kad žmogus turėtų perduoti tai, ką moka ir supranta, net jei tai yra mažai.
2. Privaloma siekti žinių apie šariatą, kad galėtume garbinti Allahą ir teisingai perteikti Jo religiją.
3. Prieš perteikdami ir platindami, privalome įsitikinti bet kurio hadiso autentiškumu, kad nepatektume po šiuo griežtu įspėjimu.
4. Esame raginami būti tiesūs ir atsargūs savo kalboje, kad nepakliūtume į melą, ypač kai kalbama apie Visagalio Allaho šariatą.

(3686)

(19) - عن المقدم بن معدنيكرب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَلَا هَلْ عَسَى رَجُلٌ يَبْلُغُهُ الْحَدِيثُ عَنِّي وَهُوَ مُتَكَيٍّ عَلَى أَرِيكَتِهِ فَيَقُولُ: بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ كِتَابُ اللَّهِ، فَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَلَالًا اسْتَحْلَلْنَاهُ، وَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَرَامًا حَرَّمْنَاهُ، وَإِنَّ مَا حَرَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا حَرَّمَ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي

وابن ماجه]

(19) - Al-Mikdam Ibn Madikarib (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Štai! Netrukus hadisas iš manęs bus perduotas vyrui, kuris gulį ant minkštasuolio ir sako: „Tarp mūsų ir jūsų yra Allaho knyga. Taigi, ką joje randame leistina, mes laikome teisėtu (halal), ir visa, ką joje randame neleistina, laikome neteisėta (haram).“ Iš tikrųjų, ką Pasiuntinys padarė neteisėtu, tai yra tas pats, ką Allahas padarė neteisėtu. [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir Ibn Madža]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad netrukus ateis toks laikas, kai tam tikri žmonės sėdės, o vienas iš jų atsiguls ant sofos, ir kai Pranašo hadisas pasieks jį, pasakys: kas lemia jūsų ir mūsų reikalus, yra Kilnysis Koranas. Mums to pakanka. Tai, ką jame randame teisėta, pagal tai ir elgiamės, o ką jame randame neteisėta - vengiame. Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį, kad viskas, ką jis uždraudė ir padarė neteisėtu savo sunoje, yra tas

pats, ką Allahas uždraudė Savo Knygoje, nes jis (Pranašas) tik perteikia savo Viešpaties žodžius.

Iš hadiso privalumų:

1. Suna turėtų būti vertinama ir jos laikomasi kaip Korano.
2. Paklusnumas Pasiuntiniui yra paklusnumas Visagaliai Allahui, o nepaklusnumas jam yra nepaklusnumas Allahui.
3. Pabrėžtinas sunos autoritetas ir atsakas tiems, kurie atmeta suną arba ją neigia.
4. Kas nusigręžia nuo sunos ir teigia, kad laikosi tik Korano, iš tikrųjų nasisuka nuo jų abiejų ir jo teiginys apie Korano laikymąsi yra klaidingas.
5. Tai yra vienas iš Pranašo pranašystės įrodymų, nes jis informavo apie tam tikrus dalykus, kurie įvyks ateityje, ir tai įvyko taip, kaip jis informavo.

(65005)

(20) – عن عائشة أم المؤمنين وعبد الله بن عباس رضي الله عنهما قالا: لَمَّا نَزَلَ بِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ظَفِرُ حَمِيصَةٍ لَهُ عَلَى وَجْهِهِ، فَإِذَا اعْتَمَّ بِهَا كَشَفَهَا عَنْ وَجْهِهِ، فَقَالَ وَهُوَ كَذَلِكَ: «لَعَنَهُ اللَّهُ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ» يُحَذِّرُ مَا صَنَعُوا. [صحيح] - [متفق عليه]

(20) – Aiša ir Abdullah Ibn Abas (tebūnie Allahas jais patenkintas) pranešė: kai Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) gulėjo mirties patale, jis vis traukė savo antklodę ant veido, o kai blogai jautėsi, atidengdavo veidą ir sakydavo

būdamas tokioje būsenoje: „Tebūnie Allaho prakeiksmas žydams ir krikščionims, nes jie laikė savo pranašų kapus garbinimo vietomis.“ Jis norėjo mus perspėti apie tai, ką jie padarė. [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Aiša ir Abdullah Ibn Abas (tebūnie Allahas jais patenkintas) pranešė, kad kai Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) gulėjo mirties patale, jis dengė savo veidą antklode. O kai jam pasidarė sunku kvėpuoti dėl mirties kančios, jis nusiėmė antklodę nuo veido. Būdamas tokioje sunkioje padėtyje, jis pasakė: „Tebūnie Allaho prakeiksmas žydams ir krikščionims, nes jie laikė savo pranašų kapus garbinimo vietomis*.“ Jei šis reikalas nebūtų labai rimtas, tokioje situacijoje jis to nepaminėtų. Vadinas, Pranašas uždraudė savo bendruomenei daryti panašiai kaip žydai ir krikščionys, ir todėl, kad tai yra priemonė, vedanti į politeizmą (širk).

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama paversti pranašų ir pamaldžių žmonių kapus garbinimo vietomis, kur meldžiamasi Allahui, nes tai yra priemonė vedanti į politeizmą.
2. Pasiuntinys buvo toks dėmesingas ir atsargus tauhid (monoteizmo) atžvilgiu ir taip bijojo išaukštinti kapus, nes tai veda į politeizmą.
3. Leidžiama keikti žydus ir krikščionis bei tuos, kurie jais seka, išaukštindami kapus ir laikydami juos kaip garbinimo vietas.

4. Statiniai virš kapų yra vienas iš žydų ir krikščionių papročių, o juos imituoti draudžiama, kaip minėta šiame hadise.
5. Nelaikyti kapų maldos vietomis ir nesimelsti jų kryptimi, net jei tai nėra garbinimo vieta.

(3330)

(21) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم: «اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَتَنَاءَ، لَعَنَ اللَّهُ قَوْمًا اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ». [صحيح] - [رواه أحمد]

(21) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „O Allah, nepadaryk mano kapo garbinamu tabu. Allahas prakeikia žmones, kurie savo pranašų kapus paverčia garbinimo vietomis.“ [Sahih] - [Perdavė Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) maldavo Viešpatį, kad nepadarytų jo kapo kaip stabo, kurį žmonės garbina aukštindami jį ir atsigręžę į jį nusilenkiant. Tada jis (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Visagalis Allahas ištrėmė ir išvarė iš Savo gailestingumo tuos, kurie padarė pranašų kapus kaip garbinimo vietas, nes laikyti juos garbinimo vietomis yra dingstis kapus garbinti ir jais tikėti.

Iš hadiso privalumų:

1. Šariato nustatytų ribų viršijimas pranašų ir teisiųjų kapų atžvilgiu paverčia juos stabais, garbinamais atskirai nuo

Allaho. Taigi, turėtume saugotis priemonių, vedančių į širk (politeizmą).

2. Neleidžiama lankytis kapuose norint parodyti jiems pagarbą bei kartu atlikti garbinimą, nepaisant kiek palaidotieji yra artimi Allahui.
3. Draudžiama ant kapų statyti mečetes.
4. Draudžiama melstis prie kapų, net jei mečetė ten nepastatyta, išskyrus maldą už mirusį asmenį (džanaza), kuriam ši malda dar nėra atlikta.

(3336)

(22) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَا تَجْعَلُوا يُبُوتَكُمْ قُبُورًا، وَلَا تَجْعَلُوا قَبْرِي عِيدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُ».

[حسن] - [رواه أبو داود]

(22) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Nepaverskite savo namų kapinėmis, nepadarykite mano kapo garbinimo vieta ir prašykitės (Allaho) palaiminimo man, nes tai mane pasieks nesvarbu, kur bebūtumėte.“ [Chasan] - [Perdavė Abu Daūd]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė, kad namai būtų tušti nuo maldų ir taip taptų kaip kapinės, kuriose nesimeldžiama. Pranašas uždraudė dažnai lankytis prie jo kapo ir ten nuolat rinktis, nes tai yra kelias, vedantis į politeizmą. Jis

įsakė iš bet kurios žemės vietos prašyti jam Allaho palaiminimų, nes tai pasieks jį tiek iš arti, tiek iš toli, taigi, nereikia dažnai lankytis prie jo kapo.

Iš hadiso privalumų:

1. Pranašas uždraudė, kad namai būtų tušti nuo Visagalio Allaho garbinimo.
2. Draudžiama keliauti vien dėl Pranašo kapo aplankymo, nes jis mums įsakė prašyti Allaho palaiminimo jam ir pranešė, kad tai jį pasieks iš bet kur. Galime keliauti tik, kad nueiti į mečetę ir joje melstis.
3. Draudžiama Pranašo kapo lankymą paversti garbinimo forma, kartojant tai tam tikru būdu ir konkrečiu laiku. Tai pasakytina ir apie bet kurio kito kapo lankymą.
4. Tai rodo aukštą Pranašo statusą jo Viešpaties akyse, kad leido prašyti Allaho palaiminimų iš bet kurios vietos ir bet kuriuo metu.
5. Kadangi tarp kompanjonų buvo gerai žinoma, kad negalima melstis prie kapų, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė namus paversti kaip kapinėmis, kur nesimeldžiama.

(3350)

(23) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ ذَكَرَتْ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَنِيْسَةً رَأَتْهَا بِأَرْضِ الْحَبَشَةِ، يُقَالُ لَهَا مَارِيَةُ، فَذَكَرَتْ لَهُ مَا رَأَتْ فِيهَا مِنَ الصُّورِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أُولَئِكَ قَوْمٌ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الْعَبْدُ الصَّالِحُ، أَوِ الرَّجُلُ الصَّالِحُ، بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(23) – Aiša, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė: Umm Salamah paminėjo Allaho Pasiuntiniui (ramybė ir Allaho palaima jam), kad Abisinijoje ji matė bažnyčią, vadinamą Marija, ir paminėjo joje matytus paveikslus. Allaho Pasiuntinys pasakė: „Tai yra žmonės, kurie, kai miršta teišus žmogus iš jų tarpo, jie pastato garbinimo vietą virš jo kapo ir piešia jam paveikslus. Tai patys blogiausi žmonės Allaho akyse.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Umm Salamah, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) paminėjo Pranašui, kad būdama Abisinijoje ji matė bažnyčią, vadinamą Marija, su kabančiais paveikslais ir dekoracijomis, ir ji tuo stebėjosi. Taigi, Pranašas paaškinio tokių paveikslų kabinimo priežastį. Jis pasakė: tie žmonės, kuriuos paminėjai, kai miršta teišus žmogus iš jų tarpo, pastato garbinimo vietą virš jo kapo ir jį piešia. Pranašas paaškinio, kad kas tai daro, Visagalis Allaho akyse yra priskiriamas prie pačių blogiausių žmonių, nes jo poelgis veda į širk (politeizmą).

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama statyti mečetes virš kapų, melstis prie kapų ar laidoti mirusius mečetėse, kad būtų užkirstas kelias politeizmui.
2. Mečečių statymas virš kapų ir paveikslų kabinimas yra žydų ir krikščionių tradicija. Taigi, kas tai daro, yra panašus į juos.
3. Draudžiama piešti gyvas būtybes.
4. Kas stato mečetę virš kapo ir kabina joje paveikslus, yra vienas pačių nedoriausių žmonių.
5. Šariatas visiškai apsaugo tauhid (monoteizmo) tvirtumą, nes jis blokuoja visas priemones, kurios gali nuvesti į širk.
6. Draudžiama perdėtai gerbti teisius žmones, nes tai veda prie širk.

(10887)

(24) – عن جندب رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ يَحْمِسُ وَهُوَ يَقُولُ «إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا لَا اتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا؛ أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ؛ إِنِّي أَنهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(24) – Džandab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pasakė, jo perduotame hadise: girdėjau, kaip Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) penkias (naktis) prieš mirtį pasakė: „Aš esu išteisintas prieš Allahą, priimti bet kurį iš jūsų kaip artimą draugą, nes Allahas priėmė mane kaip artimą draugą, kaip ir

priėmė Abraomą. Jei būčiau priėmęs ką nors iš savo žmonių kaip artimą draugą, būčiau priėmęs Abu Bakr. Saugokitės! Tie, kurie buvo prieš jus, laikydavo pranašų kapus maldos vietomis. Nepadarykite kapų maldos vieta - aš jums tai draudžiu.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaikkinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) papasakojo apie savo statusą Visagalio Allaho akyse ir kad jis pasiekė aukščiausią Jo meilės lygį, kokį pasiekė Abraomas (ramybė jam). Štai kodėl neigė, kad turėtų kitą artimą draugą nei Allahas, nes jo širdis pilna meilės ir išaukstinimo Allahui bei žinių apie Jį, taigi, joje nėra vietos niekam kitam. Jei jis būtų priėmęs artimą draugą iš žmonių, tai būtų buvęs Abu Bakr (tebūnie Allahas juo patenkintas). Tada jis perspėjo neperžengti leistinų meilės ribų, kaip tai padarė žydai ir krikščionys dėl savo pranašų ir teisiųjų kapų, kad pavertė juos dievais, kuriuos reikia garbinti vietoj Allaho ir statyti garbinimo vietas virš tų kapų. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė savo tautai tai daryti.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai atkreipia dėmesį į Abu Bakr As-Siddik nuopelnus (tebūnie Allahas juo patenkintas) ir kad jis buvo geriausias tarp kompanjonų ir turėjo daugiausiai teisės būti kalifu (ramybė ir Allaho palaima) po Pranašo mirties.
2. Maldos vietų statymas ant kapų yra vienas iš blogų poelgių, kuriuos darė ankstesnės tautos.

3. Draudžiama laikyti kapus kaip garbinimo vietas, juose ar atsikus į juos melstis, statyti ant jų mečetes ar kupolus, kad tai nesukeltų politeizmo.
4. Tai yra perspėjimas neiti į kraštutinumus gerbiant teisiuosius, nes tai palanku politeizmui.
5. Tai parodo Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) draudimo rimtumą, nes tai jis pabrėžė likus penkioms naktims iki savo mirties.

(3347)

(25) – عن أبي الهيثاج الأسدي قال: قَالَ لِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ: أَلَا أْبْعُثُكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ أَنْ لَا تَدْعَ تَمَثَالًا إِلَّا طَمَسْتُهُ، وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتُهُ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(25) – Abu Al-Hajadž Al-Asadi pranešė: Ali Ibn Abi Talib (tebūnie Allahas juo patenkintas) man pasakė: „Ar man nesiųsti tavęs su tais pačiais nurodymais, su kuriais mane siuntė Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam)? Panaikink visus stabus ir išlygink visus aukštus kapus.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) siųsdavo savo kompanjonus, liepdamas jiems nepalikti jokių stabų - trimačio ar plokščio atvaizdo - jų nesudaužius ar nesunaikinus.

Bei liepdavo nepalikti jokio pakelto kapo jo nesulyginus ir nesugriovus virš jo pastatyto statinio arba padaryti jį plokščią iki colio virš žemės.

Iš hadiso privalumų:

1. Atvaizduoti gyvas būtybes yra draudžiama, nes tai yra priemonė, vedanti į širk (politeizmą).
2. Neteisingus dalykus pašalinti ranka yra teisėta, jei žmogus turi tam įgaliojimą ar galimybių.
3. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) norėjo pašalinti visus džahilijos (priešislaminio laikotarpio) pėdsakus, tokius kaip atvaizdai, statulos ir statiniai, pastatyti virš kapų.

(5934)

(26) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:

«الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، -ثَلَاثًا-»، وَمَا مِنَّا إِلَّا، وَلَكِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يُذْهِبُهُ

بِالتَّوَكُّلِ. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(26) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tijarah (tikėjimas blogais ženklais) yra širk (politeizmas). Tijarah yra širk. Tijarah yra širk - tris kartus -“. Kiekvienas iš mūsų patiria kažką panašaus, bet Visagalis Allahas tai išsklaido kai mes pasitikime Juo. [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas perspėjo apie tijarah - tai yra laikyti kažką, girdimą ar matomą, blogu ženklu, nesvarbu, ar tai būtų iš paukščių, gyvūnų, žmonių, turinčių deformaciją, skaičių, dienų

ir panašiai. Jis paminėjo „Tair“ (paukštį) konkrečiai, nes tai buvo plačiai žinoma ikiislaminėje epochoje, nes paukštis buvo skraidinamas (raginamas skristi), kai kas nors ketino keliauti, prekiauti ar dar ką nors. Jei paukštis skristų į dešinę, tai suprastų kaip gerą ženklą ir tęstų tai, ką ketino, o jei paukštis skristų į kairę, tai suprastų kaip blogą ženklą ir susilaikytų nuo to, ką ketino daryti Jis mums pranešė, kad tai - širk. Iš tiesų, tikėjimas blogais ženklais yra širk, nes niekas negali atnešti gėrio, išskyrus Allahą, ir niekas negali atbaidyti blogio, išskyrus Allahą, Vieną be partnerio.

Ibn Masud minėjo, kad musulmonas savo širdyje gali jausti šiokių tokių pesimizmą; tačiau jis turi tai išsklaidyti, pasikliaudamas Allahu ir imtis atitinkamų veiksmų.

Iš hadiso privalumų:

1. Tijarah yra širk, nes tai reiškia, kad širdis prisiriša prie kitų nei Allaho.
2. Svarbu kartoti reikšmingas problemas, kad jas įsimintume ir kad įsikurtų širdyse.
3. Tijarą išsklaido pasitikėjimas Visagaliu Allahu.
4. Įsakymas pasikliauti vien tik Allahu ir turėti prie Jo prisirišusią širdį.

(3383)

(27) – عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تُطَيِّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكَهَّنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ عَقَدَ عُقْدَةً، وَمَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ».

[حسن] - [رواه البزار]

(27) – Imran Ibn Husain (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tas nėra iš mūsų (musulmonų tarpo), kuris daro tatajar (ieško blogo ženkle) ar liepia tai daryti; žyniai ar kurie lankosi pas juos; burtininkai ar kurie pas juos eina. O kas eina pas būrėją ir tiki tuo, ką jis sako, nepatikėjo tuo, kas buvo apreikšta Muchammedui, ramybė ir Allaho palaima jam.“ [Chasan] - [Perdavė Al-Bazar]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) perspėjo tuos iš savo žmonių, kurie praktikuoja tam tikrus veiksmus, sakydamas: „Tas nėra iš mūsų“. Tie veiksmai apima:

Pirma - „kuris daro tatajir ar liepia tai daryti“. Daryti tatajur kilo iš arabiško žodžio „tajr“ (paukštis). Prieš imdamiesi kokių nors veiksmų - darbo ar kelionės, žmonės paleisdavo paukščius. Jei paukštis skrisdavo į dešinę, jie tapdavo optimistiškais ir vykdavo savo planą, bet jei nuskrisdavo į kairę, tapdavo pesimistiškais ir atsisakydavo savo plano. Žmogui neleidžiama to daryti pačiam arba paskirti ką nors tai padaryti jo vardu. Tai apima pesimizmą dėl bet ko, girdėto ar matyto, įskaitant

paukščius, gyvūnus, deformacijų turinčius žmones, tam tikrus skaičius ar dienas ir panašiai.

Antra - „žyniai ar kurie lankosi pas juos“. Kas teigia pažįstantis neregimą, per žvaigždes ar kitus dalykus, arba ateinantis pas tą, kuris teigia žinantis apie neregimą, kaip žynys ar būrėjas, ir tiki tuo, ką jis sako - nepatikėjo tuo, kas buvo atskleista Muchammedui (ramybė ir Allaho palaima jam).

Trečia - „burtininkai ar kurie pas juos eina“. Tai yra asmuo, kuris atlieka magiją pats arba prašo kito atlikti jam magiją, siekdamas atnešti kam nors naudos ar pakenkti, surišdamas mazgą ir sujungdamas virvelę ar užsiimdamas magija, deklamuodamas draudžiamus užkeikimus ir pūsdamas ant jų (mazgų).

Iš hadiso privalumų:

1. Privaloma pasikliauti Allahu ir tikėti Jo įsakymu ir išankstiniu paskyrimu, o žmogui draudžiama ieškoti ženklų, praktikuoti magiją ar spėjimus arba prašyti, kad kiti tai praktikuotų už jį.
2. Teigimas apie neregimo žinojimą yra širk (politeizmo) veiksmas, prieštaraujantis monoteistiniam tikėjimui.
3. Draudžiama tikėti burtininkais ar pas juos lankytis. Taip pat draudžiamas delnų skaitymas, kavos tirščių puodelyje skaitymas ir horoskopai bei jų peržiūra, net jei tik norint gauti informaciją.

(28) - عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَاةَ الصُّبْحِ بِالْحَدِيثِيَّةِ عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلَةِ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ عَلَى الثَّائِسِ، فَقَالَ: «هَلْ تَذَرُونَ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ يِي وَكَافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ يِي وَكَافِرٌ بِالْكُوكِبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بَنُوْءٌ كَذَا وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ يِي وَمُؤْمِنٌ بِالْكُوكِبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(28) – Pranešta nuo Zaid Ibn Khalid Al-Džuhani (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad jis pasakė: Allahas Pasiuntinys (ramybė ir Allahas palaima jam) vedė mums fadžr maldą Al-Hudaibija kaime, naktį po lietaus. Baigdamas maldą, jis atsisuko į žmones ir tarė: „Ar žinote, ką Jūsų Viešpats pasakė?“ Jie atsakė: „Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai.“ Pranašas tarė: „Allahas pasakė: kai kurie Mano tarnai rytą išėjo kaip tikintys Manimi, o kiti kaip netikintys. Tas, kuris sako: dėl Allahas malonės ir gailestingumo mums iškrito lietus - tiki Manimi ir netiki žvaigždėmis, o tas, kuris sako: mums iškrito lietus, pakilus tokiai ir tokiai žvaigždei - netiki Manimi ir tiki žvaigždėmis.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allahas palaima jam) po nakties liūčių meldėsi fadžr maldą Al-Hudaibija kaime netoli Mekkos. Padaręs taslim (atsisveikinimą po maldos) ir baigęs maldą, jis atsisuko į žmones ir paklausė: ar žinote, ką Jūsų Visagalis Viešpats pasakė? Jie atsakė: Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai. Jis pasakė: Visagalis Allahas paaiškino, kad lyjant,

žmonės skirstomi į dvi kategorijas: tikintys ir netikintys Visagaliu Allahu. Tie, kurie sako: „Mums iškrito lietus iš Allaho dosnumo ir gailestingumo“, lietaus iškritimą priskirdami Allahui, tiki Juo - Kūrėju ir Visatos reikalų Tvarkytoju, ir netiki žvaigždėmis. O tie, kurie sako „mums iškrito dėl tokios ir tokios žvaigždės“, yra netikintys Allahą ir tikintys žvaigždėmis. Tačiau tai yra mažasis kufr (netikėjimas), nes jie priskiria lietaus kritimą žvaigždei, o Allahas nepadarė žvaigždžių kritulių priežastimi nei šariato, nei likimo požiūriu. Tačiau tie, kurie kritulius ir kitus žemiškus įvykius priskiria žvaigždžių kilimui ir nusileidimui, manydami, kad jos už tai atsakingos, jie padarė didelį kufr.

Iš hadiso privalumų:

1. Po lietaus rekomenduojama pasakyti: lietus iškrito dėl Allaho malonės ir gailestingumo.
2. Tie, kurie žvaigždėms priskiria kritulių ir kitų dalykų palaiminimą, tikėdami, kad jos tai sukuria, padarė didelį kufr. Tačiau tie, kurie kritulius priskiria žvaigždėms, manydami, kad tai tik priežastis, jie padarė mažą kufr, nes žvaigždės nėra šariato ar fizinė kritulių priežastis.
3. (Allaho) palaiminimas gali būti netikėjimo priežastimi, jei jis paneigiamas, arba tikėjimo priežastimi - jei pripažįstamas.
4. Mums draudžiama sakyti: „Dėl tokios ir tokios žvaigždės iškrito lietus“, net jei tai susiję su tuo laiku, kad nebūtų dingsties politeizmui.

5. Mūsų širdys turėtų būti prisirišusios prie Visagalio Allaho, palaiminimų ir apsaugojimo nuo negandų atžvilgiu.

(65010)

(29) – عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَقْبَلَ إِلَيْهِ رَهْطًا، فَبَايَعَ تِسْعَةً وَأَمْسَكَ عَنْ وَاحِدٍ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، بَايَعْتَ تِسْعَةً وَتَرَكْتَ هَذَا؟ قَالَ: «إِنَّ عَلَيْهِ تَمِيمَةً»، فَأَدْخَلَ يَدَهُ فَقَطَعَهَا، فَبَايَعَهُ، وَقَالَ: «مَنْ عَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ».

[حسن] - [رواه أحمد]

(29) – Ukba Ibn Amir Al-Džuhani (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: grupė žmonių atėjo pas Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam). Jis priėmė devynių ištikimybės priesaikas ir nepriėmė iš vieno. Jie pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, priėmei devynių priesaikas, bet ne šio.“ Jis pasakė: „Jis nešioja amuletą.“ Taigi, jis įkišo ranką ir nutraukė jį, ir Pranašas priėmė jo priesaiką ir pasakė: „Kas pasikabina amuletą, padarė širk (politeizmą).“ [Chasan] - [Perdavė Achmed]

Paiškinimas:

Grupė žmonių atėjo pas Pranašą ir jų buvo dešimt. Jis priėmė ištikimybės islamui ir sekimo juo pažadą iš devynių iš jų, o nepriėmė iš dešimtojo asmens. Kai jo paklausė apie to priežastis, jis atsakė: jis nešioja amuletą, o tai karoliukai ar kiti daiktai, kurie yra surišti ar pakabinti, kad tariamai apsaugotų nuo blogos akies ar žalos. Taigi, vyras įkišo ranką į vietą, kur

buvo amuletas, nuplėšė ir atsikratė juo, ir tada Pranašas priėmė jo priesaiką ir perspėjo apie amuletus ir patikslino savo nutarimą: „Kas pasikabina amuletą, padarė širk.“

Iš hadiso privalumų:

1. Kas pasikliauja kitu, o ne Allahu, Allahas duos jam priešingai nei jis tikėjosi.
2. Tikėjimas, kad amuletų pakabinimas yra priemonė apsisaugoti nuo žalos ir blogos akies yra mažasis širk, o tikėjimas, kad pats amuletas gali duoti naudos, yra didysis širk.

(6762)

(30) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الرُّقَى وَالْتِمَائِمَ وَالتَّوَلَةَ شِرْكٌ». [صحيح] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

(30) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Užkalbėjimai, amuletai ir meilę didinanti magija (tivala) yra širk (politeizmas).“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, Ibn Madža ir Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė, kad tam tikrų dalykų darymas yra politeizmas, iš kurių:

Pirma: užkeikimas - žodžiai, susiję su politeizmu, kuriuos Džahilijos (priešislaminio laikotarpio) žmonės naudodavo gydymui.

Antra: amuletai iš karoliukų ir panašiai. Jie kabinami ant vaikų, gyvūnų ir kitų dalykų, kad apsaugotų nuo blogos akies.

Trečia: tivala - skirta padidinti meilę tarp dviejų sutuoktinių.

Šie dalykai priskiriami politeizmui, nes kai kurie tiki jų nauda, o išties tai nėra nei įrodymais nustatytos šariato priemonės, nei eksperimentais įrodytos materialios priemonės. Kalbant apie šariato priemones, pavyzdžiui, Korano recitavimą, ar materialines, kaip eksperimentais įrodytus vaistus, jos yra leistinos, jei tikime, kad tai tik priemonės, o nauda ir žala yra Allaho rankose.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina išsaugoti monoteizmą ir tikėjimą nuo visko, kas gali jį suteršti.
2. Draudžiama vartoti politeistinius užkeikimus, amuletus bei tivala.
3. Žmogaus įsitikinimas, kad šie trys paminėti (politeizmo) dalykai yra priemonės, yra mažasis politeizmas, nes jis kažką laiko priemone, o iš tikrųjų tai nėra priemonė. Kalbant apie tikėjimą, kad šie dalykai duoda naudos ir daro žalą savaime, tai yra didysis politeizmas.
4. Hadisas įspėja nesinaudoti politeistinėmis ir draudžiamomis priemonėmis.
5. Užkeikimai yra draudžiami ir yra politeizmo forma, išskyrus tuos, kuriuos leidžia šariatas.
6. Mūsų širdys turėtų būti prisirišusios tik prie Allaho, nes nauda ir žala ateina tik iš Jo vienintelio. Niekas neduoda

naudos, tik Visagalis Allahas ir niekas, išskyrus Jį, neapsaugo nuo žalos.

7. Leistini užkalbėjimai turi atitikti tris sąlygas: 1 - Tikėjimas, kad jie yra tik priemonės ir duoda naudos tik kai Allahas leidžia. 2 - Jie turėtų apimti Koraną, Allaho vardus ir savybes bei pranašiškus ir teisėtus maldavimus. 3 - Juose turi būti suprantami žodžiai, o ne talismanai ar burtai.

(5273)

(31) – عن بعض أزواج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً». [صحيح] - [رواه مسلم]

(31) – Kai kurios Pranašo žmonos perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kas nueina pas būrėją ir jį ko nors klausia, jo maldos nebus priimtoms keturiasdešimt naktų.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas įspėjo nesikreipti į būrėjus (araf) - bendras terminas apimantis būrėjus, astrologus, chiromantus ir kitus, kurie tam tikrus dalykus naudoja kaip priemonę neregimui pažinti - ir kad jei žmogus paprasčiausiai klausia jų apie bet ką, kas nematoma, Allahas nesuteiks jam atlygio už jo maldas keturiasdešimt dienų, kaip bausmę už šią didelę nuodėmę ir nusižengimą.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama eiti pas būrėjus ir klausinėti apie dalykus, susijusius su neregimu.
2. Atlygis už pamaldumą gali būti atimtas kaip bausmė už nuodėmės padarymą.
3. Šis hadisas taip pat taikomas horoskopams, chiromantijai ir kavos tirščių skaitymui, net jei tik norima gauti informaciją, nes visa tai patenka į būrimą ir teigimą jog turima žinių apie neregimą.
4. Jei tai yra bausmė tam, kuris eina pas būrėją, tai kokia bausmė yra pačiam būrėjui!?
5. Keturiasdešimties dienų maldos galioja ir neturėtų būti kartojamos, tačiau už jas nėra atlyginama.

(5986)

(32) - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ رَجُلًا يَقُولُ: لَا وَالْكَعْبَةِ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ:

لَا يَحْلِفُ بِغَيْرِ اللَّهِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ

فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(32) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo vyrą sakant: „Ne, prisiekiu Kaaba!“ Todėl jam pasakė: „Neprisiek kitu, tik Allahu, nes girdėjau Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) tariant: „Tas, kuris prisiekia kitu, o ne Allahu, tapo netikinčiu arba padarė širk (politeizmą).“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris prisiekia kitu, o ne Allahu ir Jo vardais bei savybėmis, netikėjo Allahu arba atliko politeizmą. Taip yra todėl, kad prisiekimas kažkuo, rodo jo didelį išaukštinimą, o visa didybė priklauso tik Allahui. Taigi, turime prisiekti tik Allahu, Jo vardais ir savybėmis. Šis prisiekimas patenka į mažąjį politeizmo tipą. Tačiau, jei prisiekėjas išaukština tai, kuo prisiekia, kaip Allahą ar didesnę šlovinimą, tada prisiekimas patenka į didįjį politeizmo tipą.

Iš hadiso privalumų:

1. Šlovinimas prisiekiant yra tik Visagalio Allaho teisė. Taigi, turėtume prisiekti tik Allahu ir Jo vardais bei savybėmis.
2. Tai rodo kompanjonų rūpestį įsakyti, kas yra teisinga, ir uždrausti kas yra neteisinga, ypač jei neteisingas veiksmas yra susijęs su politeizmu ar netikėjimu.

(3359)

(33) - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي رَهْطٍ مِنَ الْأَشْعَرِيِّينَ اسْتَحْمِلُهُ، فَقَالَ: «وَاللَّهِ لَا أَحْمِلُكُمْ، مَا عِنْدِي مَا أَحْمِلُكُمْ» ثُمَّ لَبِثْنَا مَا شَاءَ اللَّهُ فَأَتَيْتُ بِإِبِلٍ، فَأَمَرَ لَنَا بِثَلَاثَةِ ذَوْدٍ، فَلَمَّا انْطَلَقْنَا قَالَ بَعْضُنَا لِبَعْضٍ: لَا يُبَارِكُ اللَّهُ لَنَا، أَتَيْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَسْتَحْمِلُهُ فَحَلَفَ أَنْ لَا يَحْمِلَنَا فَحَمَلْنَا، فَقَالَ أَبُو مُوسَى: فَأَتَيْنَا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَذَكَّرْنَا ذَلِكَ لَهُ، فَقَالَ: «مَا أَنَا حَمَلْتُكُمْ، بَلِ اللَّهُ حَمَلَكُمْ»

إِنِّي وَاللَّهِ - إِنْ شَاءَ اللَّهُ - لَا أَحْلِفُ عَلَى يَمِينٍ، فَأَرَى غَيْرَهَا خَيْرًا مِنْهَا، إِلَّا كَفَرْتُ عَنْ يَمِينِي، وَأَتَيْتُ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ. [صحيح] - [متفق عليه]

(33) – Abu Mūsa Al-Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: mes kartu su grupe Ašari genties žmonių nuėjome pas Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) ir paprašėme jo kupranugarių. Jis atsakė: „Prisiekiu Allahu, aš jums nieko neduosiu, ir neturiu nieko, ant ko galėtumėte joti.“ Mes pasilikome ten tiek laiko, kiek Allahas norėjo. Tuomet pas Pasiuntinį buvo atvežta keletas kupranugarių, ir jis įsakė duoti mums tris. Kai išėjome, vieni iš mūsų pasakė kitiems: „Allahas mūsų nepalaimins. Mes paprašėme Allaho Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) kupranugarių, ir nors jis buvo prisiekęs, kad neduos, vis dėlto davė.“ Taigi, nuėjome pas Pranašą ir jam apie tai užsiminėme. Jis pasakė: „Aš nesuteikiau jums kupranugarių, bet Allahas suteikė. Prisiekiu Allahu - jei Jis panorės, jei kada nors duosiu priesaiką ir pamatysiu, kad kitoks variantas yra geresnis už pirmąjį, aš išpirksiu savo priesaiką ir padarysiu tai, kas geriau.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Abu Mūsa Al-Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) pasakoja, kad jis kartu su grupe žmonių iš savo genties nuėjo pas Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam). Jie ketino jo paprašyti duoti jiems kupranugarių, kad galėtų dalyvauti džihade. Tačiau, Pranašas prisiekęs, kad jiems neduos ir kad neturi, ką jiems duoti. Jie grįžo ir kurį laiką pasiliko. Tuomet Pranašui buvo atvežti trys kupranugariai, o šis juos

išsiuntė pas juos. Jie tarė vienas kitam: „Allahas mūsų nepalaimins, nes Pranašas prisiekė, kad nesuteiks mums kupranugarių.“ Taigi jie nuėjo ir paklausė jo apie tai. Tuomet Pranašas jiems pasakė: „Visagalis Allahas davė jums šiuos kupranugarius, nes Jis jums padėjo ir padarė juos jūsų nuosavybe, o aš esu tik priežastis, dėl kurios jie atkeliavo pas jus. Iš tiesų, prisiekiu Allahu, jei Jis panorės: kai duodu priesaiką, kad ką nors darysiu arba ko nors nedarysiu, bet paskui matau, kad geriau daryti priešingai, tikrai padarysiu tai, kas geriau, sulaužydamas priesaiką, o paskui išpirksiu jos sulaužymą.“

Iš hadiso privalumų:

1. Leidžiama prisiekti, net jei niekas to iš mūsų nereikalauja, norint ką nors patvirtinti, net ir tai, kas susiję su ateitimi.
2. Po priesaikos leidžiama padaryti išimtį, pasakius frazę „in šaa allah“ (jei Allahas panorės). Jei ši išimtis buvo ketinama ir pasakyta kartu su priesaika, išpirkti priesaikos sulaužymą nereikia.
3. Musulmonas skatinamas sulaužyti priesaiką, jei mato geresnį pasirinkimą, ir išpirkti savo priesaiką.

(2961)

(34) - عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَقُولُوا: مَا

شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ فُلَانٌ، وَلَكِنْ قُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ فُلَانٌ». [صحيح بمجموع طرقه] -

[رواه أبو داود والنسائي في الكبرى وأحمد]

(34) – Huzaifah (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Nesakykite: „Ko nori Allahas ir kažkas [kitas]“, o sakykite: „Ko nori Allahas ir po to - kažkas.“ [Sahih su visais tarik] - [Perdavė Abu Davud ir An-Nasa-i knygoje „As-Sunan Al-Kubra“, bei Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas draudžia musulmonams sakyti: „Ko nori Allahas ir ko nori toks ir toks asmuo“ arba sakyti: „Ko nori Allahas ir toks ir toks asmuo.“ Taip yra todėl, kad Allahο valia ir ryžtas yra absoliuti ir niekas tuo nesidalija su Juo. Jungtuko „ir“ naudojimas reiškia ką nors susieti su Allahu ir laikyti lygiu. Tačiau reikėtų sakyti: ko nori Allahas, tada ko nori toks ir toks asmuo; taigi, vergo valios pajungimas Allahο valiai yra sakant „tada“ vietoj „ir“, nes „tada“ reiškia seką su laiko tarpu tarp dviejų dalykų paeiliui.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas draudžia sakyti: „Ko nori Allahas ir ko nori tu“ ir panašias frazes, kur jungtukas „ir“ vartojamas norint ką nors sujungti su Allahο vardu, nes tai priskiriama prie žodinio širk.
2. Leidžiama sakyti: „Ko nori Allahas, tada ko ir tu“ ir panašias frazes, kur jungtukas „tada“ vartojamas ką nors sujungti su Allahο vardu, nes tai neapima jokio draudimo.
3. Hadisas nustato Allahο valią ir vergo valią bei tai, kad vergo valia seka Visagalio Allahο valią.

4. Hadisas draudžia susieti partnerius su Allahu Jo valioje net žodžiu.
5. Jei asmuo, kuris tai pasakė mano, kad vergo valia, absoliutumo atžvilgiu, prilygsta Visagalio Allaho valiai, arba mano, kad vergas turi nepriklausomą valią, tai yra priskiriamas prie pagrindinio širk (politeizmo). Tačiau jei jis mano, kad jo valios rangas yra žemesnis, tai yra mažasis širk.

(3352)

(35) – عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَبِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ أَخَوْفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ» قَالُوا: وَمَا الشِّرْكَ الْأَصْغَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الرِّيَاءُ، يَقُولُ اللَّهُ عز وجل لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِذَا جُزِيَ النَّاسُ بِأَعْمَالِهِمْ: اذْهَبُوا إِلَى الَّذِينَ كُنْتُمْ تُرَآؤُونَ فِي الدُّنْيَا، فَاَنْظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ عِنْدَهُمْ جَزَاءً؟» [حسن] - [رواه أحمد]

(35) – Machmud Ibn Labid (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Dalykas, kurio aš labiausiai bijau dėl jūsų, yra mažasis širk (politeizmas).“ Jie paklausė: „O kas yra mažasis širk, o Allaho Pasiuntiny?“ Jis atsakė: „Tai rija (pasipuikavimas). Visagalis pasakys Teismo dieną, kai atlygins visiems žmonėms už jų poelgius: eikite pas tuos, prieš kuriuos puikavotės savo darbais žemiškajame pasaulyje ir pažiūrėkite, ar rasite pas juos kokį nors atlygį?“ [Chasan] - [Perdavė Achmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) praneša, kad labiausiai jis bijo dėl savo bendruomenės mažojo *širk* - *rija* (puikavimosi), t. y., daryti gerus darbus vardan žmonių. Tada Pranašas praneša apie bausmę tiems, kurie puikuoja savo gerais darbais, kai jiems bus pasakyta Teismo dieną: „Eikite pas tuos, dėl kurių padarėte gerus darbus ir pažiūrėkite, ar jie turi galimybę jums už tai atlyginti?!“

Iš hadiso privalumų:

1. Geri darbai turi būti skirti Visagaliui Allahui su visišku nuoširdumu ir reikia vengti pasipuikavimo.
2. Hadisas rodo didelį Pranašo gailestingumą savo bendruomenei ir norą juos vesti teisingu keliu bei patarti.
3. Jei tai yra Pranašo baimė dėl savo kompanjonų, kurie yra kilniausi teisumo požiūriu, tada baimė dėl tų, kurie ateis po jų, yra daug didesnė.

(3381)

(36) – عَنْ أَبِي مَرْثَدٍ الْعَنَوِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا

تَجْلِسُوا عَلَى الْقُبُورِ، وَلَا تُصَلُّوا إِلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(36) – Abu Marsad Al-Ghanavi (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Nesėdėkite ant kapų ir nesimelskite prieš juos.“
[Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė sėdėti ant kapų.

Jis taip pat uždraudė melstis atsigręžus į kapus jei jie atitinka kiblos kryptį, nes tai yra viena iš priemonių, vedančių į politeizmą.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama melstis kapinėse, tarp jų ar link jų, išskyrus džanaza maldą, kaip nustatyta sunoje.
2. Draudžiama melstis prie kapų, kad būtų užkirstas kelias politeizmui.
3. Islamas uždraudė besaikę pagarbą kapams ar nepagarbą jiems - nėra nei ekstremizmo, nei nepriežiūros.
4. Musulmono neliečiamybė išlieka ir po jo mirties, kaip rodo Pranašo teiginys: „Sulaužyti mirusio žmogaus kaulą yra tas pats, kas jį sulaužyti jam esant gyvam.“

(10647)

(37) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَصْحَبُ

الْمَلَائِكَةَ رُفْقَةً فِيهَا كَلْبٌ وَلَا جَرَسٌ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(37) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Angelai nelydi grupės keliautojų, kurie su savimi turi šunį ar varpelį.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas informavo, kad angelai nelydi žmonių grupės į kelionę, jei šie su savimi turi šunį ar ant gyvūnų pakabintą varpelį, kuris judėdamas skleidžia garsą.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama pirkti šunis ir juos vežioti ar nešiotis su savimi, išskyrus medžioklinius ir sarginius šunis.
2. Angelai, kurie nelydi minėtos kategorijos žmonių, yra gailestingumo angelai, o angelai globėjai nepalieka žmonių, nepaisant jų padėties.
3. Varpas draudžiamas, nes tai vienas iš šėtono muzikos instrumentų ir panašus į krikščionių varpą.
4. Musulmonas turi stengtis vengti to, kas atitraukia nuo jo angelus.

(8951)

(38) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَأْتِي الشَّيْطَانُ

أَحَدَكُمْ فَيَقُولُ: مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ حَتَّى يَقُولَ: مَنْ خَلَقَ رَبَّكَ؟ فَإِذَا بَلَغَهُ

فَلْيَسْتَعِذْ بِاللَّهِ وَلْيَنْتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(38) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Prieina šėtonas prie vieno iš jūsų ir klausia: „Kas sukūrė tokį ir tokį, o kas sukūrė tokį ir tokį?“, kol sako: „Kas sukūrė tavo Viešpatį?“ Jei žmogus tai patiria, jis turėtų ieškoti prieglobsčio pas Allahą ir nuo to susilaikyti.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė apie veiksmingą vaistą tikinčiajam nuo šėtono šnabždamų klausimų. Šėtonas sako: kas sukūrė tokį ir tokį, o kas sukūrė tokį ir tokį? Kas sukūrė dangų? Kas sukūrė žemę? Remdamasis savo religija, prigimtiniu suvokimu ir protu, tikintysis atsako: Allahas. Tačiau šėtonas nesustoja ties šia šnabždėjimo riba ir tęsia tol, kol paklausia: kas sukūrė tavo Viešpatį? Tada tikintysis turėtų atremti šiuos šnabždesius trimis dalykais:

Tikėti Allahą.

Ieškoti prieglobsčio pas Allahą nuo šėtono.

Nustoti klausytis tokių šnabždesių.

Iš hadiso privalumų:

1. Turėtume nusigręžti nuo šėtono šnabždesių bei užuominų ir negalvoti apie tai, o ieškoti Allaho pagalbos, kad jais atsikratytume.
2. Visi šnabždesiai, kurie patenka į žmogaus širdį ir prieštarauja šariatui, kyla nuo šėtono.
3. Mums draudžiama galvoti apie Allaho esmę ir raginama apmąstyti Jo kūriniją ir ženklus.

(65013)

(39) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ قَالَ: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ: كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَإِنْ سَأَلَنِي لَأُعْطِيَنَّهُ، وَلَئِنْ اسْتَعَاذَنِي لَأُعِيذَنَّهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدُّدِي عَنْ نَفْسِ الْمُؤْمِنِ، يَكْرَهُ الْمَوْتَ وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(39) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Allahas pasakė: „Kas rodo priešišką pamaldžiam mano garbintojui, skelbiu prieš jį karą. O pats mylimiausias Man iš visko, ką mano tarnas daro, siekdamas priartėti prie Manęs, yra tai, ką aš jam pavedžiau kaip pareigą. Ir Mano tarnas sieks priartėti prie Manęs per papildomą garbinimą (navafil), kol aš jį pamilsiu. Kai Aš jį mylėsiu, tapsiu jo klausa, kuria jis klausos, ir jo regėjimu, kuriuo jis regi, ir ranka, kuria jis ima, ir kojomis, kuriomis jis vaikščioja. Ir jei jis Manęs ko nors prašo, Aš tikrai jam tai duosiu, o jei jis ieško Mano apsaugos, Aš jį tikrai apsaugosiu. Ir Aš niekada nedvejoju taip, kaip dvejoju ištraukdamas sielą iš Savo tikinčio tarno kūno. Jis nenori mirti, o Aš nenoriu sukelti jam kančių.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Kudsi hadise Pranašas praneša, kad Visagalis pasakė: „Kas įskaudina vieną iš mano artimųjų tarnų, supykdo jį ir puoselėja jam neapykantą, Aš pareiškiu jam atvirą priešišumą.“

Dievobaimingas tikintysis yra artimas Allahui, o jo artumo Allahui laipsnis matuojamas jo tikėjimu ir dievobaimingumu. Labiausiai Allaho mylimas būdas, kuriuo musulmonas siekia priartėti prie Jo, yra vykdyti tai, ką Jis liepė ir padarė privalomu ir vengti uždraustų dalykų. Musulmonas nenustos siekęs priartėti prie savo Viešpaties per papildomus garbinimo veiksmus, šalia privalomų, kol jis gaus Allaho meilę. Jei Allahas Jį myli, Jis padės jam dėl keturių jo organų.

Jis padės jam išgirsti ir jis girdės tik tai, kas patinka Allahui.

Ir padės jam dėl jo regėjimo, ir jis žiūrės tik į tai, kas patinka Allahui.

Ir Jis nukreips jo rankas, o rankomis jis darys tik tai, kas patinka Allahui.

Ir Jis nukreips jo kojas, ir jis eis tik ten, kur patinka Allahui, ir sieks tik to, kas gera.

Kartu prie viso to, jei jis ko nors prašo Allaho, Jis patenkina jo prašymą ir jo maldavimas bus išklaustas; ir jei jis ieško prieglobsčio pas Allahą ir kreipiasi į Jį, ieškodamas apsaugos, Visagalis suteiks jam prieglobstį ir apsaugą nuo to, ko jis bijo.

Tada Visagalis pasakė: „Ir niekuo, ką darau, Aš nedvejoju labiau, nei ištraukdamas sielą iš Savo tikinčio tarno kūno iš gailestingumo jam“, nes jis bjaurisi mirtimi dėl to, kad ji yra susijusi su kančia ir Allahas nekenčia visko, kas tikinčiajam sukelia kančias.

Iš hadiso privalumų:

1. Šis hadisas nurodo tai, ką Pranašas perduoda nuo savo Viešpaties. Tokie hadisai vadinami kudsī (šventais) arba ilahī (dieviškaisiais). Tokių hadisų frazės ir reikšmė ateina iš Allaho, tačiau jie neturi unikalių Korano savybių, įskaitant jo recitavimą kaip garbinimo formą, apsivalymą, pateikimą kaip iššūkį, stebuklingumą ir kt.
2. Draudžiama įžeisti Allahui artimus tarnus ir skatinama juos mylėti pripažįstant jų pranašumą.
3. Įsakoma rodyti priešišumą Allaho priešams ir draudžiama juos priimti kaip sąjungininkus.
4. Kas teigia esąs pamaldus Allaho garbintojas, bet nesivadovauja Jo šariatu, yra melagis.
5. Būti pamaldžiu Allaho garbintoju galima pasiekti atliekant religines pareigas ir susilaikant nuo draudimų.
6. Viena iš priemonių, padedančių pasiekti Allaho meilę ir gauti atsakymą į maldavimus, yra papildomų garbinimo veiksmų atlikimas, atlikus privalomus, ir susilaikymas nuo draudimų.
7. Artimų Allaho garbintojų nuopelnų ir aukšto jų statuso nurodymas.

(6337)

(40) - عَنِ الْعِرْبَاضِ بْنِ سَارِيَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَامَ فِينَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ، فَوَعظَنَا مَوْعِظَةً بَلِيغَةً وَجَلَّتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ، وَدَرَفَتْ مِنْهَا الْعُيُونُ، فَقِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَعَظْتَنَا مَوْعِظَةً مُودَّعٍ فَأَعْهَدْ إِلَيْنَا بَعْدَهِ. فَقَالَ: «عَلَيْكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ، وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ، وَإِنْ عَبْدًا حَبَشِيًّا، وَسَتَرُونَ مِنْ بَعْدِي اخْتِلَافًا شَدِيدًا، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ، عَصُوا عَلَيْهَا بِالتَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُمْ وَالْأُمُورَ الْمُحْدَثَاتِ، فَإِنَّ كُلَّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(40) – Al-Irbad Ibn Sarija (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: vieną dieną Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė mums iškalbingą įspėjimą, kuris privertė širdis išsigąsti, o akis - ašaroti. Tada kažkas pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, tai įspėjimas žmogaus, kuris netrukus mus paliks; taigi, patark mums.“ Jis pasakė: „Patariu jums bijoti Allaho, klausytis ir paklusti Jam, net jei esate vergas iš Abisinijos. Po manęs pamatysite didžiulę nesantaiką. Taigi, tvirtai laikykitės mano sunos ir teisingai vadovaujamų kalifų sunos. Įsikąskite į tai krūminiais dantimis. Saugokitės naujai įvestų dalykų (religijoje), nes kiekvienas naujai įvestas dalykas yra suklaidinimas.“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas pasakė iškalbingą pamokslą, kuris pripildė kompanjonų širdis baimės ir akis ašarų. Jie pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, atrodo, kad tai būtų įspėjimas žmogaus, kuris

netrukus paliks mus.“, matydami jo rimtas pastangas tai daryti. Todėl jie paprašė jo duoti jiems patarimų, kurių jie laikytųsi po jo. Pranašas pasakė: aš patariu jums bijoti Visagalio Allaho, atliekant pareigas ir vengiant draudimų. Bei išgirsti ir paklusti valdovams, net jei jūsų valdovas ar tas, kuris užgrobė jūsų valdžią, yra vergas. Kitaip tariant, jei valdovu taptų žemiausias tarp žmonių, neturėtumėte nustoti jam paklusti, bijodami neramumų ir nesutarimų, nes kas gyvens iš jūsų po manęs, pamatys didelę nesantaiką. Tada Pranašas paaiškino, kad išeitis iš šios nesantaikos yra tvirtai laikytis jo ir teisingai vadovaujančių kalifų sunos, tai yra Abu Bakr As-Siddik, Umar Ibn Al-Khattab, Usman Ibn Affan ir Ali Ibn Abi Talib (tebūnie Allahas jais visais patenkintas). „Įsikandimas krūminiais dantimis“ reiškia tvirtai laikytis sunos. Pranašas taip pat perspėjo juos dėl naujai įvestų dalykų religijoje, nes kiekviena religinė naujovė yra suklaidinimas.

Iš hadiso privalumų:

1. Sunos sekimo ir laikymosi svarba.
2. Reikia atkreipti dėmesį į perspėjimus ir širdies suminkštinimą.
3. Įsakymas vadovautis keturiais teisingai vadovaujančiais kalifais: Abu Bakr, Umar, Usman ir Ali (tebūna Allahas jais visais patenkintas).
4. Draudimas į religiją įvesti naujus dalykus ir tai, kad visos religinės naujovės yra klaidingos.
5. Išgirsti ir paklusti tiems, kurie yra atsakingi už tikinčiuosius (išskyrus Allaho nepaklusnume).
6. Svarbu visada bijoti Visagalio Allaho visose situacijose.

7. Nesantaika šioje bendruomenėje neišvengiamai vyksta ir kai ji įvyksta, musulmonai turi remtis ir laikytis Pranašo sunos ir teisingai vadovaujančių kalifų.

(65057)

(41) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم أنه قال: «مَنْ خَرَجَ مِنَ الطَّاعَةِ، وَفَارَقَ الْجَمَاعَةَ فَمَاتَ، مَاتَ مَيِّتَةً جَاهِلِيَّةً، وَمَنْ قَاتَلَ تَحْتَ رَايَةٍ عِمِّيَّةٍ، يَغْضَبُ لِعَصْبَةٍ، أَوْ يَدْعُو إِلَى عَصَبَةٍ، أَوْ يَنْصُرُ عَصَبَةً، فَقُتِلَ، فَقَتْلُهُ جَاهِلِيٌّ، وَمَنْ خَرَجَ عَلَى أُمَّتِي، يَضْرِبُ بَرَّهَا وَفَاجِرَهَا، وَلَا يَتَحَاشَى مِنْ مُؤْمِنِهَا، وَلَا يَفِي لِذِي عَهْدٍ عَهْدَهُ، فَلَيْسَ مِنِّي وَلَسْتُ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(41) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas atsisako paklusnumo, atsiskiria nuo bendruomenės ir miršta, tai miršta tokia mirtimi kaip džahilijos (priešislaminio laikotarpio). Kas kovoja akiai, užsiliepsnodamas dėl savo tautos pasididžiavimo, kviečia kovoti dėl to arba paremia savo žmonių pasididžiavimą ir žūsta, jo mirtis yra kaip džahilijos. Kas maištauja prieš mano bendruomenę, žudo teisiuosius ir nedoruosius, nevengia tikinčiųjų tarp jų ir nesilaiko sandoros su tais, su kuriais jas sudarė, jis nepriklauso man ir aš nepriklausau jam.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas atkreipė dėmesį, kad jei kas nors nukrypsta nuo paklusnumo valdovams ir atsiskiria nuo musulmonų bendruomenės, sutikusios prisiekti ištikimybę valdovui ir

miršta būdamas atskirties ir nepaklusnumo būsenoje, jis mirė kaip džahilijos žmonių mirti, kurie nenorėjo paklusti lyderiams ar susivienyti, veikiau jie buvo skirtingos grupės ir gentys, kovojančios viena su kita.

. Pranašas informavo, kad jei kas nors akiai kovoja po vėliava, po kuria jis negali atskirti tiesos nuo melo, ir jis pyksta dėl savo šališkumo tik savo tautai ar genčiai, o ne dėl paramos religijai ir tiesai, ir jis kovoja akiai be įžvalgos ar žinių, jei jis miršta tokioje būsenoje, jo mirtis yra kaip džahilijos.

Ir jei kas sukyta prieš Pranašo bendruomenę, smogdamas ir teisiesiems, ir nedoriesiems bei nesirūpindamas tuo, ką daro, nebijodamas bausmės už tai, žudydamas tikinčiuosius tarp jų ir nevykdydamas sandoros su tais, su kuriais jas sudarė iš netikinčiųjų ar valdovų - veikiau jis jas pažeidžia - tai yra didelė nuodėmė ir kas tai daro, nusipelno šio griežto įspėjimo.

Iš hadiso privalumų:

1. Privaloma paklusti valdovams dalykuose, kuriuose nėra nepaklusnumo Visagaliui Allahui.
2. Tai griežtas perspėjimas apie maištą prieš valdovus ir pasitraukimą iš musulmonų bendruomenės. Kas miršta šioje būsenoje, jo mirtis yra tokia pat kaip džahilijos žmonių mirtis.
3. Šis hadisas draudžia kovoti dėl genties.
4. Privaloma vykdyti sandorius.
5. Paklusnume valdovui ir prisirišime prie bendruomenės slypi daug gėrio, saugumo ir ramybės bei gero gyvenimo.
6. Draudžiama mėgdžioti džahilijos žmonių veiksmus.
7. Hadisas įpareigoja laikytis musulmonų bendruomenės.

(58218)

(42) – عن مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ الْمُزَنِيِّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيَهُ اللهُ رَعِيَّةً، يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٍ لِرَعِيَّتِهِ، إِلَّا حَرَّمَ اللهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(42) – Makil Ibn Jasar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Allaho paskirtajam į valdžią mirus tą dieną, kai apgaudinėja savo valdžioje esančius asmenis, bus uždraustas rojus.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad jei Visagalis Allahas skiria ką nors į valdžią žmonėms, nesvarbu, ar tai būtų viešoji valdžia, pavyzdžiui, valdovas, ar privati, kaip vyras savo namuose ir moteris savo namuose, o jie nepaiso savo pavaldinių teisių, juos apgaudinėja ir su jais elgiasi nenuoširdžiai, griaua jų pasaulietines ir religines teises, tada nusipelno šios griežtos bausmės.

Iš hadiso privalumų:

1. Šis įspėjimas taikomas ne tik valdovui ir jo pavaduotojams, bet ir apskritai visiems, kuriems Allahas paveda atsakomybę.
2. Kiekvienas, kuris priiima tam tikrą valdžią musulmonams, turėtų būti jiems nuoširdus, dėti visas pastangas, kad įvykdytų jam pavestą atsakomybę ir jų neišduotų.

3. Hadisas atskleidžia atsakomybės rimtumą kiekvieno, kuris prisiima viešą ar privačią valdžią, didelę ar mažą.

(5335)

(43) - عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:

«سَتَكُونُ أُمَرَاءُ فَتَعْرِفُونَ وَتُنْكِرُونَ، فَمَنْ عَرَفَ بَرِيءٌ، وَمَنْ أَنْكَرَ سَلِيمٌ، وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ

وَتَابَعَ» قَالُوا: أَفَلَا نُقَاتِلُهُمْ؟ قَالَ: «لَا، مَا صَلَّوْا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(43) – Umm Salamah, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Bus valdovai, atsakingi už jus, ir jūs pritarsite ir nepritarsite. Taigi kiekvienas, kuris pritaria (jų geriems darbams), bus atleistas, o kas draudžia (jų blogus darbus), bus saugus, išskyrus tuos, kurie yra visada patenkinti ir prisitaikę.“ Jie paklausė: „Ar mes turime su tokiais valdovais kovoti?“ Pranašas atsakė: „Ne, kol jie meldžiasi.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) praneša, kad mums bus paskirti valdovai, kurie mums vadovaus. Mes patvirtinsime kai kuriuos jų poelgius dėl atitikimo šariatui, o kitus atmesime dėl prieštaravimo šariatui. Kas savo širdyje nekenčia jų blogų darbų, bet negali jų uždrausti, yra atleistas nuo nuodėmės ir veidmainystės. Kas sugeba ranka ar liežuviu uždrausti šį blogį ir tai daro, yra apsaugotas nuo nuodėmės ir

dalyvavimo joje. Tačiau tas, kuris yra patenkintas valdovų blogais darbais ir jais seka, bus pasmerktas kaip ir jie.

Tada jie paklausė Pranašo: ar kovoti prieš tokius valdovus? Jis uždraudė jiems tai daryti ir pasakė: „Ne, kol jie meldžiasi jūsų tarpe.“

Iš hadiso privalumų:

1. Tarp Pranašo pranašystės ženklų yra jo pranašavimas apie neregėtus dalykus, kurie paskui įvyksta lygiai taip, kaip jis išpranašavo.
2. Neleistina pritarti blogiui ar jame dalyvauti ir tai turi būti draudžiama.
3. Jei valdovai įveda kažką, kas prieštarauja šariatui, paklusti jiems šiuo atžvilgiu yra neleistina.
4. Neleistina maištauti prieš musulmonų valdovus, atsižvelgiant į žalą, kraujo praliejimą ir saugumo praradimą; kadangi išverti nuodėmingų valdovų skriaudą ir pakentėti yra mažesnė iš dviejų blogybių.
5. Didelė maldos reikšmė minima todėl, kad ji parodo skirtumą tarp netikėjimo ir islamo.

(3481)

(44) - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سَتَكُونُ أُمَّرَةٌ

وَأُمُورٌ تُنْكِرُونَهَا» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: «تُؤَدُّونَ الْحَقَّ الَّذِي عَلَيْكُمْ، وَتَسْأَلُونَ

اللَّهَ الَّذِي لَكُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(44) – Abu Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Po manęs bus savanaudiškumo ir kitų dalykų, kuriems jūs nepritarсите.“ Jie paklausė: „Ką įsakai mums daryti (tokiomis aplinkybėmis), o Allaho Pasiuntiny?“ Jis atsakė: „Vykdykite savo pareigą (valdovo atžvilgiu) ir prašykite Allaho dėl savo teisių.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas mums pranešė, kad bus paskirti valdovai, kurie bus atsakingi už musulmonus ir jie monopolizuos musulmonų turtus bei išleis juos kaip nori, atimdami iš musulmonų jų teises. Šie valdovai taip pat darys dalykų, susijusių su religija, kuriems nepritaria šariatas. Kompanionai (tebūnie Allahas jais patenkintas) paklausė, ką jie turėtų daryti tokiu atveju. Pranašas liepė jiems neleisti, kad šių valdovų turto monopolis trukdytų jiems atlikti savo pareigas, įskaitant klausytis ir paklusti jiems. Veikiau, jie turėtų būti kantrūs, klausytis ir paklusti, neginčijant jų valdžios. Be to, jie turėtų prašyti Allaho dėl savo teisių ir kad Jis vadovautų šiems valdovams ir apsaugotų nuo jų blogio bei priespaudos.

Iš hadiso privalumų:

1. Šis hadisas yra vienas iš Pranašo pranašystės įrodymų, nes jis išpranašavo tai, kas nutiks jo bendruomenėje, ir atsitiko taip, kaip jis pasakė.

2. Leidžiama informuoti žmogų apie nelaimę, kuri greičiausiai jį ištiks, kad būtų pasiruošęs, parodytų kantrybę ir siektų Allaho atlygio, kai tai įvyks.
3. Korano ir sunos laikymasis užtikrina saugumą nuo išbandymų ir nesutarimų.
4. Hadisas ragina musulmonus klausyti ir paklusti savo valdovams gėryje ir nemaištauti prieš juos, net jei jie vykdo priespaudą.
5. Reikia panaudoti išmintį ir laikytis Pranašo sunos išbandymų metu.
6. Žmogus turi vykdyti savo pareigas, net jei jis yra vienaip ar kitaip skriaudžiamas.
7. Hadisas įrodo taisyklę, kuri teigia: mes turime pasirinkti lengvesnę iš dviejų blogybių.

(3156)

(45) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ فَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، فَالْأَمِيرُ الَّذِي عَلَى النَّاسِ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ عَلَى بَيْتِ بَعْلِهَا وَوَلَدِهِ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْهُمْ، وَالْعَبْدُ رَاعٍ عَلَى مَالِ سَيِّدِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُ، أَلَا فِكْلُكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(45) – Abdullah Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kiekvienas iš jūsų esate globėjas ir kiekvienas esate atsakingas už savo pavaldinius. Vadovas yra globėjas ir yra atsakingas už savo bendruomenę; vyras yra globėjas ir yra atsakingas už savo

namų gyventojus; moteris yra globėja ir yra atsakinga už savo vyro namus ir savo vaikus; o vergas yra globėjas ir yra atsakingas už savo šeimnininko turtą. Taigi kiekvienas iš jūsų esate globėjas ir kiekvienas esate atsakingas už savo pavaldinius.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas informuoja, kad kiekvienas musulmonas visuomenėje turi prisiimti ir nešti atsakomybę. Valdovas arba imamas yra globėjas tų, kuriuos Allahas paskyrė jam vadovauti. Jis yra atsakingas už jų įstatymų saugojimą, gynybą nuo tų, kurie juos skriaudžia, kovą su jų priešais ir jų teisių nešvaistymą. Vyras savo šeimoje yra atsakingas už aprūpinimą, gerą elgesį su šeimos nariais, jų mokymą ir drausminimą. Moteris savo namuose yra atsakinga už tvarką ir vaikų auginimą. Tarnas ir darbuotojas yra atsakingi už savo šeimnininkų turtus, išsaugodami tai, kas jiems priklauso, ir jiems tarnaudami. Taigi, kiekvienas yra globėjas to, kas jam buvo pavesta, ir kiekvienas yra atsakingas už savo pavaldinius.

Iš hadiso privalumų:

1. Atsakomybė musulmonų bendruomenėje yra bendra ir kiekvienas turi vykdyti savo pareigas pagal savo galimybes.
2. Moters atsakomybė yra didelė, nes ji atsakinga už namus ir teisingą vaikų auklėjimą.

(5819)

(46) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعتُ من رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول في بيته هذا: «اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أُمِّ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْقُقْ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَلِيَ مِنْ أُمِّ أُمِّتِي شَيْئًا فَارْقُقْ بِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(46) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė, kad girdėjo Pasiuntinį sakant: „O Allahe, elkis žiauriai ir šiurkščiai su tais, kurie apsunkina mano žmones, ir elkis švelniai su tais, kurie vadovauja mano žmonių reikalams ir yra jiems malonūs.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) meldžiasi Allahui prieš kiekvieną, kuris imasi musulmonų reikalų - nesvarbu, menki jie ar reikšmingi, ir nesvarbu, viešai tai daroma ar privačiai savotiškai ir kuris jiems apsunkina ir nesielgia su jais švelniai - kad Visagalis Allahas suteiktų jam atitinkamą atlygį už jo veiksmą - sukeliant jam sunkumus.

Ir jis maldavo už tą, kuris elgiasi su musulmonais švelniai ir palengvina jiems reikalus, kad Allahas elgtųsi su juo švelniai ir palengvintų jo reikalus.

Iš hadiso privalumų:

1. Kas prisiima kokią nors valdžią musulmonams, turėtų su jais elgtis kuo švelniau.
2. Atlyginimas yra tos pačios rūšies kaip ir poelgis.

3. Kriterijus, lemiantis, ar kažkas laikomas atšiauriu ar švelniu, yra tas, kad tai neturėtų prieštarauti Koranui ir sunai.

(5330)

(47) – عن تميم الداري رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الدِّينُ النَّصِيحَةُ» قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَيِّمَةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(47) – Perduota nuo Tamim Ad-Dari (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Religija yra nuoširdumas.“ Mes paklausėme: „Kam?“ Jis atsakė: „Allahui, Jo Knygai, Jo Pasiuntiniui, musulmonams bei jų lyderiams.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad religija remiasi nuoširdumu ir tikrumu, jos turi būti laikomasi taip, kaip Allahas įsakė - tobulai, be trūkumų ar apgaulės.

Pranašo buvo paklausta: kam turi būti nuoširdumas? Jis atsakė:

Pirma - nuoširdumas turi būti Visagaliui Allahui - nuoširdžiai atliekant darbus dėl Jo, nesiejant su Juo partnerių, tikint Jo viešpatavimu, dieviškumu, vardais ir savybėmis, gerbiant Jo įsakymus ir kviečiant žmones tikėti Juo.

Antra - nuoširdumas turi būti Jo Knygai - Koranui - tikint, kad tai yra Jo žodžiai ir paskutinė Jo atskleista knyga, ir kad ji

paneigia visus prieš tai buvusius įstatymus bei gerbiant ją, tinkamai ją recituojant, veikiant pagal konkrečias jos eilutes ir priimant dviprasmiškas, ginant ją nuo tų, kurie siekia ją iškraipyti, suprantant jos interpretaciją, paisant jos pamokų ir perspėjimų bei juos skleidžiant ir kviečiant į tai žmones.

Trečia - nuoširdumas turi būti Jo Pasiuntiniui Muchammedui (ramybė ir Allaho palaima jam) - tikint, kad jis yra paskutinis Pasiuntinys, tikint viskuo, su kuo jis atėjo, laikantis jo įsakymų ir draudimų, garbinant Allahą tik pagal tai, ką jis išmokė, jį gerbiant, skleidžiant jo kvietimą (dava) ir šariatą bei paneigiant jam metamus kaltinimus.

Ketvirta - nuoširdumas turi būti musulmonų lyderiams - padėti jiems vykdyti teisingumą, o ne kovoti su jais dėl valdžios, išgirsti ir paklusti jiems tame, kas patinka Allahui.

Penkta - nuoširdumas turi būti musulmonams - rodant jiems gerumą, kviečiant juos pas Allahą, jiems nekenkti, linkint jiems gero ir bendradarbiaujant su jais teisumu ir pamaldumu.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas liepia mums būti nuoširdiems visiems.
2. Nuoširdumas religijoje turi didelę reikšmę.
3. Religija apima įsitikinimus, žodžius ir poelgius.
4. Iš nuoširdumo yra - neapgaukinti kitų ir linkėti jiems gero.
5. Hadisas pabrėžia gerą Pranašo mokymo metodą, nes jis ką nors trumpai pamini, o paskui išsamiai paaiškina.
6. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) savo kalboje pradėjo nuo pačio svarbiausio nuoširdumo aspekto iki mažiausio - pradedant nuo nuoširdumo Allahui, Jo

Knygai, tada Jo Pasiuntiniui, tada musulmonų lyderiams
ir galiausiai paprastiems musulmonams.

(4309)

(48) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَذِهِ الْآيَةَ: {هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ، وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ، وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ} [آل عمران: 7]. قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ سَمَى اللَّهُ، فَاحْذَرُوهُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(48) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė: Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) recitavo šią Korano eilutę: { Jis yra Tas, Kuris nuleido tau (Muchammedai) Knygą (šį Koraną). Jame - eilutės, kurios visiškai aiškios. Jos - Knygos pagrindas [ir tai yra Al-Ahkam (įsakymų) eilutės], Al-Faraid (privalomos pareigos) ir Al-Hudud (teisinės normos dėl bausmių už vagystes, svetimavimą)]. O kitos ne visiškai aiškios. Taigi tie, kurių širdyse yra nukrypimas (nuo tiesos), seka tomis, kurios nėra visiškai aiškios, siekdami Al-Fitna (daugiadienvystės ir išbandymų) ir siekdami jų paslėptų prasmų, nors niekas nežino jų paslėptų prasmų, išskyrus Allahą. O tie, kurie yra tvirtai apmokyti žinių, sako: „Mes tikime tuo, visa tai (aiškios ir neaiškios eilutės) – iš mūsų Viešpaties.“ Ir niekas nesupranta perspėjimų, tik suvokiantys žmonės.} [Koranas, sūra „Imrano giminė.“ 3:7]. Tada jis pasakė: „Jei matai tuos, kurie seka

dviprasmiškas eilutes, tai tie, kuriuos Allahas įvardino, todėl saugokitės jų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) recitavo šią Korano eilutę: { Jis yra Tas, Kuris nuleido tau (Muchammedai) Knygą (šį Koraną). Jame - eilutės, kurios visiškai aiškos. Jos - Knygos pagrindas [ir tai yra Al-Ahkam (įsakymų) eilutės], Al-Faraid (privalomos pareigos) ir Al-Hudud (teisinės normos dėl bausmių už vagystes, svetimavimą)]. O kitos ne visiškai aiškos. Taigi tie, kurių širdyse yra nukrypimas (nuo tiesos), seka tomis, kurios nėra visiškai aiškos, siekdami Al-Fitna (daugiadielvystės ir išbandymų) ir siekdami jų paslėptų prasmų, nors niekas nežino jų paslėptų prasmų, išskyrus Allahą. O tie, kurie yra tvirtai apmokyti žinių, sako: „Mes tikime tuo, visa tai (aiškos ir neaiškos eilutės) - iš mūsų Viešpaties.“ Ir niekas nesupranta perspėjimų, tik suvokiantys žmonės.} [Koranas, sūra „Imrano giminė.“ 3:7]. Visagalis Allahas šioje eilutėje informuoja, kad būtent Jis pasiuntė Koraną Savo Pranašui ir kad jame yra aiškių eilučių, kuriose pateikiami konkretūs nedviprasmiški nutarimai, tai yra Knygos pagrindas ir nurodymai, ir jais reikia remtis, kai atsiranda skirtumų. Korane yra ir kitų eilučių, kurioms galima suteikti daug reikšmių, dėl kurių žmonės gali susipainioti arba manyti, kad yra prieštaravimas tarp vienos iš tų eilučių ir kitos eilutės. Tada Allahas nurodo, kaip žmonės elgiasi su šiomis eilutėmis. Tie, kurių širdys yra nukrypusios nuo tiesos, atsisako konkrečių eilučių ir remiasi dviprasmiškomis, taip siekdami sukurti klaidingą nuomonę ir klaidinti žmones. Kita vertus, tie, kurie turi žinių, žino šias dviprasmiškas eilutes ir susieja jas su

konkrečiomis eilutėmis, tiki jomis ir kad jos yra iš Visagalio Allaho ir negali būti painiojančios ar prieštaraujančios. Niekas to neprisimena ir nekreipia į tai dėmesio, išskyrus sveiko proto žmones. Tada Pranašas pasakė tikinčiųjų motinai Aišai (tebūnie Allahas ja patenkintas), kad jei ji pamato tuos, kurie seka dviprasmiškomis eilutėmis, tai iš tikrųjų yra tie, kuriuos įvardino Allahas šioje eilutėje: { kurių širdyse yra nukrypimas (nuo tiesos)}, taigi, saugokitės jų ir neklausykite jų.

Iš hadiso privalumų:

1. Apibrėžtos Korano eilutės yra tos eilutės, kurių reikšmės yra akivaizdžios ir aiškos, o dviprasmiškos eilutės turi daugybę galimų reikšmių, todėl jas reikia apsvarstyti ir teisingai suprasti.
2. Hadisas perspėja nebendrauti su nukrypimų ir religinių naujovių žmonėmis bei tais, kurie kelia problemas, siekdami suklaidinti žmones ir sukelti abejones jų širdyse.
3. Paskutinė eilutės dalis { Ir niekas nesupranta perspėjimų, tik suvokiantys žmonės.} yra netiesioginė nuoroda į nukrypusius žmones ir pagyrimas tų, kurie turi žinių. Kitaip tariant, tas, kuris nekreipia dėmesio į perspėjimus ir vadovaujasi savo tuščiu polinkiu, nėra iš supratingųjų.
4. Dviprasmiškų eilučių sekimas veda į širdies nukrypimą.
5. Dviprasmiškos eilutės, kurių reikšmės gali būti nesuprantamos, turėtų būti priskirtos tam tikroms eilutėms.
6. Visagalis Allahas kai kurias Korano eilutes padarė apibrėžtomis, o kai kurias - dviprasmiškomis tam, kad žmonės galėtų atskirti tikinčius nuo klaidinančių.

7. Dalis išminties, kodėl kai kurios Korano eilutės yra dviprasmiškos - parodyti mokslininkų pranašumą prieš kitus ir pabrėžti žmonių proto ribotumą, kad jie galėtų paklusti savo Kūrėjui ir pripažinti savo trūkumus.
8. Hadisas pabrėžia mokslo pranašumą ir būtinybę tvirtai jo laikytis.
9. Korano reikšmės interpretuojantys mokslininkai turi dvejopą požiūrį į pauzę po žodžio {Allahą} minėtoje eilutėje: { nors niekas nežino to paslėptų prasmų, išskyrus Allahą. Tik tie, kurie yra tvirtai apmokyti žinių, } Tie, kurie pasisako už pauzę po žodžio {Allahą}, aiškina, kad čia „paslėptų prasmų“ žinojimas, reiškia neregimus dalykus, kurių neįmanoma žmonėms suvokti, kaip su siela susijusius dalykus, Teismo dieną ir kitus dalykus, kurių žinojimą Allahas pasiliko tik Sau. O tie, „kurie yra tvirtai apmokyti žinių“, pasiduoda bei tiki šiomis eilutėmis ir palieka jų tikras reikšmes Allahui. Kita vertus, tie, kurie pasisako už recitavimo tęstinumą ir atsisako pauzės po žodžio {Allahą}, mano, kad „paslėptų prasmų“ žinojimas, reiškia interpretaciją ir paaiškinimą. Taigi, Visagalis Allahas tai žino, taip pat ir žmonės, turintys žinių, tikintys šiomis eilutėmis ir siejantys jas su tam tikromis kitomis eilutėmis.

(65062)

(49) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

يَقُولُ: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ،

وَذَلِكَ أَوْعَفُ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(49) – Abu Said Al-Khudri (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Kas iš jūsų mato ką nors blogo, tegul pakeičia tai ranka, o jei negali, tuomet liežuviu (kalba), o jei negali, tai širdimi, ir tai yra silpniausias tikėjimas.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) įsakė, kad blogi darbai - tai yra viskas, ką Allahas ir Jo Pasiuntinys draudžia - turi būti keičiami pagal kiekvieno galimybes. Taigi, jei žmogus mato kokį nors blogą poelgį, jis turi jį pakeisti ranka, jei gali. Jei jis negali to padaryti, jis turėtų tai pakeisti savo liežuviu, įspėjant tą, kuris tai daro, parodydamas jo poelgio žalą ir nukreipdamas jį į gerį, o ne į šį blogį. Jei jis negali įvykdyti šio lygio, jis turėtų blogį smerkti širdimi, nemėgdamas to pikto poelgio ir pasiryžęs jį pakeisti, kai tik turės galimybių. Blogų darbų smerkimas širdimi yra žemiausias tikėjimo lygis šiuo atžvilgiu.

Iš hadiso privalumų:

1. Šis hadisas yra pagrindinis šaltinis, apibūdinantis blogų poelgių keitimo lygius.
2. Mums įsakyta laikytis laipsniškumo draudžiant piktus darbus, kiekvienam pagal savo galimybes ir sugebėjimus.
3. Blogų poelgių draudimas yra pagrindinis islamo religijos elementas ir nesiliauja būti privalomu kiekvienam. Veikia, kiekvienas musulmonas yra įpareigotas tai daryti pagal savo galimybes.

4. Įsakyti gerį ir drausti blogį, yra viena iš tikėjimo savybių, o tikėjimas didėja ir mažėja.
5. Norint uždrausti blogį, būtina žinoti, kad atitinkamas veiksmas yra blogis.
6. Norint pakeisti ką nors blogo, reikia, kad tai neprivestų prie dar didesnio blogio.
7. Blogio draudimas turi tam tikrą etiketą ir reikalavimus, kurių turėtų išmokti musulmonai.
8. Norint uždrausti blogį, reikia šariato politikos, žinių ir įžvalgų.
9. Pritarimas kažkokiam blogiui širdimi, rodo silpną tikėjimą.

(65001)

(50) - عَنِ الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَثَلُ الْقَائِمِ عَلَى حُدُودِ اللَّهِ وَالْوَاقِعِ فِيهَا، كَمَثَلِ قَوْمٍ اسْتَهَمُوا عَلَى سَفِينَةٍ، فَأَصَابَ بَعْضُهُمْ أَعْلَاهَا وَبَعْضُهُمْ أَسْفَلَهَا، فَكَانَ الَّذِينَ فِي أَسْفَلِهَا إِذَا اسْتَقَوْا مِنَ الْمَاءِ مَرُّوا عَلَى مَنْ فَوْقَهُمْ، فَقَالُوا: لَوْ أَنَّا خَرَقْنَا فِي نَصِينَا حَرْقًا وَلَمْ نُؤْذِ مَنْ فَوْقَنَا، فَإِنْ يَتْرُكُوهُمْ وَمَا أَرَادُوا هَلَكُوا جَمِيعًا، وَإِنْ أَخَذُوا عَلَى أَيْدِيهِمْ نَجَوْا، وَنَجَوْا جَمِيعًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(50) – An-Numan Ibn Bašir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Pavyzdys to, kuris laikosi Allaho nustatytų ribų, ir to, kuris jas peržengia, yra kaip pavyzdys žmonių, kurie įlipo į laivą. Vieni jų pateko į viršutinį denį, kiti - į apatinį. Kai apatiniam denyje esantiems prirėkdavo vandens, jie turėdavo praeiti pro tuos, kurie buvo virš jų, todėl jie tarė: „Jeigu tik galėtume padaryti

skylę savo denyje, kad netrukdytume esantiems virš mūsų. “ Jei kiti leis jiems daryti tai, ką nori, jie visi žus, bet jei sustabdys, išliks visi.” [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas pareiškė, kad pavyzdys tų, kurie laikosi Allaho nustatytų ribų ir įsako, kas gera, bei draudžia, kas bloga ir pavyzdys tų, kurie peržengia Allaho nustatytas ribas - susilaiko nuo to, kas gera, ir daro tai, kas bloga, ir to poveikis visuomenės išgelbėjimui yra kaip pavyzdys žmonių, kurie įlipo į laivą ir traukė burtus, nuspręsti, kas sėdės viršutinėje laivo dalyje, o kas - apatinėje. Kai kurie iš jų pateko į viršutinę dalį, o kiti - į apatinę. Kai apatinėje dalyje esantys norėdavo atsinešti vandens, tekdavo praeiti pro tuos, kurie buvo aukščiau. Taigi, esantys apatinėje dalyje, pasakė: jei tik galėtume padaryti skylę savo apatinėje dalyje, kad iš jos atsineštume vandens, netrukdydami esantiems virš mūsų. Jei viršutinėje dalyje esantys leistų jiems tai padaryti, laivas nuskęstų su visais. Tačiau jei jie uždraustų ir neleistų to daryti, abi grupės būtų išgelbėtos.

Iš hadiso privalumų:

1. Svarbu įsakyti, kas yra gera, ir uždrausti, kas bloga, saugant ir gelbėjant visuomenę.
2. Pavyzdžių davimas yra vienas iš mokymo metodų, perteikiančių reikšmes apčiuopiama forma.
3. Daryti tai, kas yra akivaizdžiai neteisinga, ir to neuždrausti, yra korupcijos priežastis, kuri kenkia visiems žmonėms.

4. Visuomenė sunaikinama, kai piktadariai paliekami skleisti piktadarystę žemėje.
5. Klaidingo veiksmo ir gero ketinimo nepakanka, kad poelgis būtų laikomas teisingu.
6. Atsakomybė musulmonų bendruomenėje yra paskirstoma visiems ir nėra patikėta tam tikram asmeniui.
7. Visi yra baudžiami už kai kurių padarytas nuodėmes, jei jos nėra uždraudžiamos.
8. Piktadariai pateikia savo blogį visuomenei gera forma, kaip ir veidmainiai.

(3341)

(51) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أُجُورٍ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْئًا، وَمَنْ دَعَا إِلَى ضَلَالَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْإِثْمِ مِثْلُ آثَامِ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئًا». [صحيح]

[رواه مسلم]

(51) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: "Kiekvienas, kuris kviečia į teisingą kelią, gaus atlygį, panašų į atlygį, gautą jį sekančiųjų, nesumažindamas jų atlygio. O tas, kuris šauks į paklydimą, užsitrauks nuodėmę, panašią į nuodėmes, kurias patyrė tie, kurie jį sekė, nesumažinant jų nuodėmės". [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paiškino, kad tas, kuris veda žmones žodžiais ar darbais ir ragina juos eiti

tiesos ir gėrio keliu, gaus tokį pat atlygį kaip ir jo sekėjai, niekaip nesumažinant pasekėjų atlygio. Kita vertus, tas, kuris žodžiais ar darbais veda žmones melo ir blogio keliu, apimančiu nuodėmę, nusižengimą ar kažką uždrausto, užsitrauks kaltę ir nuodėmę, panašią į tą, kurią padarė tie, kurie juo sekė, nesumažinant jų nuodėmių jokių būdu.

Iš hadiso privalumų:

1. Pašaukimo vadovauti nuopelnas, nesvarbu, ar mažas, ar didelis, ir tai, kad šaukiantysis gauna atlygį, panašų į pasekėjo atlygį, yra iš didelio Allaho palankumo ir tobulo dosnumo.
2. Pavojus yra pašaukti į paklydimą, nesvarbu, ar tai maža ar didelė nuodėmė, ir tai, kad šaukiantysis atlieka nuodėmę, panašią į darytojo nuodėmę.
3. Kiekvienas poelgis turi atitinkamą atlygį, taigi, kas veda kitus į gėrį, gaus atlygį, panašų į pasekėjo atlygį, o kas veda kitus į blogį, gaus panašią nuodėmę kaip ir jo pasekėjas.
4. Musulmonas turi saugotis būti paimtas pavyzdžiu, jei jis viešai padaro nuodėmę ir žmonės jį mato. Jis bus laikomas nuodėmingu dėl tų, kurie jį mėgdžioja, net jei jis jų ir neragina.

(3373)

(52) – عن أبي مسعود الأنصاري رضي الله عنه قال: جاء رجلٌ إلى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي أُبَدِّعُ فِي فَاحِشٍ، فَقَالَ: «مَا عِنْدِي»، فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَا أَذْلُهُ عَلَى مَنْ يَحْمِلُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(52) – Abu Masud Al-Ansari (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Vienas vyras atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakė: „Mano kupranugaris nugaišo, todėl duok man kuo keliauti.“ Jis atsakė: „Aš neturiu.“ Kažkas pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, aš galiu jį nuvesti pas tą, kuris gali jam tai duoti.“ Po to Pasiuntinys tarė: „Kas veda į gerą darbą, gaus tokį patį atlygį kaip ir to darbo darytojas.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Vienas vyras atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakė, kad jo kupranugaris yra nugaišęs, ir paprašė duoti jam kuo keliauti. Bet Pranašas pasakė, kad neturi ką jam duoti. Taigi, vienas ten buvęs vyras pasakė: o Allaho Pasiuntiny, aš nuvesiu jį pas tą, kuris duos jam. Po to Pranašas pasakė tam žmogui, kad jis taip pat gaus atlygį, kaip ir pats davėjas, nes jis nukreipė asmenį, kuriam reikia jo jomo gyvulio.

Iš hadiso privalumų:

1. Esame raginami vesti vieni kitus į gerį.

2. Gėrio skatinimas yra viena iš musulmonų visuomenės solidarumo ir integracijos priežasčių.
3. Hadisas rodo didžiulį Allaho dosnumą.
4. Tai duoda bendrą taisyklę, kuri galioja visiems gėrio veiksams.
5. Jei asmuo negali patenkinti prašymo to, kuriam reikia pagalbos, jis turėtų nukreipti jį pas ką nors kitą.

(5354)

(53) – عن ابنِ عُمرَ رضي الله عنهما قال: قال رسولُ الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ تَشَبَّهَ

يَقُومُ فَهُوَ مِنْهُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود وأحمد]

(53) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kas mėgdžioja žmones, yra vienas iš jų.“ [Chasan] - [Perdavė Abu Daūd ir Achmed]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris mėgdžioja žmones - netikinčius, nusidėjėlius ar teisiuosius - užsiimdamas bet kuriuo iš jų ypatingų bruožų, tokių kaip jų tikėjimas, garbinimo veiksmai ar įpročiai, tampa vienu iš jų. Taip yra todėl, kad jų išorinis mėgdžiojimas veda į vidinį mėgdžiojimą. Išties, bet kokių žmonių mėgdžiojimas rodo žavėjimąsi jais, o tai gali sukelti meilę, pagarbą ir polinkį į juos, o tai taip pat gali paskatinti žmogų mėgdžioti juos net viduje ir tikėjime, neduok Dieve.

Iš hadiso privalumų:

1. Esame įspėti nemėgdžioti netikinčių ir blogų žmonių.
2. Esame raginami imituoti teisiuosius ir sekti jų pėdomis.
3. Išorinis mėgdžiojimas sukelia vidinę meilę.
4. Žmogus bus nuodėmingas ir vertas bausmės pagal jo mėgdžiojimo tipą ir laipsnį.
5. Draudimas mėgdžioti netikinčiuosius yra susijęs su jų religija ir savitais įpročiais. Kitiems dalykams, pavyzdžiui, mokytis iš jų profesijų ir panašiai - šis draudimas negalioja.

(5353)

(54) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ فِي أَحَدٍ مِنْ هَذِهِ الْأُمَمِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(54) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Prisiekiu Tuo, Kurio rankoje yra Muchammedo siela, kad tas iš žydų ar krikščionių bendruomenės, kuris girdi apie mane, bet netiki su kuo aš buvau atsiųstas, ir miršta tokioje (netikėjimo) būsenoje, bus vienas iš pragaro gyventojų.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) prisiekia Allahu, kad kiekvienas šios bendruomenės asmuo, nesvarbu, ar jis būtų

žydas, ar krikščionis, ar kitas, kuris išgirdo apie Pranašą ir jo žinią, bet miršta netikėdamas juo, bus iš pragaro gyventojų, kurie jame liks amžinai.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai parodo Pranašo žinios, skirtos visam pasauliui, bendrumą ir pareigą juo sekti, ir kad šariatas panaikino visus ankstesnius įstatymus.
2. Kas netiki Pranašu, jo tikėjimas kitais pranašais jam nebus naudingas.
3. Tie, kurie negirdėjo apie Pranašą ir kvietimas į islamą jų nepasiekė, yra atleidžiami, o jų padėtis palikta Allaho rankose Teismo dieną.
4. Žmogus gali priimti islamą net prieš pat mirtį, net ir sunkiai sergantis, kol siela nepasiekė gerklės.
5. Tikėjimas netikinčiųjų, įskaitant žydus ir krikščionis, religijos patikimumu yra kufr.
6. Šiame hadise žydų ir krikščionių paminėjimas rodo, kad įspėjimas apima ir kitų tikėjimų žmones. Jei taip yra su žydais ir krikščionimis, kurie gavo dieviškuosius Raštus, tai dar labiau pabrėžtina tiems, kurie neturi Rašto, nes kiekvienas turi priimti islamą ir paklusti Pasiuntiniui.

(3272)

(55) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَدَاةَ الْعَقَبَةِ وَهُوَ عَلَى نَاقَتِهِ: «الْقُطْ لِي حَصًى» فَلَقِطْتُ لَهُ سَبْعَ حَصَيَاتٍ، هُنَّ حَصَى الْحَذَفِ، فَجَعَلَ يَنْقُضُهُنَّ فِي كَفِّهِ وَيَقُولُ: «أَمْثَالُ هَؤُلَاءِ فَارُمُوا» ثُمَّ قَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، إِيَّاكُمْ وَالْعُلُوفِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْعُلُوفِي الدِّينِ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه والنسائي وأحمد]

(55) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Akaba dienos rytą, kai Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo ant savo kupranugarės, jis pasakė: „Prirink man akmenukų“. Taigi, aš jam surinkau septynis akmenukus, kurie buvo akmenukų, naudojamų svaident pirštais, dydžio. Jis pradėjo juos kratyti rankoje ir tarė: „Naudokite tokius akmenukus“. Tada jis pasakė: „O žmonės, saugokitės nesaikingumo religijoje, nes tie prieš jus buvo pasmerkti dėl nesaikingumo religijoje.“ [Sahih] - [Perdavė Ibn Madža, An-Nasa-i ir Ahmed]

Paaškinimas:

Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad jis buvo su Pranašu (ramybė ir Allaho palaima jam) Nahr dienos, Džamratul-Akaba užmėtymo akmenimis rytą per atsisveikinimo hadžą. Pranašas įsakė Ibn Abbas surinkti akmenukus, skirtus užmėtyti (džimar), todėl jis surinko jam septynis akmenukus, kurių kiekvienas buvo avinžirnio arba lazdyno riešuto dydžio. Pranašas įsidėjo juos į delnus, tada pakratė ir tarė: „Meskite akmenukus, kurių dydis prilygsta šiems“. Tada Pranašas perspėjo dėl nesaikingumo, griežtumo ir

ribų peržengimo religiniuose reikaluose, nes ankstesnes tautas sunaikino nesaikingumas, perdėjimas ir griežtumas religiniuose reikaluose.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas draudžia nesaikingumą religijoje ir nurodo blogas to pasekmes bei kad tai veda į sunaikinimą.
2. Turėtume pasimokyti iš ankstesnių tautų, kad išvengtume jų padarytų klaidų.
3. Skatinimas laikytis sunos.

(3395)

(56) – عن عبد الله بن مسعود قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «هَلَكَ

الْمُسْتَطْعُونَ» قالها ثلاثاً. [صحيح] - [رواه مسلم]

(56) – Abdullah Ibn Masūd (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Sužlugdyti yra ekstremistai.“ Jis pasakė tai tris kartus. [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas praneša apie nesėkmes ir netektis tų, kurie eina į kraštutinumus - be vadovavimo ar žinių - savo religiniuose ir pasaulietiniuose reikaluose, žodžiais ir darbais, viršydami Pranašo numatytą šariato ribą.

Iš hadiso privalumų:

1. Jis draudžia ekstremizmą ir nesaikingumą visais klausimais ir skatina to vengti visame kame, ypač garbinime ir teisiųjų šlovinime.
2. Ieškoti tobulumo garbinime ir kituose dalykuose yra pagirtina, bet to turėtų būti siekiama laikantis šariato.
3. Pageidautina pabrėžti svarbius dalykus, kaip Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) šitą teiginį pakartojo tris kartus.
4. Tai rodo islamo toleranciją ir lengvumą.

(3420)

(57) – عَنْ عَدِيِّ بْنِ حَاتِمٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْيَهُودُ مَعْصُوبٌ عَلَيْهِمْ، وَالنَّصَارَى ضَلَالٌ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(57) – Adij Ibn Hatim pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Žydai užsitraukė Allaho rūstybę, o krikščionys nuklydo.“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi]

Paiškinimas:

Pranašas informavo, kad žydai yra žmonės, ant kurių Allahas pyko, nes jie žinojo tiesą, bet jos netaikė. Krikščionys yra žmonės, kurie klydo, nes veikė nežinodami.

Iš hadiso privalumų:

1. Žinių ir veiksmų derinimas garantuoja saugumą nuo buvimo kaip tie, kurie užsitraukė Allaho rūstybę, ir tie, kurie paklydo.
2. Įspėjama dėl žydų ir krikščionių pasirinkto kelio ir raginama laikytis tiesaus kelio, kuris yra islamas.
3. Tiek žydai, tiek krikščionys nuklydo ir užsitraukė Allaho rūstybę. Tačiau Allaho rūstybės užsitraukimas yra ryškiausia žydų savybė, o krikščionių ryškiausia savybė yra jų paklydimas.

(65061)

(58) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِمِائَتِينَ أَلْفَ سَنَةٍ، قَالَ: وَعَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(58) – Abdullah Ibn Amru Ibn Al-Aas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) tariant: „Allahas nustatė būtybių likimus penkiasdešimt tūkstančių metų prieš sukuriant dangų ir žemę.“ Ir pasakė: „Kai Jo Sostas buvo ant vandens.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Allahas išsamiai nusprendė būsimus kūriniių likimus, įskaitant gyvybę, mirtį, pragyvenimą ir panašiai, penkiasdešimt

tūkstančių metų prieš dangaus ir žemės sukūrimą - ir visa tai įvyks pagal Allaho įsaką. Viskas, kas atsiranda, yra pagal Allaho išankstinį nutarimą ir likimą. Taigi, kas lemta žmogui - atsitiks, o kas nelemta - neatsitiks.

Iš hadiso privalumų:

1. Privaloma tikėti Allaho nustatyto likimu.
2. Likimas yra Allaho žinojimas apie dalykus ir tai, kad Jis juos nustato ir kuria kaip panori.
3. Tikėjimas, kad likimas buvo surašytas prieš dangaus ir žemės sukūrimą, suteikia pasitenkinimą ir atsidavimą Allaho valiai.
4. Gailestingiausiojo sostas buvo virš vandens prieš sukuriant dangų ir žemę.

(65038)

(59) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ الصَّادِقُ الْمَصْدُوقُ: «أَنَّ خَلْقَ أَحَدِكُمْ يُجْمَعُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَأَرْبَعِينَ لَيْلَةً، ثُمَّ يَكُونُ عِلْقَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يَكُونُ مُضْغَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يُبْعَثُ إِلَيْهِ الْمَلَكُ، فَيُؤَدِّنُ بِأَرْبَعِ كَلِمَاتٍ، فَيَكْتُبُ: رِزْقَهُ وَأَجَلَهُ وَعَمَلَهُ وَشَقِيٌّ أَمْ سَعِيدٌ، ثُمَّ يَنْفُخُ فِيهِ الرُّوحَ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَتَّى لَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُ النَّارَ، وَإِنْ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْبِقُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(59) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) kalbėjo su mumis, o jis yra teisingas ir patikimas, ir tarė: „Kiekvieno iš jūsų kūrimo pradžia trunka keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų motinos įsčiose. Tada panašiam laikotarpiui jis tampa prilipusiu krešuliu, tada panašiam laikotarpiui - gumulu. Tada jam siunčiamas angelas, kuriam įsakyta užrašyti keturis dalykus: kūdikio išlaikymą (rizk), gyvenimo trukmę, darbus ir ar jis bus liūdnas ar laimingas. Tada angelas įkvepia kūdikiui jo sielą. Vienas iš jūsų atlieka rojaus žmonių (gerus) poelgius, kol yra vos ištiestos rankos atstumu iki rojaus, bet iš anksto jam buvo lemta atlikti pragaro žmonių (blogus) poelgius, ir jis įeina į pragarą. Ir vienas iš jūsų, kuris atlieka pragaro žmonių darbus, kol yra tik ištiestos rankos atstumu iki pragaro, bet iš anksto jam buvo lemta atlikti rojaus žmonių (gerus) poelgius, ir jis galiausiai įeina į rojų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Ibn Masud pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) - o jis yra teisingas savo kalboje ir patikimas, kaip kad Visagalis Allahas patvirtino jo nuoširdumą - kalbėjo su mumis, ir tarė: kiekvieno iš jūsų kūryba susijungia ir prasideda kai vyras santykiauja su žmona, jo išlieta sperma keturiasdešimčiai dienų surenkama į moters įsčias kaip lašas. Tada ta sperma dar keturiasdešimčiai dienų tampa prilipusiu krešuliu. Tada tampa gumulu, kuris yra kaip kramtomos mėsos gabalėlis, trečią keturiasdešimties dienų laikotarpį. Tada

Allahas siunčia jam angelą, kuris įkvepia jam gyvybę pasibaigus trečiajam laikotarpiui. Angelui įsakyta parašyti keturis dalykus: kūdikio išlaikymą - tai yra palaimos kiekis, kurį jis gaus per savo gyvenimą, jo gyvenimo trukmę, kuri yra jo buvimo šiame pasaulyje trukmė, ir jo darbus, kokie jie bus, bei ar jis bus laimingas ar nelaimingas. Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) prisiekė, kad žmogus gali atlikti rojaus žmonių teisingus darbus (išoriškai), ir tęsia tokią būseną, kol lieka tik rankos ilgis (uolektis) tarp jo ir rojaus; tik uolekčio atstumas skiria jį nuo rojaus pasiekimo. Bet tada likimas jį pasiglemžia ir jis atlieka pragaro žmonių darbus ir tai tampa paskutiniais jo darbais, todėl jis patenka į pragarą. Taip yra todėl, kad norint, kad žmogaus geri darbai būtų priimti, jis ir toliau turi juos daryti. Yra ir kitokio tipo žmonės, kurie pragaro žmonių poelgius atlieka tol, kol priartėja prie jo įėjimo, tarsi juos skiria tik uolekčio ilgio atstumas, bet tada likimas jį pasigauna, ir jis pradeda daryti rojaus žmonių darbus ir ten patenka.

Iš hadiso privalumų:

1. Dalykų baigtis eina ta eiga, kurią nulemia dieviška lemtis ir išankstinis nulėmimas.
2. Esame perspėjami, kad neapsigautume dėl poelgių atrodymo, nes poelgiai vertinami tik pagal jų pabaigą.

(65037)

(60) – عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «الْحِجَّةُ أَقْرَبُ إِلَى أَحَدِكُمْ مِنْ بَيْتِكَ نَعْلِهِ، وَالتَّارُ مِثْلُ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(60) – Ibn Masūd (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Rojus yra arčiau jums nei jūsų batų raišteliai, taip pat ir pragaras.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas pranešė, kad rojus ir pragaras yra tokie artimi žmonėms kaip batų raišteliai, kurie guli virš pėdų. Taip yra todėl, kad žmogus gali atlikti gerą poelgį, kuris patinka Visagaliui Allahui ir tai veda į rojų arba padaryti nuodėmę, vedančią jį į pragarą.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai skatina daryti gerą, net jei ir mažai, ir perspektyva nuo blogio, net jei jo mažai.
2. Savo gyvenime musulmonas turėtų derinti viltį ir baime ir nuolat maldauti Visagalio Allaho, kad jis tvirtai laikytųsi tiesos, kad būtų saugus ir atsiribotų nuo pasipūtimo.

(3581)

(61) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «حُجِبَتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ، وَحُجِبَتِ الْحِجَّةُ بِالْمَكَارِهِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(61) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Pragarą supa geismai, o rojų - negandos.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas nurodo, kad pragarą supa trokštami dalykai - nuodėmių padarymas arba pareigų neatlikimas. Taigi, kas laikosi savo troškimų, nusipelno pragaro. Ir kad rojus yra apsuptas negeidžiamų dalykų, tokių kaip atkaklumas ir kantrybė laikantis Allaho įsakymų ir vengiant draudimų. Taigi, kas ryžtasi ir stengiasi tai daryti, nusipelno rojaus.

Iš hadiso privalumų:

1. Viena iš pasidavimo tušties troškimams priežasčių yra ta, kad šėtonas puošia neteisingus ir negražius dalykus, todėl žmogaus akyse jie atrodo geri ir jis linksta į juos.
2. Įsako laikytis atokiau nuo draudžiamų troškimų, nes jie veda į pragarą, ir kantriai ištverti negandas, nes tai veda į rojų.
3. Tai atkreipia dėmesį į kruopštumo ir kovos su savimi nuopelnus atliekant garbinimo veiksmus ir išstveriant su tuo susijusias negandas ir sunkumus.

(3702)

(62) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْجَنَّةَ وَالتَّارَ أَرْسَلَ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى الْجَنَّةِ، فَقَالَ: انْظُرْ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَرَجَعَ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا. فَأَمَرَ بِهَا فَحُفَّتْ بِالْمَكَارِ، فَقَالَ: أَذْهَبَ إِلَيْهَا فَانْظُرْ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا، فَإِذَا هِيَ قَدْ حُفَّتْ بِالْمَكَارِ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. قَالَ: أَذْهَبَ فَانْظُرْ إِلَى التَّارِ وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ يَرْكَبُ بَعْضُهَا بَعْضًا، فَرَجَعَ فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. فَأَمَرَ بِهَا فَحُفَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَقَالَ: ارْجِعْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ قَدْ حُفَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَرَجَعَ وَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَنْجُو مِنْهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا».

[حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(62) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Kai Allahas sukūrė rojų ir pragarą, Jis pasiuntė Džibrilį (angėlą Gabrielių) (ramybė jam) į rojų ir pasakė: „Pažiūrėk į jį ir ką aš jame paruošiau jo gyventojams.“ Taigi, Džibrilis pažvelgė, grįžo ir pasakė: „Prisiekiu Tavo garbe, kiekvienas, kuris apie tai išgirs - ten įeis.“ Tada Allahas davė įsakymą, kad rojus būtų apsuptas sunkumais ir tarė: „Grįžk ir pažiūrėk į tai, ką aš jame paruošiau jo gyventojams.“ Taigi, jis grįžo ir rado rojų apsuptą sunkumais ir pasakė: „Prisiekiu Tavo garbe, aš abejoju ar kažkas ten pateks.“ Allahas tarė: „Eik į pragarą ir pažiūrėk ką aš jame paruošiau jo gyventojams.“ Taigi, Džibrilis pažvelgė ir pamatė, kad pragaro dalys kaupiasi viena ant kitos. Grįžo ir pasakė: „Prisiekiu Tavo garbe, niekas į jį neįeis.“ Tada Allahas

davė įsakymą, kad pragaras būtų apsuptas troškimais. Tada pasakė Džibriliui: „Grįžk ir pažiūrėk.“ Jis pažvelgė ir pamatė tuos troškimus. Grįžęs tarė: „Prisiekiu Tavo garbe, bijau, kad niekas nuo jo nebus išgelbėtas.“ [Chasan] - [Perdavė Abu Daūd, At-Tirmidhi ir An-Nasa-i]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad kai Allahas sukūrė rojų ir pragarą, Jis pasakė Džibriliui (ramybė jam): eik į rojų ir pažiūrėk. Jis nuėjo, pažiūrėjo ir grįžo. Džibrilis pasakė: o Viešpatie, prisiekiu Tavo garbe, visi, kurie girdės apie rojų ir apie tai, kas jame yra iš palaiminimų ir gėrybių, norės bei stengsis ten įeiti. Tada Allahas apsupo rojų sunkumais ir negandomis - įsakymų vykdymu ir draudimų vengimu. Taigi, kas nori ten patekti, turėtų išgyventi šiuos sunkumus. Tada Visagalis Allahas pasakė: o Džibrili, eik ir pažiūrėk į rojų - po to, kai jį apsupome sunkumais. Jis nuėjo ir pažiūrėjo. Tada grįžo ir pasakė: Viešpatie, prisiekiu Tavo garbe, bijau, kad niekas ten nepateks dėl sunkumų ir negandų, kurios slypi kelyje į jį. Ir kai Allahas sukūrė pragarą pasakė: o Džibrili, eik ir pažiūrėk į tai. Jis nuėjo ir pažiūrėjo. Tada Džibrilis grįžo ir pasakė: Viešpatie, prisiekiu Tavo garbe, kas išgirs apie bausmę ir kankinimus bijos į jį patekti ir laikysis atokiai nuo dalykų, vedančių į jį. Tada Visagalis Allahas apgaubė pragaro kelią troškimais bei malonumais ir tarė: O Džibrili, eik ir pažiūrėk. Džibrilis nuėjo, pažiūrėjo, tada grįžo ir pasakė: Viešpatie, prisiekiu Tavo garbe, aš bijau ir baiminuosi, kad niekas nuo to nebus išgelbėtas - dėl troškimų ir malonumų aplink pragarą.

Iš hadiso privalumų:

1. Reikia tikėti, kad rojus ir pragaras egzistuoja dabar.
2. Privaloma tikėti neregimu, ir viskuo, ką sako Allahas ir Jo Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam).
3. Svarbu kantriai įveikti sunkumus, nes tai yra kelias, vedantis į rojų.
4. Svarbu vengti draudimų, nes tai yra kelias, vedantis į pragarą.
5. Rojaus apsupimas sunkumais, o pragaro - troškimais, yra šio pasaulio gyvenimo išbandymų ir bėdų objektas.
6. Kelias į rojų yra sunkus ir varginantis, jam reikia kantrybės ir kovos kartu su tikėjimu. O kelias į pragarą kupinas šio pasaulio malonumų ir troškimų.

(65034)

(63) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «نَارُكُمْ جُزْءٌ مِنْ سَبْعِينَ جُزْءًا مِنْ نَارِ جَهَنَّمَ»، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنْ كَانَتْ لَكَافِيَةً. قَالَ: «فَضَّلْتُ عَلَيْهِنَ بِتِسْعَةٍ وَسِتِّينَ جُزْءًا كُلُّهُنَّ مِثْلُ حَرِّهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(63) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Jūsų ugnis yra viena dalis tarp septyniasdešimt pragaro dalių.“ Buvo pasakyta: „O Allaho Pasiuntiny, to (vienos ugnies) būtų užtekę.“ Pranašas tarė: „Pragaro ugnis yra šešiasdešimt devyniais kartais stipresnė nei šio pasaulio ugnis ir kiekviena iš jų yra lygi jos karščiui.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad šio pasaulio ugnis yra viena dalis iš septyniasdešimt pragaro ugnies dalių. Anapusinio pasaulio ugnies karštis yra didesnis už šio pasaulio ugnies karštį 69 kartus, kurių kiekvienas prilygsta šiojo pasaulio ugnies karščiui. Buvo sakyta: o Allaho Pasiuntiny, šio pasaulio ugnies būtų užtekę nubausti tuos, kurie patenka į pragarą. Atsakydamas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė, kad pragaro ugnis yra 69 (šilumos) dalimis stipresnė už šio pasaulio ugnį.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas įspėja apie pragarą, kad žmonės laikytųsi atokiau nuo darbų, vedančių į jį.
2. Tai rodo pragaro ugnies didybę, bausmę bei jos didelį karštį.

(65036)

(64) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «يَقْبِضُ اللَّهُ الْأَرْضَ، وَيَطْوِي السَّمَوَاتِ بِيَمِينِهِ، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا الْمَلِكُ، أَيْنَ مُلْكُ الْأَرْضِ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(64) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Allahas sugriebs žemę ir suvynios dangų Savo dešine, tada pasakys: „Aš esu Karalius. Kur yra žemės karaliai?““ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas informavo, kad Teismo dieną Visagalis Allahas sugriebs žemę ir sulenks ją, dešine ranka suvynios dangų ir apvynios juos vieną virš kito ir sunaikins. Tada Jis pasakys: Aš esu Karalius, kur yra žemės karaliai?!

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas yra priminimas, kad Allaho viešpatavimas yra amžinas, o kitų viešpatavimas yra laikinas.
2. Hadisas parodo Allaho didybės, visagalybės ir viešpatavimo tobulumą.

(65028)

(65) – عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَقَدْ سَرَتْ سَهْوَةٌ لِي بِقِرَامٍ فِيهِ تَمَائِيلٌ، فَلَمَّا رَأَاهُ هَتَكُهُ وَتَلَوْنَ وَجْهَهُ وَقَالَ: «يَا عَائِشَةُ، أَشَدُّ النَّاسِ عَذَابًا عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الَّذِينَ يُضَاهَوْنَ بِخُلُقِ اللَّهِ» قَالَتْ عَائِشَةُ: «فَقَطَعْنَاهُ فَجَعَلْنَا مِنْهُ وِسَادَةً أَوْ وِسَادَتَيْنِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(65) – Aiša, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė: Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) atėjo pas mane, kai aš uždengiau spintelę audiniu, ant kurio buvo nupiešti paveikslai. Tai pamatęs, jis jį suplėšė, pasikeitė jo veido išraiška ir jis pasakė: „O Aiša, žmonės, kurie Teismo dieną gaus griežčiausią bausmę, bus tie, kurie bando kopijuoti Allaho kūrinį“. Aiša pasakė: „Taigi, mes jį suplėšėme ir padarėme vieną ar dvi pagalvėles.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas įėjo pas Aišą savo namuose ir pamatė, kad ji uždengė nedidelę spintelę, kurioje laikomi daiktai, audinio gabalėliu, ant kurio buvo gyvų būtybių atvaizdai. Jo veido spalva pasikeitė iš pykčio vardan Allaho, ir jis nuėmė jį ir pasakė: žmonės, kurie Teismo dieną gaus griežčiausią bausmę, bus tie, kurie savo atvaizdais bandys sekti Allaho kūriniją. Aiša pasakė: taigi, mes iš jo padarėme vieną ar dvi pagalvėles.

Iš hadiso privalumų:

1. Reikia pasmerkti blogį iškart jį pamačius ir nebūti atsainiam, nebent tai sukeltų dar didesnę blogį.
2. Bausmė Teismo dieną skiriasi priklausomai nuo nuodėmės sunkumo.
3. Gyvų būtybių atvaizdų kūrimas yra viena iš didžiųjų nuodėmių.
4. Viena iš atvaizdo kūrimo draudimo priežasčių yra Allaho kūrinių imitavimas, nesvarbu, ar toks buvo atvaizdo kūrėjo ketinimas, ar ne.
5. Šariato siekis yra išsaugoti turtą gaunant iš jo naudos, vengiant to, kas draudžiama.
6. Draudžiama kurti gyvų būtybių atvaizdus bet kokia forma, net jei su jomis elgiamasi nepagarbiai.

(5931)

(66) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَيُوشِكَنَّ أَنْ يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا مُقْسِطًا، فَيَكْسِرَ الصَّلِيبَ، وَيَقْتُلَ الْخَزِيرَ، وَيَضَعَ الْحِزْيَةَ، وَيَفِيضَ الْمَالَ حَتَّى لَا يَقْبَلَهُ أَحَدٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(66) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Prisiekiu Tuo, kurio rankoje yra mano siela, Marijos sūnus netrukus nusileis tarp jūsų kaip teisingas teisėjas. Jis sulaužys kryžių, nužudys kiaulę ir nustatys džizjah (apsaugos mokestį, taikomą ne musulmonams, gyvenantiems musulmonų valdžioje), ir turtas bus toks gausus, kad niekas jo nebepriims.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaikškinimas:

Pranašas prisiekia, kad Jėzus, Marijos sūnus, netrukus nužengs, spręs tarp žmonių teisingai pagal Muchammedo šariatą. Jis sulaužys kryžių, kurį šlovina krikščionys. Jis taip pat nužudys kiaulę. Jis (ramybė jam) nustatys džizjah ir paragins visus žmones priimti islamą. Be to, turtai bus labai gausūs, kad niekas jų nebepriims, nes kiekvienam užteks to, ką jis jau turi, bei bus daug palaiminimų ir gėrybių.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai įrodo Jėzaus nusileidimą laikų pabaigoje, o tai yra vienas iš Teismo dienos ženklų.
2. Pranašo šariatas yra galutinis ir jo nepanaikina niekas kitas.

3. Palaiminimo turtu nusileidimas laikų pabaigoje ir žmonių susilaikymas nuo jo.
4. Paskelbta džiugi žinia, kad islamo religija išliks ir Jėzus valdys pagal jos šariatą laikų pabaigoje.

(65025)

(67) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَمَّةٍ: «قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ»، قَالَ: لَوْلَا أَنْ تُعَيِّرَنِي فُرَيْشٌ، يَقُولُونَ: إِنَّمَا حَمَلَهُ عَلَى ذَلِكَ الْحُجْرُ لَأَقْرَرْتُ بِهَا عَيْنَكَ. فَأَنْزَلَ اللَّهُ: {إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ} [القصص: 56]. [صحيح] - [رواه مسلم]

(67) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė savo dėdei: „Pasakyk „nėra kito dievo, išskyrus Allahą“, ir aš tuo paliudysiu už tave Teismo dieną.“ Jis pasakė: „Jei ne mano baimė, kad Kuraišai gali kaltinti mane sakydami, kad aš tai pasakiau bijodamas mirties, tai tikrai būčiau pradžiuginęs tavo akis (kitaip tariant: būčiau maloniai tai pasakęs).“ Taigi, Allahas atskleidė šią eilutę: {Iš tiesų tu (Muchammedai) nevedi tų, kuriuos tu nori, tačiau Allahas veda tuos, kuriuos Jis nori.} [Koranas, sūra „Pasakojimas“ 28:56]. [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paprašė savo mirštančio dėdės Abu Talib ištarti tikėjimo liudijimą, kad jis galėtų Teismo dieną paliudyti, kad jis mirė būdamas

musulmonu. Bet jis atsisakė tai ištarti, bijodamas, kad Kuraiš žmonės jį apjuodins ir pasakys, kad jis priėmė islamą iš mirties baimės ir silpnumo! Jis pasakė Pranašui: jei ne tai, aš būčiau tave pradžiuginęs, ištardamas liudijimą ir išpildęs tavo norą. Taigi, Visagalis Allahas atskleidė eilutę, rodančią, kad Pranašas negali vadovauti žmonėms taip, kad įkvėptų juos priimti islamą, o tik Visagalis suteikia tokį išganymą kam tik nori. Ir kad Pranašas jiems vadovavo tik paaiškindamas, parodydamas ir kviesdamas tiesiu keliu.

Iš hadiso privalumų:

1. Tiesos nereikėtų išsižadėti iš baimės to, ką žmonės pasakys.
2. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) gali vadovauti žmonėms tik rodydamas jiems teisingą kelią, o ne įkvėpdamas juos priimti išganymą.
3. Leidžiama aplankyti sergantį netikintįjį ir pakviesti jį į islamą.
4. Pranašas bet kokiomis aplinkybėmis stengėsi kviešti žmones į Visagalio Allaho religiją.

(65069)

(68) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رضي الله عنهما قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «حَوْضِي مَسِيرَةُ شَهْرٍ، مَأْوُهُ أَيْبُصُ مِنَ اللَّبَنِ، وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ، وَكِبْرَانُهُ كُنُجُومِ السَّمَاءِ، مَنْ شَرِبَ مِنْهَا فَلَا يَظْلَمُ أَبَدًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(68) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Mano dubenio (haud) ilgis yra mėnesio kelionė. Jo vanduo baltesnis už pieną, kvapas malonesnis už muskumą, o jo taurės yra kaip dangaus žvaigždės, kas iš jų atsigers, daugiau niekada neištrokš.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Teismo dieną jis turės dubenį, kurio ilgis tęsiasi kaip mėnesio kelionė, taip pat ir jo plotis. Jo vanduo yra baltesnis už pieną. Jo kvapas malonesnis nei muskuso kvapas. Jo gėrimo taurių yra tiek pat, kiek dangaus žvaigždžių. Kas gers iš to dubens šiomis taurėmis, niekada nebus ištroškęs.

Iš hadiso privalumų:

1. Pranašo dubuo yra didžiulis vandens telkinys, prie kurio Teismo dieną atvyks tikintieji iš jo žmonių.
2. Kas gers iš jo bus palaimintas - niekada nebebus ištroškęs.

(65030)

(69) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُؤْتَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبْشٍ أَمْلَحَ، فَيُنَادِي مُنَادٍ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَوْهُ، ثُمَّ يُنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَوْهُ، فَيَذْبَحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: (وَأَنْذِرْهُمْ

يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ {مریم: 39}، وَهَؤُلَاءِ فِي غَفْلَةٍ أَهْلُ الدُّنْيَا {وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ} {مریم: 39}». [صحیح] - [متفق علیه]

(69) – Abu Said Al-Khudri (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Mirtis bus išnešta juodai balto avino pavidalu. Tada bus sušukta: „O rojaus žmonės!“ Jie išties kaklus ir atidžiai sužiurs. Tada bus paklausta: „Ar žinote (rojaus žmonės) kas tai yra?“ Jie atsakys: „Taip, tai mirtis.“ Tuomet jie visi bus pamatę aviną, o po to vėl bus sušukta: „O pragaro žmonės!“ Jie išties kaklus ir atidžiai sužiurs. Tada bus paklausta: „Ar žinote (pragaro žmonės) kas tai yra?“ Jie atsakys: „Taip, tai mirtis.“ Ir jie visi bus pamatę aviną. Paskui jis bus paskerstas, o šauklys šauks: „O rojaus žmonės, amžinybė jums ir jokios mirties, o pragaro žmonės, amžinybė jums ir jokios mirties.“] Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) recitavo: { Ir perspėk juos (Muchammedai ﷺ) apie sielvarto ir apgailestavimo Dieną, kai reikalas yra nuspręstas, kol (dabar) jie yra nerūpestingoje būsenoje ir jie netiki.} [Koranas, sūra „Marjam (Marija)“ 19:39]. Tai yra - šiojo gyvenimo žmonės yra nerūpestingi { ir jie netiki.} [Koranas, sūra „Marjam (Marija)“ 19:39]. [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodo, kad Paskutiniojo Teismo dieną mirtis bus atnešta juodai baltos spalvos avino pavidalu. Tada bus šaukiama: „O rojaus žmonės!“ Jie išstems kaklus, pakels galvas ir atidžiai sužiurs.

Jiems bus pasakyta: „Ar žinote kas tai yra?“ Jie atsakys: „Taip, tai mirtis.“ ir visi jie bus pamatę ir pažinę aviną. Paskui bus šaukiama: „O pragaro žmonės!“ Jie išties kaklus, pakels galvas ir atidžiai sužiurs. Tada bus paklausta: „Ar žinote kas tai yra?“ Jie atsakys: „Taip, tai mirtis.“ Ir visi jie bus pamatę aviną. Paskui avinas bus paskerstas ir bus sušukta: „O rojaus žmonės, amžinybė jums ir jokios mirties, o pragaro žmonės, amžinybė jums ir jokios mirties.“ Tai padidins tikinčiųjų palaimą ir netikinčiųjų bausmę. Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) recitavo: { Ir perspėk juos (Muchammedai ﷺ) apie sielvarto ir apgailestavimo Dieną, kai reikalas yra nuspręstas, kol (dabar) jie yra nerūpestingoje būsenoje ir jie netiki.} Paskutinio Teismo dieną rojaus ir pragaro žmonės bus atskirti ir kiekvienas pateks į savo vietą, kurioje pasiliks amžinai. Taigi nusikaltėlis liūdės ir gailės, kad nepadarė gero, o tas, kuris padarė tik truputį gero, gailės, kad nepadarė daugiau.

Iš hadiso privalumų:

1. Žmonių paskirties vieta ateity bus amžinybė arba rojuje, arba pragare.
2. Griežtai įspėjama apie Teismo dienos siaubą ir kad tai bus liūdesio ir apgailestavimo diena.
3. Tai parodo, kad rojaus gyventojai jaus nuolatinį malonumą, o pragaro gyventojai - nuolatinį sielvartą.

(65035)

(70) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: إنه سمع نبي الله صلى الله عليه وسلم يقول: «لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ، تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا». [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(70) – Umar Ibn Al-Khattab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Jei tik pasitikėsite Allahu taip, kaip turėtumėte, Jis pasirūpins jums taip, kaip pasirūpina paukščiais - ryte jie iškelduoja alkani, o vakare grįžta pilnais pilvais.“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) ragina mus pasikliauti Visagaliu, kuris duoda naudos ir apsaugo nuo blogio pasaulietinių ir religinių reikalų atžvilgiu, nes iš tikrųjų niekas neduoda ir nesulaiko, ir nedaro žalos ar neduoda naudos, išskyrus Jis, tebūnie Jis Išaukštintas. Ir kad turėtume ieškoti tinkamų priemonių, kuriomis galėtume pasiekti naudos ir išvengti blogybių, iš tikrųjų pasikliaudami Allahu. Kai tai padarysime, Allahas mus aprūpins taip, kaip parūpina paukščiams, kurie ryte iškelduoja alkani, o vakare grįžta pilnais pilvais. Šis paukščio elgesys yra savotiška praktika ieškoti pragyvenimo, be priklausomybės ir tinginystės.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia pasitikėjimo Allahu pranašumą ir tai, kad tai yra viena iš geriausių priemonių, leidžiančių gauti pragyvenimą.
2. Pasitikėjimas Allahu neprieštarauja tinkamoms priemonėms pragyvenimo ieškojimui, nes tikras pasitikėjimas neprieštarauja išvykimui ryte ir grįžimui vakare ieškant pragyvenimo.
3. Šariatas skiria dėmesį širdies poelgiams, nes pasitikėjimas Allahu patenka į šią kategoriją.
4. Vien prisirišimas prie priemonių (siekiant kažko) reiškia religijos trūkumą, o priemonių atsisakymas reiškia proto trūkumą.

(4721)

(71) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُسَلَّمُ الرَّكْبُ عَلَى الْمَاشِي، وَالْمَاشِي عَلَى الْقَاعِدِ، وَالْقَاعِدُ عَلَى الْكَثِيرِ».

وَلِلْبُخَارِيِّ: «يُسَلَّمُ الصَّغِيرُ عَلَى الْكَبِيرِ، وَالْمَارُّ عَلَى الْقَاعِدِ، وَالْقَاعِدُ عَلَى الْكَثِيرِ». [صحيح]

- [متفق عليه]

(71) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Važiuojantys turi sveikinti einančius, vaikščiojantys - sėdinčius, o mažesnė grupė - didesnė.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas mokė taikos tarp žmonių sveikinimo etiketo: „As-salamu alaikum va rahmatullahi va barakatuh“ (tebūnie jums ramybė, gailestingumas ir Allaho palaiminimai). Jaunasis turi sveikinti senąjį, važiuojantis - einantįjį, einantis - sėdintįjį, o mažas būrelis žmonių - didelį.

Iš hadiso privalumų:

1. Pasisveikinimą pageidautina pratęsti hadise nurodytu būdu. Tačiau jei einantis sveikino važiuojantįjį ar dar ką nors iš to, kas paminėta, tai leistina, bet tai prieštarauja tam, kas yra tobula ir geriausia.
2. Taikos sveikinimo skleidimas hadise minimu būdu veda į meilę ir harmoniją tarp žmonių.
3. Jei žmonės yra lygūs ir lygiavertėse padėtyse kalbant apie tai, kas paminėta hadise, geriausias iš jų yra tas, kuris pirmiau sveikina.
4. Šio šariato tobulumas slypi išaiškinant viską, ko žmonėms reikia.
5. Mokyti sveikinimo etiketo ir suteikti kiekvienam savo teisę.

(4243)

(72) – عن أبي ذر رضي الله عنه: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا رَوَى عَنِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَنَّهُ قَالَ: «يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي، وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا، فَلَا تَظْلَمُوا، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ ضَالٌّ إِلَّا مَنْ هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدِكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ جَائِعٌ إِلَّا مَنْ أَطْعَمْتُهُ، فَاسْتَطْعَمُونِي أُطْعِمْكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ عَارٍ إِلَّا مَنْ كَسَوْتُهُ، فَاسْتَكْسُونِي أَكْسُكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ تُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَأَنَا أَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا فَاسْتَغْفِرُونِي أَغْفِرْ لَكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا صَرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ كَانُوا عَلَى أَثَقَى قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا زَادَ ذَلِكَ فِي مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ كَانُوا عَلَى أَفْجَرِ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتْكُمْ قَامُوا فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلَّا كَمَا يَنْقُصُ الْمِخْيَطُ إِذَا أُدْخِلَ الْبَحْرَ، يَا عِبَادِي إِنَّمَا هِيَ أَعْمَالُكُمْ أَحْصِيهَا لَكُمْ ثُمَّ أَوْفَيْكُمْ بِهَا، فَمَنْ وَجَدَ خَيْرًا فَلْيَحْمَدِ اللَّهَ، وَمَنْ وَجَدَ غَيْرَ ذَلِكَ فَلَا يَلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(72) – Abu Zar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atpasakojo nuo savo Viešpaties, kad Jis tarė: „O Mano vergai, Aš uždraudžiau priespaudą Sau ir jums, todėl neenkite vieni kitų. Mano vergai, visi esate klaidinami, išskyrus tuos, kuriems Aš vadovauju, todėl ieškokite Mano vadovavimo ir Aš jums vadovausiu. Mano vergai, jūs visi esate alkani, išskyrus tuos, kuriuos Aš maitinu, todėl prašykite Manęs maisto ir Aš jus pamaitinsiu. Mano

vergai, jūs visi esate nuogi, išskyrus tuos, kuriuos Aš aprengiu, todėl prašykite Manęs drabužių ir Aš jus aprengsiu. Mano vergai, jūs darote nuodėmes dieną ir naktį ir Aš atleidžiu visas nuodėmes, todėl prašykite Manęs atleidimo, ir Aš jums atleisiu. Mano vergai, jūs negalite Man padaryti nei blogo, nei gero. Mano vergai, jei visa žmonija ir visi džinai būtų tokie pamaldūs kaip pamaldžiausia bet kurio žmogaus širdis tarp jūsų, tai nieko nepridėtų prie Mano viešpatavimo. O Mano vergai, jei visa žmonija ir visi džinai būtų tokie pat nedori kaip bet kurio iš jūsų pikčiausia širdis, tai nepakenktų Mano valdžiai. O Mano vergai, jei visa žmonija ir visi džinai stovėtų vienoje vietoje ir prašytų Manęs, o Aš kiekvienam duočiau tai, ko jis prašė, tai nesumažintų to, ką Aš turiu, tai taip kiek sumažėja jūra, kai į ją įmerkiama adata. O Mano vergai, tai yra tiesiog jūsų darbai, juos užrašau ir už tai jums atlyginsiu. Taigi, kas randa gera, turi šlovinti Allahą, o kas randa kitaip, turėtų kaltinti tik save patį.“

[Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Visagalis pasakė, jog Jis uždraudė priespaudą Sau ir Savo tarnams, todėl žmonės neturėtų engti vieni kitų. Taip pat pranešė, kad visi tarnai yra nuklydę nuo tikrojo kelio, išskyrus tuos, kuriems vadovauja Allahas. Ir kas prašo Allaho vadovavimo, Jis jį ves ir vadovaus. Ir kad visiems žmonėms visuose reikaluose reikia Allaho. Taigi, kas prašo Allaho, Jis patenkins jo poreikį ir suteiks jam pakankamai. Ir kad žmonės daro nuodėmes dieną ir naktį, bet Visagalis Allahas jas slepia ir atleidžia jiems, kai jie to prašo. Jie negali padaryti jokios žalos

ar atnešti jokios naudos Allahui. Jei jie būtų tokie pamaldūs kaip pamaldžiausia pasaulyje žmogaus širdis, jų pamaldumas nieko neprisidėtų prie Allaho viešpatavimo. Jei jie būtų tokie nedori kaip nedoriausia žmogaus širdis, jų nedorumas nesumažintų Allaho viešpatavimo. Taip yra todėl, kad jie yra bejėgiai ir jiems visada reikia Allaho. Jiems Jo reikia visomis sąlygomis ir visais laikais bei vietose, o Jis yra Savarankiškas, virš visų poreikių. Jei visa žmonija bei visi džinai stovėtų vienoje vietoje ir prašytų Allaho, ir Jis duotų kiekvienam tai, ko jis prašė, tai nesumažintų to, ką Allahas turi kaip kad adata, kai įmerkama į jūrą, o jūra dėl to nė kiek nesumažėja. Taip yra dėl tobulo Visagalio Savarankiškumo.

Visagalis Allahas užrašo ir skaičiuoja Savo tarnų darbus ir suteikia jiems pilną atlygį Teismo dieną. Kas randa gerą atlygį už savo poelgius, turi šlovinti Allahą už tai, kad Jis nukreipė jį į Savo garbinimą, o tas, kuris randa kitokį atlygį už savo poelgius, turėtų kaltinti tik savo piktadarystę, kuri privedė jį prie netekties.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai yra vienas iš Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) hadisų, kuriuos jis perduoda iš savo Viešpaties. Toks hadisas vadinamas Kudsi arba iliahi (dieviškuoju hadisu) - jo žodžiai (formuluotė) ir reikšmė priskiriama Allahui. Tačiau Kudsi hadisai neturi Korano specialių bruožų, pavyzdžiui, jį recituoti kaip garbinimo formą, apsivalyti prieš jį skaitant, pateikti jį kaip iššūkį dėl jo stebuklingumo ar panašiai.

2. Bet kokios žinios ar nurodymai, kuriuos įgyja žmonės, kyla iš Allaho vadovavimo ir mokymo.
3. Bet koks gėris, kuris nutinka žmogui, kyla iš Allaho malonės, o bet koks jį kamuojantis blogis kyla iš jo sielos tuščio troškimo.
4. Kas elgiasi teisingai, tai yra dėl jo Viešpaties vadovavimo, o geras atlygis, kurį jis gauna, yra malonė iš Šlovingojo Allaho. Ir tas, kuris daro neteisingai, turėtų kaltinti tik patį save.

(4810)

(73) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «اتَّقُوا الظُّلْمَ، فَإِنَّ الظُّلْمَ ظُلُمَاتٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَاتَّقُوا الشُّحَّ، فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ، حَمَلَهُمْ عَلَى أَنْ سَفَكُوا دِمَاءَهُمْ وَاسْتَحْلَوْا حَرَائِمَهُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(73) – Džabir Ibn Abdillah (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Saugokitės neteisybės, nes Teismo dieną neteisybė bus tamsos klodai. Saugokitės šykštumo, nes šykštumas sunaikino tuos, kurie buvo prieš jus, tai paskatino juos pralieti kraują, o neteisėtus dalykus laikyti teisėtais.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas mus įspėjo apie neteisybę, įskaitant neteisybę žmonėms, neteisybę sau ir neteisybę prieš Visagalį Allahą. Tai atsisakymas suteikti kiekvienam jų teisės ir neteisybė Teismo dieną bus tamsa tiems, kurie ją vykdo, dėl jos sukeltų sunkumų

ir baisumų. Jis taip pat uždraudė šykštumą, kuris reiškia didžiulį gobšumą; pavyzdys yra aplaidumas įgyvendinant finansines teises ir didelis noras siekti pasaulietinės naudos. Tokia priespauda sužlugdė tuos, kurie buvo prieš mus iš ankstesnių tautų, nes paskatino juos žudyti vieni kitus ir leisti tai, ką Allahas uždraudė.

Iš hadiso privalumų:

1. Laisvas pinigų davimas ir savo brolių musulmonų guodimas yra viena iš priežasčių, lemiančių abipusę meilę ir bendravimą.
2. Šykštumas ir vangumas verčia daryti nuodėmes, amoralumą ir nusižengimus.
3. Reikia pasimokyti iš ankstesnių tautų.

(5787)

(74) – عن أبي موسى رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيَمْلِكُ لِلظَّالِمِ، حَتَّى إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ» قَالَ: ثُمَّ قَرَأَ: «وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ» [هود: 102] [صحيح] - [متفق عليه]

(74) – Abu Mūsa (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Iš tiesų, Allahas duoda atokvėpį engėjui, bet kai jį suima - nepaleidžia.“ Tada Pranašas recitavo: {Toks yra tavo Viešpaties Smūgis, kai Jis pričiumpa miestų (žmones), jiems darant blogą. Iš tiesų, Jo Smūgis yra skausmingas, (ir) žiaurus.} [Koranas, sūra „Hudas (Eberas)“ 11:102].“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) įspėjo dėl nuolatinio nuodėmių, politeizmo ir neteisybės žmonėms darymo, nes iš tiesų Visagalis Allahas suteikia engėjui atokvėpį bei ilgą ir gausų gyvenimą bei turtus ir neskuba jo bausti. Bet jei jis neatgailauja, Jis suima jį ir nepaleidžia dėl nuolatinio nusižengimo.

Tada Pranašas recitavo: {Toks yra tavo Viešpaties Smūgis, kai Jis pričiumpa miestų (žmones), jiems darant blogą. Iš tiesų, Jo Smūgis yra skausmingas, (ir) žiaurus.} [Koranas, sūra „Hudas (Eberas)“ 11:102].

Iš hadiso privalumų:

1. Protingas žmogus turėtų skubėti atgailauti ir nesijausti saugus nuo Allaho plano, jei jis nuolat elgiasi neteisingai.
2. Suteikdamas atokvėpį engėjams ir neskubėdamas jų bausti, Visagalis Allahas iš tikrųjų tempia juos į nuodėmę, padarydamas juos vertus didesnės bausmės, nebent jie atgailaus.
3. Priespauda yra viena iš priežasčių, dėl kurios Allahas skiria bausmę bet kuriai tautai.
4. Jei Allahas sunaikina miestą, bet ten gali būti tikintieji, jie bus prikelti Teismo dieną tokio pamaldumo būsenoje, kurioje jie mirė, ir jų įtraukimas į bausmę jiems nepadarys jokios žalos.

(75) – عن ابن عباس رضي الله عنهما عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فيما يَرُوِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، ثُمَّ بَيَّنَّ ذَلِكَ، فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضِعْفٍ، إِلَى أَصْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً». [صحيح] - [متفق عليه]

(75) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė nuo Visagalio Allaho: „Allahas užrašė gerus ir blogus darbus. Tada paaiškino, kad tas, kuris nori gero poelgio atlygio, bet jo nepadarė, Allahas užrašo jam pilną atlygį. O jei jis ketina daryti gerą poelgį ir tai padaro, Allahas užrašo jam dešimt ar septynių šimtų (ar daugiau) kartų didesnę atlygį. Tačiau jei jis ketina daryti blogą poelgį ir to nepadarė, Allahas tai užrašo jam kaip pilną gerą poelgį. O jei jis ketina daryti blogą poelgį ir tai padaro, Allahas tai užrašo kaip vieną blogą poelgį.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaishkinimas:

Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodo, kad Allahas iš anksto numatė gerus ir blogus darbus, o tada paaiškino dviem angelams (kurie už tai atsakingi), kaip juos užrašyti:

Jei žmogus nori, ketina ir ryžtasi padaryti gerą darbą, tai jam bus užrašyta kaip vienas geras darbas, net jei jis to

nepadarė. O jei jis tai padaro, jo atlygis bus padaugintas nuo dešimties iki septynių šimtų kartų ar dar daugiau. Padidėjimas priklauso nuo žmogaus nuoširdumo ir nuo to, kiek naudos jo geras poelgis atneša kitiems ir panašiai.

Kita vertus, jei žmogus nori, ketina ir ryžtasi padaryti blogą poelgį, o paskui jį apleidžia vardan Allaho, jam bus parašyta kaip geras poelgis. Tačiau jei jis to blogo poelgio atsisako ir nedaro dėl to, kad rūpinasi kažkuo kitu, tai nieko jam nebus parašyta. Bet jei jis atsisako to dėl negalėjimo, už jo ketinamą padaryti blogą darbą bus parašyta prieš jį. Ir jei jis tai padaro, bus parašyta kaip vienas blogas poelgis.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia didžiulį Allaho palankumą musulmonams, nes Jis daugina gerus darbus ir užrašo juos, bet nepadaugina blogų darbų.
2. Tai parodo ketinimo svarbą poelgių ir jų poveikio požiūriu.
3. Tai parodo Allaho malonę, gerumą ir geranoriškumą, nes jei žmogus ketina padaryti gerą darbą, bet jo neatlieka, Jis tai užrašo kaip gerą poelgį.

(4322)

(76) - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنُؤَاخَذُ بِمَا عَمَلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «مَنْ أَحْسَنَ فِي الْإِسْلَامِ لَمْ يُؤَاخَذْ بِمَا عَمِلَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَمَنْ أَسَاءَ فِي الْإِسْلَامِ أُخِذَ بِالْأَوَّلِ وَالْآخِرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(76) – Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) tarė: vienas vyras pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, ar būsime nubausti už tai, ką padarėme džahilijos laikais (ikiislaminio nežinojimo)?“ Pranašas atsakė: „Tas, kuris daro gera priėmęs islamą, nebus nubaustas už tai, ką padarė per džahiliją, o tas, kuris daro blogį priėmęs islamą, bus nubaustas už ankstesnius ir vėlesnius poelgius.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė islamo priėmimo pranašumus. Ir kad tas, kuris priima islamą ir tampa atsidavusiu, nuoširdžiu ir teisingu musulmonu, nebus nubaustas už nuodėmes, kurias padarė per džahiliją. Ir kad tas, kuris elgiasi neteisingai priėmęs islamą, būdamas veidmainiu arba išsižadėjusiu islamo, bus nubaustas už tai, ką padarė tiek savo netikėjimo laikotarpiu, tiek priėmęs islamą.

Iš hadiso privalumų:

1. Kompanionai (tebūnie Allahas jais patenkintas) buvo susirūpinę ir baiminosi dėl poelgių, kuriuos padarė per džahiliją.
2. Esame raginami tvirtai laikytis islamo.
3. Nurodomi islamo priėmimo nuopelnai ir kad tai atperka ankstesnes nuodėmes.
4. Apostatai ir veidmainiai bus nubausti už visus poelgius, kuriuos jie padarė per džahiliją, ir už visas nuodėmes, kurias jie padarė priėmę islamą.

(65002)

(77) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ نَاسًا مِنْ أَهْلِ الشَّرْكِ، كَانُوا قَدْ قَتَلُوا وَأَكْثَرُوا، وَرَنَوْا وَأَكْثَرُوا، فَاتَّوَا مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا: إِنَّ الَّذِي تَقُولُ وَتَدْعُو إِلَيْهِ لِحَسَنٍ، لَوْ تُخْبِرُنَا أَنَّ لِمَا عَمِلْنَا كَفَّارَةً، فَزَلَّ {وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ} [الفرقان: 68]، وَتَزَلَّتْ: {قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ} [الزمر: 53]. [صحيح] - [متفق عليه]

(77) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: „Grupė politeistų, kurie daug žudė ir atliko nelegalius lytinis santykius, atėjo pas Muchammedą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakė: „Tai, ką tu sakai ir kvieti žmones, yra tikrai gerai. Jei tik galėtum pasakyti mums, kad yra atpirkimas už tai, ką padarėme. Po to buvo atskleista nauja Korano eilutė: {Ir tie, kurie nesišaukia jokių kitų dievų šalia Allaho, nei žudo tą sielą, kurią Allahas uždraudė nužudyti, išskyrus dėl teisingos priežasties, nei užsiima neleistiniais intymiais santykiais} [Koranas, sūra „Atskyrimas“ 25:68]. Ir taip pat: {Sakyk: „O Mano vergai, kurie nusizengėte prieš save patys (darydami blogus darbus ir nuodėmes). Nebūkite neviltyje dėl Allaho Gailestingumo,} [Koranas, sūra „Minios“ 39:53].“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaishkinimas:

Kai kurie politeistai vyrai atėjo pas Pranašą, nes jie buvo nuėję į kraštutinumus žudydami ir svetimaudami, ir pasakė: „Iš tiesų, islamas ir jo mokymai yra kažkas gero. Bet, kalbant apie mūsų padėtį ir didžiules nuodėmes, ar yra atpirkimas už jas?

Po to buvo atskleistos dvi eilutės, nes Allahas priėmė tų žmonių atgailą, nepaisant daugybės ir rimtų jų nuodėmių. Jei atgailos nebūtų buvę, jie būtų išlikę netikinčiais ir nusizengę bei nebūtų priėmę islamo religijos.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į islamo puikumą ir didybę bei tai, kad jis ištrina visas nuodėmes, padarytas prieš jį priimant.
2. Tai rodo didžiulį Allaho gailestingumą Savo tarnams bei Jo atleidimą.
3. Politeizmas, žmogžudystė (be teisingos priežasties) ir svetimavimas yra draudžiamos ir yra didžiulis įspėjimas tiems, kurie tai daro.
4. Tikra nuoširdi atgaila ir teisingi darbai atperka visas dideles nuodėmes, įskaitant netikėjimą Allahu (kufr).
5. Draudžiama nusiminti ir prarasti viltį Visagalio Allaho gailestingumu.

(65071)

(78) - عَنْ حَكِيمِ بْنِ حَزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ أَشْيَاءَ كُنْتُ أَتَحَنَّنُ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ مِنْ صَدَقَةٍ أَوْ عَتَاقَةٍ، وَصَلَةٍ رَحِمٍ، فَهَلْ فِيهَا مِنْ أَجْرٍ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسَلَّمْتُ عَلَى مَا سَلَفَ مِنْ خَيْرٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(78) – Pranešta nuo Hakim Ibn Hizam (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad jis pasakė: aš tariau: „O Allaho Pasiuntiny, prieš priimdamas islamą, aš dariau gerus darbus, pavyzdžiui,

daviau labdarą, išlaisvinau vergus ir palaikiau giminystės ryšius. Ar už tuos darbus man bus atlyginta?“ Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atsakė: „Tu priėmei islamą kartu su savo praeities gerais darbais.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžia, kad jei netikintysis priima islamą, jis gauna atlygį už gerus darbus, kuriuos jis atliko, prieš tapdamas musulmonu, pavyzdžiui, labdarą, vergų išlaisvinimą ir giminystės ryšių palaikymą.

Iš hadiso privalumų:

1. Už gerus netikinčiojo darbus ateity nebus atlyginta, jei jis mirs kaip netikintis.

(65016)

(79) – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مُؤْمِنًا حَسَنَةً، يُعْطَى بِهَا فِي الدُّنْيَا وَيُجْزَى بِهَا فِي الْآخِرَةِ، وَأَمَّا الْكَافِرُ فَيُطْعَمُ بِحَسَنَاتٍ مَا عَمِلَ بِهَا لِلَّهِ فِي الدُّنْيَا، حَتَّى إِذَا أَفْضَى إِلَى الْآخِرَةِ، لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَةٌ يُجْزَى بِهَا».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(79) – Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Allahas nenuskriaus tikinčiojo jo gerame poelgyje, už tai jam bus duota šiame pasaulyje ir už tai bus atlyginta anapusiniame. O netikinčiajam bus suteiktas atlygis už gerus darbus, kuriuos jis padarė žemiškajame gyvenime, bet kai jis

nukeliaus į anapustinį gyvenimą, jam nebus užrašyti jokie geri darbai.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžia didžiulį Allaho palankumą tikintiesiems bei Jo teisingumą netikinčiųjų atžvilgiu. Kalbant apie tikintįjį, Allahas nesumažina atlygio už jokią gerą darbą. Atvirksčiai, Jis duoda atlygį už tarno paklusnumą šiame bei anapusiniame pasaulyje. Allahas taip pat gali palikti visą žmogui skirtą atlygį anapusiniam gyvenimui. Kalbant apie netikintįjį, Allahas duoda jam atlygį už jo gerus darbus gerų dalykų pavidalu šiame gyvenime. Bet kai nueis į pomirtinį gyvenimą, netikintysis negaus jokio atlygio. Taip yra todėl, kad gerą darbą, duodantį naudą šiame ir anapusiniame pasaulyje, gali atlikti tik tikintysis.

Iš hadiso privalumų:

1. Jei žmogus miršta kaip netikintis, jo geri darbai jam nebus naudingi.

(65015)

(80) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فِيمَا يَحْكِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ، قَالَ: «أَذْنَبَ عَبْدٌ ذَنْبًا، فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: عَبْدِي أَذْنَبَ ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ

لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، اَعْمَلْ مَا شِئْتَ فَقَدْ عَفَرْتُ لَكَ. [صحيح] - [متفق]

عليه

(80) – Pranešta nuo Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas): Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam), atpasakodamas nuo Visagalio Viešpaties, tarė: „Tarnas padarė nuodėmę ir pasakė: „Viešpatie, atleisk mano nuodėmę“, o Visagalis Allahas atsakė: „Mano tarnas padarė nuodėmę ir tada suvokė, kad jis turi Viešpatį, kuris atleidžia bei baudžia už nuodėmes.“ Tada tarnas vėl padarė nuodėmę ir pasakė: „Viešpatie, atleisk mano nuodėmę“, o Visagalis Allahas atsakė: „Mano tarnas padarė nuodėmę ir tada suvokė, kad jis turi Viešpatį, kuris atleidžia bei baudžia už nuodėmes.“ Tada tas tarnas vėl padarė nuodėmę ir pasakė: „Viešpatie, atleisk mano nuodėmę“, o Visagalis Allahas atsakė: „Mano tarnas padarė nuodėmę ir tada suvokė, kad jis turi Viešpatį, kuris atleidžia bei baudžia už nuodėmes. Taigi daryk, ką nori, nes Aš atleidau tau.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaishkinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) papasakojo nuo Savo Viešpaties, kad jei tarnas padaro nuodėmę ir tada sako „O Allahe, atleisk mano nuodėmę“, Visagalis Allahas sako: „Mano tarnas padarė nuodėmę ir tada suvokė, kad jis turi Viešpatį, kuris atleidžia bei baudžia už nuodėmes. Taigi Aš jam atleidau.“ Tada tas tarnas vėl padarė nuodėmę ir pasakė: „Viešpatie, atleisk mano nuodėmę“, o Visagalis Allahas atsakė: „Mano tarnas padarė nuodėmę ir tada suvokė, kad jis turi Viešpatį, kuris atleidžia bei baudžia už nuodėmes. Taigi Aš atleidau Savo

tarnui.“ Tada tas tarnas vėl padarė nuodėmę ir pasakė: „Viešpatie, atleisk mano nuodėmę“, o Visagalis Allahas atsakė: „Mano tarnas padarė nuodėmę ir tada suvokė, kad jis turi Viešpatį, kuris atleidžia bei baudžia už nuodėmes. Taigi Aš atleidau Savo tarnui. Tegul jis daro, ką nori, kol kaskart padaręs nuodėmę, ją palieka, gailisi ir pasiryžta daugiau to nedaryti, bet vis dėlto jo troškimai nugali jį ir jis vėl ir vėl patenka į nuodėmę. Taigi, kol jis taip elgsis, darydamas nuodėmę ir atgailaudamas, Aš jam atleisiu. Iš tiesų, atgaila panaikina tai, kas buvo prieš ją.“

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo didžiulį Allaho gailestingumą Savo tarnams ir kad ir kaip dažnai žmogus darytų nuodėmes, jei jis atgailauja ir grįžta pas Allahą, Jis priima jo atgailą.
2. Tikintysis Allahą tikisi Savo Viešpaties atleidimo ir bijo Jo bausmės, taigi, jis skuba atgailauti ir nepasilieka nuodėmėje.
3. Galiojančios atgailos sąlygos - nuodėmės atsisakymas, gailėjimasis dėl jos ir pasiryžimas daugiau to nedaryti. Jei atgailaujama dėl neteisėtų veiksmų žmonių atžvilgiu, kalbant apie jų turtą, garbę ar gyvybę, pridedama ketvirtoji sąlyga, tai yra: prašyti nuskriausto asmens atleidimo arba grąžinti jam jo atimtą teisę.
4. Hadisas pabrėžia Allaho religijos pažinimo svarbą, nes toks žinojimas verčia žmogų suvokti savo religijos dalykus, todėl jis atgailauja kiekvieną kartą, kai padaro nuodėmę, nenusimena ir nepasilieka nuodėmėse.

(81) - عَنْ عِيٍّ قَالَ: إِنِّي كُنْتُ رَجُلًا إِذَا سَمِعْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَدِيثًا نَفَعَنِي اللَّهُ مِنْهُ بِمَا شَاءَ أَنْ يَنْفَعَنِي بِهِ، وَإِذَا حَدَّثَنِي رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِهِ اسْتَحْلَفْتُهُ، فَإِذَا حَلَفَ لِي صَدَقْتُهُ، وَإِنَّهُ حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرٍ، وَصَدَقَ أَبُو بَكْرٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ رَجُلٍ يُدْنِبُ ذَنْبًا، ثُمَّ يَقُومُ فَيَتَطَهَّرُ، ثُمَّ يُصَلِّي، ثُمَّ يَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، إِلَّا عَفَرَ اللَّهُ لَهُ»، ثُمَّ قَرَأَ هَذِهِ الْآيَةَ: {وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ} [آل عمران: 135]. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه وأحمد]

(81) – Ali pranešė: „Iš tiesų, aš esu žmogus, kuriam, išgirdus hadisą iš Allaho Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam), Allahas suteikė tiek naudos, kiek norėjo, kad gaučiau. O kai žmogus iš Pranašo kompanjonų man pasakoja apie hadisą, aš prašau jo prisiekti Allahu, o kai prisiekia, aš juo tikiu. Abu Bakr man papasakojo - ir Abu Bakr pasakė tiesą: aš girdejau Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Nėra žmogaus, kuris padaręs nuodėmę atsikelia ir apsivalo, tada meldžiasi ir prašo Allaho atleidimo, išskyrus tai, kad Allahas jam atleidžia.“ Tada Pranašas recitavo šią eilutę: {O tiems, kurie atlikę ką nors gėdingo arba nusidėję blogiu, prisimena Allahą ir prašo atleidimo už jų nuodėmes} [Koranas, sūra „Imrano giminė“ 3:135]. [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir An-Nasa-i knygoje „As-Sunan Al-Kubra“, bei Ibn Madža ir Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas mums pranešė, kad kiekvienas, kuris padaro nuodėmę, tada gerai nusiprausia, tada atsistoja ir atlieka du rakatus (maldos vienetus) ketindamas atgailauti už šią nuodėmę ir prašo Allaho jam atleisti, Allahas jam atleis. Tada Pranašas recitavo Korano eilutę, kurioje Visagalis Allahas sako: {O tiems, kurie atlikę ką nors gėdingo arba nusidėję blogiu, prisimena Allahą ir prašo atleidimo už jų nuodėmes, - ir niekas negali atleisti jų nuodėmių, tik Allahas – ir nebetėsia (blogio) ką jie padarė, nors ir žino.} [Koranas, sūra „Imrano giminė“ 3:135].

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina musulmonus melstis po to, kai padarė nuodėmę, ir prašyti Allaho atleidimo.
2. Hadisas rodo, koks platus yra Visagalio atleidimas ir atgailos priėmimas bei atlaidumas.

(65063)

(82) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يُنْزَلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: «مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ؟ مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ؟ مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ؟»». [صحيح] - [متفق عليه]

(82) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Mūsų Viešpats, Pašlovintasis ir Išaukštintasis, kiekvieną naktį nusileidžia į žemiausią (žemės) dangų, per paskutinį nakties

trečdalį ir sako: kas Manęs meldžia, kad galėčiau jam atsakyti? Kas Manęs prašo, kad galėčiau jam duoti? Kas ieško atleidimo iš Manęs, kad galėčiau jam atleisti?“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Visagalis Allahas kiekvieną naktį nusileidžia į dangų, per paskutinį nakties trečdalį, ir skatina Savo tarnus Jo maldauti, nes Jis atsako tiems, kurie Jo meldžia, ir Jis ragina juos prašyti Jo, ko tik nori, nes Jis duoda tiems, kurie Jo prašo, ir ragina juos ieškoti Jo atleidimo už jų nuodėmes, nes Jis atleidžia Savo tikintiems tarnams.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo paskutiniojo nakties trečdalio nuopelnus ir maldos, maldavimo (dua) ir atleidimo ieškojimo tuo laiku pranašumus.
2. Išgirdus šį hadisą, reikia siekti išnaudoti laiką, kada greičiausiai bus atsakyta į maldavimą.

(10412)

(83) - عَنْ الثَّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ - وَأَهْوَى الثَّعْمَانُ بِإِصْبَعِهِ إِلَى أُذُنَيْهِ: «إِنَّ الْخُلَالَ بَيْنَ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيْنَ، وَبَيْنَهُمَا مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعَرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرَعَى حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ

جَمِيٍّ، أَلَا وَإِنَّ جَمِيَّ اللَّهِ تَحَارِمُهُ، أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ،
وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(83) – An-Numan Ibn Bašir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant, kai An-Numan nuleido du pirštus prie ausų: „Iš tiesų, teisėta (halal) yra aišku, ir neteisėta (haram) yra aišku, o tarp jų yra abejotini dalykai, kurių daugelis nežino. Kas vengia abejotinių dalykų, pašalina atsakomybę dėl savo religijos ir garbės, o kas pakliūva į abejotinus dalykus, pateks į neteisėtą, kaip ir piemuo, kuris gano savo gyvulius šalia draudžiamos ganyklos, todėl greičiausiai ir joje ganysis. Iš tiesų, kiekvienas karalius turi saugomą zoną, o saugoma Allaho teritorija yra Jo draudimai. Iš tiesų kūne yra gabalėlis mėsos, jei jis yra sveikas, visas kūnas bus sveikas, o jei sugedęs, visas kūnas bus sugadintas, o tai (mėsos gabalėlis) yra širdis.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškina bendrą reikalų taisyklę ir tai, kad šariate jie priskiriami trims kategorijoms - aiškiai teisėti dalykai, aiškiai neteisėti dalykai ir abejotini dalykai, kurių sprendimai nėra aiškūs ir nežinomi daugeliui žmonių.

Taigi, kas atsisako tų neaiškių dalykų, saugo savo religiją, vengdamas patekimo į neteisėtą, ir saugo savo garbę nuo žmonių kritikos dėl tokių abejotinių dalykų darymo. Kas nevengia tų neaiškių dalykų, rizikuoja pakliūti į neteisėtus

dalykus ar papiktinti žmones. Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pateikė palyginimą, kad parodytų žmogaus, kuris užsiima abejotinais reikalais, būklę, sakydamas, kad jis yra kaip piemuo, ganantis savo galvijus labai arti savininko saugomo žemės sklypo, taigi, jo galvijai greičiausiai ganysis joje. Taip pat tas, kuris užsiima abejotinais reikalais, priartėja prie neteisėto ir gali į jį pakliūti. Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad žmogaus kūne yra gabalėlis mėsos (širdis), jei jis sveikas, visas kūnas yra sveikas, o jei jis sugedęs, tai visas kūnas tampa korumpuotu.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina laikytis atokiai nuo abejotinių dalykų, kurių sprendimai yra neaiškūs.

(4314)

(84) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: كُنْتُ خَلَفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، فَقَالَ: «يَا غُلَامُ، إِنِّي أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ، احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ، وَقَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ، وَقَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَخَفَّتِ الصُّحُفُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(84) – Pranešta nuo Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad jis pasakė: vieną dieną aš keliavau už Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam), kai jis man tarė: „O berniuk! Iš tiesų, aš išmokysiu tave kelis žodžius. Prisimink Allahą ir Jis

tave saugos. Prisimink Allahą ir surasi Jį prieš save. Kai prašai, prašyk Allaho, o kai prašai pagalbos, kreipkis į Jį. Ir žinok, kad jei visi žmonės susirinktų, kad tau būtų naudos, jie nesuteiks tau naudos, išskyrus tai, ką tau paskyrė Allahas, o jei rinksis, kad tau pakenktų, jie tau nepakenks, išskyrus tai, ką Allahas įsakė. Plunksnos pakeltos ir lapai išdžiūvę.“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi]

Paaiškinimas:

Ibn Abbas pranešė, kad vieną dieną, būdamas mažu berniuku, keliavo už Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam), kai jis pasakė: aš išmokysiu tave dalykų, kuriais Allahas atneš tau naudos: būk dėmesingas Allahui, laikydamasis Jo įsakymų ir draudimų, kad Jis matytų tave užsiimančią garbinimu ir pamaldumu, o ne darant nuodėmes ir nusižengimus. Jei tai padarysi, tau bus už tai atlyginta - Allahas apsaugos tave nuo nemalonių dalykų šiame ir pomirtiniame pasaulyje ir palaikys tavo pastangas, kad ir kur eitum.

Jei nori ko nors paprašyti, neprašyk niekieno kito, tik Allaho, nes Jis vienintelis atsako tiems, kurie prašo.

Ir jei tau reikia pagalbos, ieškok pagalbos tik pas Allahą.

Ir turi būti tikras, kad tau nebus jokios naudos, net jei visi žemės gyventojai susirinktų tau tai atnešti, nebent Allahas būtų tau tai numatęs iš anksto ir tau nenukens jokios žalos, net jei visi žemės gyventojai susirinktų tau tai padaryti, nebent Allahas būtų tau tai numatęs iš anksto.

Visagalis Allahas parašė ir iš anksto numatė šį reikalą pagal Savo išmintį ir žinias, ir viskas, ką Allahas parašė, negali būti pakeista.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo, kaip svarbu mokyti vaikus religinių monoteizmo, etikos ir kitų svarbių dalykų.
2. Atlygis priklauso nuo poelgio rūšies.
3. Mes privalome pasitikėti ir pasikliauti tik Visagaliu Allahu. Jis yra geriausias reikalų Tvarkytojas.
4. Privalome tikėti ir būti patenkinti dieviškuoju įsakymu ir išankstiniu Allaho paskyrimu.
5. Kas nepaiso Allaho įsakymų, Allahas jį ap leis ir neapsaugos.

(4811)

(85) – عَنْ سُفْيَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الثَّقَفِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، قُلْ لِي فِي الْإِسْلَامِ قَوْلًا لَا أَسْأَلُ عَنْهُ أَحَدًا غَيْرَكَ، قَالَ: «قُلْ: آمَنْتُ بِاللَّهِ، ثُمَّ اسْتَقِمَّ». [صحيح] - [رواه مسلم وأحمد]

(85) – Sufjan Ibn Abdillah As-Sakafi (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: aš pasakiau: „O Allaho Pasiuntiny, papasakok man ką nors apie islamą, ko negaliu paklausti nieko, tik tavęs.“ Jis atsakė: „Pasakyk: aš tikiu Allahą, tada būk tvirtas.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim ir Ahmed]

Paaškinimas:

Sufjan Ibn Abdilliah, Pranašo kompanjonas, (tebūnie Allahas juo patenkintas) paprašė Pranašo išmokyti jį teiginio, apimančio visas islamo reikšmes, kad galėtų jo laikytis ir neklausinėtų kitų. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) jam

pasakė: sakyk, aš liudiju, kad nėra jokio kito dievo išskyrus Allahą, ir tikiu, kad Jis yra mano Viešpats, mano Dievas, mano Kūrėjas ir vienintelis, turintis teisę būti garbinamas be partnerio. Tada paklusti Allahui, vykdant tai, ką Jis įsakė, vengiant to, ką Jis uždraudė, ir išliekant tvirtais.

Iš hadiso privalumų:

1. Religijos esmė yra tikėti Allahą, Jo viešpatavimą, Jo garbinimą ir Jo vardus bei savybes.
2. Tikėjimo, atkaklumo garbinime ir tvirtumo svarba.
3. Tikėjimas (iman) yra viena iš gerų darbų priėmimo sąlygų.
4. Tikėjimas Allahą apima tikėjimą pagrindiniais Iman principais, kuriuos reikia priimti, ir iš to sekančius širdies veiksmus, taip pat paklusnumą ir atsidavimą Allahui vidumi ir išore.
5. Tvirtumas - tai tiesaus kelio laikymasis vykdant pareigas ir vengiant draudimų.

(65018)

(86) - عَنِ الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ، إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ

سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى». [صحيح] - [متفق عليه]

(86) – An-Numan Ibn Bašir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tikinčiuosius jų abipusiu gailestingumu, meile ir

užuojaute rasite kaip vieną kūną: jei kenčia vienas iš jo organų, visas kūnas reaguos nemiga ir karščiavimu.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas paaiškino, kaip musulmonai turėtų veikti kartu. Jie turėtų: mylėti gerumą vienas kitam, parodyti gailestingumą, pasiūlyti pagalbą ir palaikyti vienas kitą. Be to, jie turėtų jaustis įskaudinti dėl bet kokios juos kamuojančios žalos. Kitaip tariant, jie turėtų veikti kaip vienas kūnas; kai suserga vienas iš jo organų, visas kūnas reaguoja nemiga ir karščiavimu.

Iš hadiso privalumų:

1. Reikėtų gerbti musulmonų teises, skatinti jų bendradarbiavimą ir abipusį gerumą.
2. Tarp tikinčiųjų turi būti abipusė meilė ir palaikymas.

(4969)

(87) – عن عثمان بن عفان رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ

تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ». [صحيح] -

[رواه مسلم]

(87) – Usman Ibn Affan (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kas gerai atlieka vudu (apsiprausimą maldai), to nuodėmės išlenda iš kūno, net iš po nagų.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad jei žmogus atlieka vudu, laikydamasis Pranašo tradicijų (sunos) ir etiketo, tai jo nuodėmės bus išpirktos ir atleistos - tiek, kad jo nuodėmės išeis net iš jo rankų ir kojų nagų.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina mus labai stengtis išmokti atlikti vudu pagal suną bei etiketą ir tai praktikuoti.
2. Taip pat pabrėžia apsiprausimo privalumus ir kad tai atperka mažąsias nuodėmes. Kalbant apie didžiąsias nuodėmes, jos reikalauja atgailos (tauba).
3. Ir kad nuodėmės išeitų iš žmogaus kūno, jis turi atlikti vudu tobulai ir be trūkumų, kaip Pranašas iliustruoja.
4. Hadise minimų nuodėmių išpirkimas priklauso nuo didelių nuodėmių vengimo ir atgailos dėl jų. Tarė Visagalis: {Jei jūs vengiate didžiųjų nuodėmių, kurios jums draudžiamos, Mes atleisime jums jūsų (mažąsias) nuodėmes} [Koranas, sūra „Moterys“ 4:31].

(6263)

(88) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ

صَلَاةَ أَحَدِكُمْ إِذَا أَحْدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(88) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Allahas nepriima nė vieno iš jūsų, esančio hadas (nedidelės ritualinės

nešvaros būsenoje), maldos, kol jis neatliks vudu (ritualinio apsiprausimo).“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas paaiškino, kad tyrumas yra viena iš maldos galiojimo sąlygų. Vadinasi, kas nori melstis, turi atlikti vudu (apsiplovimą), jeigu jis jau jį nutraukė tuštindamasis, šlapindamasis, miegodamas ir panašiai.

Iš hadiso privalumų:

1. Ritualinio nešvarumo būsenoje malda nepriimama, nebent žmogus apsisvalys atlikdamas ghusl esant dideliam hadas (nešvarumui) ir atlikdamas vudu esant mažam hadas.
2. Vudu reiškia skalauti burną vandeniu ir jį išspjauti, tada įtraukti vandenį į nosį ir išpūsti, tada tris kartus nusiplauti veidą, tris kartus nusiplauti rankas kartu su alkūnėmis, tada vieną kartą perbraukti visą galvą ir galiausiai tris kartus plauti pėdas iki kulkšnių.

(3534)

(89) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَجَعْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ مَكَّةَ إِلَى الْمَدِينَةِ حَتَّى إِذَا كُنَّا بِمَاءِ الطَّرِيقِ تَعَجَّلَ قَوْمٌ عِنْدَ الْعَصْرِ، فَتَوَضَّؤُوا وَهُمْ عِجَالٌ، فَأَنْتَهَيْنَا إِلَيْهِمْ وَأَعْقَابُهُمْ تَلَوُّحٌ لَمْ يَمْسَسْهَا الْمَاءُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ أَسْبِغُوا الْوُضُوءَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(89) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: mes su Allaho Pasiuntiniu (ramybė ir Allaho palaima jam) grįžome iš Mekkos į Mediną, ir kai pakeliui priėjome prie vandens šaltinio, kai kurie žmonės asr maldos metu skubiai atliko vudu. Kai juos pasiekėme, jų kulnai buvo sausi, ir vanduo jų nebuvo palietęs. Tuomet Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Saugokitės tinkamai nenusiplauti kulnų, nes to nepadarius jie gali būti sudeginti pragare!“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaīškinimas:

Pranašas su kompanjonais keliavo iš Mekkos į Mediną ir pakeliui rado vandens. Kai kurie kompanjonai skubėjo atlikti vudu prieš asr maldą, todėl jų kulnai atrodė sausi. Taigi Pranašas pasakė, kad pragare bus nubausti tie, kurie per vudu nenusiplauna kulnų ir liepė jiems tobulai atlikti vudu.

Iš hadiso privalumų:

1. Per vudu privaloma nusiplauti kojas. Taip yra todėl, kad jei mash (braukti pirštais per kojas) būtų leistinas, tam, kuris pamiršta nusiplauti kulnus, negręstų pragaras.
2. Privaloma nuplauti visas kūno dalis, kurias reikia nuplauti, o kas tyčia ir iš aplaidumo palieka nors mažą dalį to, ką reikia nuplauti, jo malda negalioja.
3. Hadisas parodo, kaip svarbu mokyti ir padėti neišmanantiems.

4. Žinantis žmogus turėtų kritikuoti, kai mato, kad netinkamai vykdomi privalomi ar suna garbinimo veiksmai.
5. Muchammed Ishak Ad-Dahlavi sakė: tinkamas vudu yra trijų tipų: privalomasis: vieną kartą nusiplauti vudu kūno dalis. Suna: plauti tris kartus. Pageidautina (mustahab): kruopščiai nusiplauti tris kartus.

(66392)

(90) – عَنْ عَمْرِو بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ، قُلْتُ: كَيْفَ كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ؟ قَالَ: يُجْزَى أَحَدًا الْوُضُوءُ مَا لَمْ يُجِدْثَ. [صحيح]

– [رواه البخاري]

(90) – Amr Ibn Amir perdavė nuo Anas Ibn Malik, kad jis sakė: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atlikdavo vudu kiekvienai maldai.“ Aš (Amr) paklausiau: „O kaip jūs darydavote?“ Jis atsakė: „Vūdu galioja bet kuriam iš mūsų, kol jis jo nenutrauks.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atlikdavo vudu kiekvienai privalomai maldai, net jei jo vudu nebuvo pažeistas, siekdamas gauti to atlygį ir nuopelnus.

Leidžiama atlikti daugiau nei vieną privalomą maldą su vienu vudu, kol jis galioja.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai, ką Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) dažniausiai darydavo kiekvienai maldai, ieškodamas tobulumo, yra vudu.
2. Kiekvienai maldai pageidautina atlikti vudu iš naujo.
3. Leidžiama atlikti daugiau nei vieną maldą su vienu vudu.

(65080)

(91) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: تَوَضَّأَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّةً مَرَّةً.

[صحيح] - [رواه البخاري]

(91) – Ibn Abas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atliko vudu nuplaudamas kiekvieną vūdu kūno dalį tik vieną kartą.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas kartais atlikdavo vudu vieną kartą nuplaudamas kiekvieną vudu kūno dalį - nuplaudavo veidą, įskaitant burnos skalavimą ir vandens įtraukimą į nosį, ir vieną kartą rankas bei kojas. Tai yra privalomas plovimų kiekis.

Iš hadiso privalumų:

1. Privalomas plovimų kiekis, plaunant vudu kūno dalis, yra vienas. Tačiau, pageidautina plauti daugiau kartų.
2. Vudu kūno dalis leidžiama kartais nuplauti tik vieną kartą.
3. Nurodyta ranka perbraukti per galvą tik vieną kartą.

(65081)

(92) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(92) – Abdullah Ibn Zaid (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atliko vudu du kartus nuplaudamas kiekvieną vudu kūno dalį. [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas kartais du kartus nuplaudavo kiekvieną vūdu kūno dalį: veidą, įskaitant burnos skalavimą ir vandens įtraukimą į nosį, rankas bei kojas.

Iš hadiso privalumų:

1. Privalomas plovimų kiekis, plaunant vudu kūno dalis, yra vienas. Tačiau, pageidautina daugiau kartų plauti.
2. Kartais vudu kūno dalis leidžiama plauti du kartus.
3. Nurodyta, ranka perbraukti per galvą tik vieną kartą.

(65082)

(93) – عَنْ حُمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ رَأَى عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ دَعَا بِوُضُوءٍ، فَأَفْرَعَ عَلَى يَدَيْهِ مِنْ إِنْاءِهِ، فَغَسَلَهُمَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَمِينَهُ فِي الْوُضُوءِ، ثُمَّ تَمَضَّمَ وَاسْتَنْشَقَ وَاسْتَنْثَرَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثًا، وَيَدَيْهِ إِلَى الْوِرْقَيْنِ ثَلَاثًا، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ غَسَلَ كُلَّ رِجْلٍ ثَلَاثًا، ثُمَّ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَوَضَّأُ نَحْوَ وَضُوءِي

هَذَا، وَقَالَ: «مَنْ تَوَضَّأَ تَحَوُّ وَضُوءِي هَذَا ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لَا يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ عَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا

تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(93) – Humran, išlaisvintas Usman Ibn Afan vergas, pranešė, kad pamatė Usman prašančią (vandens) nusiprausti, užpylė vandenį iš savo indo ant rankų ir tris kartus nuplovė jas, o tada su dešine ranka išsiskalavo burną bei nusiplovė nosį įtraukdamas vandenį, o paskui išpūsdamas. Tada jis tris kartus nusiplovė veidą ir tris kartus dilbius iki alkūnių. Tada jis perbraukė šlapiomis rankomis per galvą ir tris kartus nuplovė kiekvieną pėdą. Po to jis pasakė: „Aš mačiau, kaip Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atliko tokį vudu, kaip aš dabar, ir jis pasakė: „Jei kas nors atlieka tokį vudu kaip šis mano ir atlieka du rakatus, per kuriuos jis apie nieką kitą nei maldą negalvoja, Allahas atleis visas jo praeities nuodėmes.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Usman Ibn Afan (tebūnie Allahas juo patenkintas) praktiškai mokė Pranašo vudu būdo, kad būtų aiškiau žmonėms. Jis prašė indo vandens, tada užpylė vandenį iš savo indo ant rankų ir tris kartus nuplovė jas, o tada su dešine ranka išsiskalavo burną bei nusiplovė nosį įkvėpdamas vandenį, o paskui išpūsdamas. Tada jis tris kartus nusiplovė veidą ir tris kartus dilbius iki alkūnių. Tada jis perbraukė šlapiomis rankomis per galvą vieną kartą ir tris kartus nuplovė kiekvieną pėdą iki kulkšnių.

Kai pabaigė, jis jiems pranešė, kad matė Pranašą, atliekantį tokį vudu ir kad jiems suteikė džiugią žinią, kad tas, kuris atlieka tokį vudu bei du rakatus su nuolankumu Visagaliui Allahui, Jis atlygins jam už šį išbaigtą vudu ir šią nuoširdžią maldą, atleisdamas visas praeities nuodėmes.

Iš hadiso privalumų:

1. Pageidautina nusiplauti rankas prieš merkiant jas į vandens indą vudu pradžioje, net jei jis nebuvo užmigęs. Tačiau jei jis atsikėlė iš nakties miego, tada nusiplauti rankas prieš vudu yra privaloma.
2. Mokytojas turėtų taikyti geriausią metodą, pagal kurį besimokantysis galėtų suvokti žinias ir jas geriau įsisavinti, pavyzdžiui, mokyti kitus rodant veiksmais.
3. Meldžiantis žmogus turėtų atstumti mintis, susijusias su pasaulietiniais rūpesčiais, nes maldos tobulumas ir išbaigimas pasiekiami tik nuolankumu. Iš tiesų, minčių visiškai išvengti neįmanoma, tačiau jis turėtų stengtis jų atsikratyti.
4. Prausimąsi rekomenduojama pradėti nuo dešinės pusės.
5. Nurodyta laikytis eiliškumo tarp burnos skalavimo, vandens įtraukimo į nosį ir išpūtimo.
6. Privaloma bent vieną kartą nuplauti veidą, rankas ir kojas, tačiau pageidautina tai padaryti tris kartus.
7. Praeities nuodėmių atleidimas įmanomas dėka dviejų dalykų: vudu ir dviejų raktų atlikimo, kaip paaiškinta hadise.
8. Kiekviena vudu kūno dalis turi savo plovimo ribą. Veido plovimo riba tęsiasi nuo plaukų linijos iki apatinio barzdos

ir smakro galo išilgai ir nuo ausies iki ausies, išilgai. Rankų - nuo pirštų galiukų iki alkūnės, tai yra sąnario tarp dilbio ir žasto. Galvos - nuo įprastos plaukų linijos veido šonuose iki viršutinės kaklo dalies. Ausų valymas yra galvos plovimo dalis. Pėdos plovimo riba apima visą pėdą išilgai jos ir kojos sąnario.

(3313)

(94) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ ثَمَّ لِيَنْثُرَ، وَمَنْ اسْتَجَمَرَ فَلْيُوتِرْ، وَإِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلْيَغْسِلْ يَدَهُ قَبْلَ أَنْ يُدْخِلَهَا فِي وَضُوئِهِ، فَإِنْ أَحَدَكُمْ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ». ولفظ مسلم: «إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْسِلْ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهَا ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(94) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kai kuris nors iš jūsų atlieka vudu, tegul įtraukia vandenį į nosį ir tada išpučia. Kas apvalo savo privačias dalis akmenimis, tegul tai daro su nelyginiu akmenų skaičiumi. Kas pabunda iš miego, tegul nusiplauna rankas prieš merkdamas jas į prausimosi vandens indą, nes nežino, kur buvo rankos miego metu.“ Muslim formuluotė yra tokia: „Kas pabunda iš miego, tegul nekiša rankų į vandens indą, kol nenuplaus tris kartus, nes nežino, kur buvo rankos miego metu.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaškinio kai kurias tyrumo taisykles, įskaitant: pirma - tas, kuris atlieka vudu, turi įtraukti vandenį į nosį, o paskui išpūsti. Antra - kas nori nusivalyti savo privačias kūno dalis nuo nešvarumų kažkuo kitu, o ne vandeniui, pavyzdžiui, akmenimis, turėtų tai daryti su nelyginiu akmenų skaičiumi, iš kurių mažiausiai yra trys, o daugiausiai tiek, kiek reikia norint visiškai nusivalyti nuo kūno nešvarumus. Trečia - kas pabunda iš nakties miego, neturėtų kišti rankų į vandens indą, kad apsipraustų, kol tris kartus nenuplauna jų už indo ribų, nes nežino, kur buvo jo rankos miego metu. Jas galėjo paveikti koks nors nešvarumas arba šėtonas galėjo prisidėti, atnešdamas į jas tai, kas gali būti kenksminga žmogui arba dėl ko vanduo gali tapti nešvarus.

Iš hadiso privalumų:

1. Atliekant vudu reikia padaryti istinšak - įtraukti vandenį į nosį. Taip pat reikia padaryti istinsar - išpūsti iš nosies.
2. Istidžmar (nuvalyti privačias kūno dalis nuo nešvarumų naudojant akmenis ar pan.) pageidautina atlikti su nelyginiu akmenų skaičiumi.
3. Pabudus iš nakties miego rekomenduojama tris kartus nusiplauti rankas.

(3033)

(95) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَبْرَيْنِ، فَقَالَ: «إِنَّهُمَا لَيُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ، أَمَّا أَحَدُهُمَا فَكَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنَ الْبَوْلِ، وَأَمَّا الْآخَرُ فَكَانَ يَمْشِي بِالتَّمِيمَةِ» ثُمَّ أَخَذَ جَرِيدَةً رَطْبَةً، فَشَقَّهَا نِصْفَيْنِ، فَغَرَزَ فِي كُلِّ قَبْرٍ وَاحِدَةً، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لِمَ فَعَلْتَ هَذَا؟ قَالَ: «لَعَلَّهُ يُخَفَّفُ عَنْهُمَا مَا لَمْ يَنْبَسَأْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(95) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) praėjo pro du kapus ir pasakė: „Jie kankinami, bet ne dėl didelės nuodėmės. Vienas iš jų neapsaugodavo savęs nuo susitepimo savo šlapimu, o kitas vaikščiojo skleisdamas piktas paskalas.“ Tada jis paėmė žalią datulės palmės lapą, padalino jį į dvi dalis ir pasodino po vieną ant kiekvieno kapo. Kompanionai paklausė: „O Allaho Pasiuntiny, kodėl tai padarei?“ Jis atsakė: „Galbūt jų kančia bus palengvinta, kol lapai dar neišdžiūvo.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaishkinimas:

Pranašas praėjo pro du kapus ir pasakė: abu, palaidoti šiuose kapuose, yra kankinami, bet ne dėl to, ką jūs laikytumėte reikšmingu, nors tai reikšminga Allaho akyse. Vienas iš jų, šlapindamasis, nesirūpindavo, kad kūnas ir drabužiai neišsiteptų šlapimu, o kitas skleisdavo piktas paskalas tarp žmonių, perduodamas kitų kalbas, siekdamas sukelti jiems žalą, nesutarimus ir priešišumą.

Iš hadiso privalumų:

1. Piktų paskalų skleidimas ir nerūpestingumas apsisaugant nuo šlapimo yra iš didžiųjų nuodėmių ir bausmės kape priežasčių.
2. Visagalis Allahas atskleidė dalį neregimo, pavyzdžiui, kapo kančias, kaip Pasiuntinio pranašystės ženklą.
3. Dviejų datulių palmių lapų padalijimas ir uždėjimas ant kapo būdingas tik Pranašui, nes Allahas jam pranešė apie dviejų palaidotų tame kape būklę. Todėl niekas neturėtų būti lyginamas su juo, nes niekas nežino mirusiųjų sąlygų.

(3010)

(96) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا دَخَلَ الْحُلَاءَ قَالَ:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(96) – Anas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam), prieš įeidamas į vonios kambarį, sakydavo: „Allahumma inni auzu bika minal-khubuthi val-khaba-ith (O Allah, aš ieškau prieglobsčio pas Tave nuo vyriškų ir moteriškų džinų).“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Kai Pranašas norėdavo įeiti į vietą, kur nusilengvintų, šlapindamasis ar tuštindamasis, jis ieškodavo prieglobsčio pas Allahą ir kreipdavosi į Jį, kad apsaugotų jį nuo vyriškų ir moteriškų džinų blogio. Taip pat buvo paaškinata, kad „Khubus“ ir „Khaba-is“ reiškia blogį ir nešvarumus.

Iš hadiso privalumų:

1. Šį maldavimą pageidautina sakyti einant į tualetą.
2. Visoms būtybėms visuose reikaluose reikia savo Viešpaties, kad apsisaugotų nuo to, kas gali juos įskaudinti ar pakenkti.

(3150)

(97) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «السَّوَالُكُ

مَظْهَرٌ لِلْفَمِّ، مَرْصَأٌ لِلرَّبِّ». [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

(97) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Sivak (dantų valymo šakelė) išvalo burną ir tai patenkina Viešpatį.“ [Sahih] - [Perdavė An-Nasa-i ir Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad dantų valymas Arak medžio šakele ar kt. išvalo burną nuo nešvarumų ir nemalonaus kvapo. Ir kad tai yra viena iš priemonių gauti Allaho malonę, nes sivak naudojimas reiškia paklusnumą Allahui, Jo įsakymų vykdymą bei Visagalio mėgstamos švaros laikymą.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai pabrėžia dantų šakelės (sivak) naudojimo pranašumus. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paskatino savo tautą dažnai tai naudoti.
2. Valant dantis šakelėmis, geriau naudoti šakelę iš Arak medžio. Vietoj jų galima naudoti dantų šepetėlį ir pastą.

(3588)

(98) – عن أبي هريرة قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «حَقَّقْ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْمًا، يَغْسِلُ فِيهِ رَأْسَهُ وَجَسَدَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(98) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kiekvienas musulmonas privalo išsimaudyti bent vieną dieną kas septynias dienas, per kurią jis nusiplauna galvą ir kūną.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad kiekvienas sveiko proto ir suaugęs musulmonas turi bent vieną kartą per savaitę išsimaudyti, jis plauna galvą ir visą kūną, siekdamas tyrumo ir švaros. Geriausiai išsimaudyti penktadienį, kaip suprantama iš kitų hadisų formuluočių. Primygtinai pageidautina išsimaudyti penktadienį prieš maldą, net jei, pavyzdžiui, maudėsi ketvirtadienį. Kas rodo, kad maudytis penktadienį neprivaloma, yra Aišos (tebūnie Allahas ja patenkintas) žodžiai: „Žmonės dirbo ir eidavo penktadienio maldą melstis, tokioje pat būklėje. Taigi, jiems buvo pasakyta: „Jei tik būtumėte išsimaudę.“ [Perdavė Al-Bukhari]. Kitoje jo versijoje: „Jie smirdėjo“, tai yra prakaitu ar panašiai. Nepaisant to, jiems buvo pasakyta: „Jei tik būtumėte išsimaudę.“ Taigi, tai taikoma kitiems, turintiems stipresnę priežastį.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia islamo domėjimąsi ir rūpestį švara bei tyrumu.
2. Išsimaudymas penktadienį labai rekomenduojamas atlikti maldai.
3. Galva yra atskirai minima, nepaisant to, kad ji yra kūno dalis, kad pabrėžtų jos plovimo svarbą.
4. Maudytis turi visi, kurie skleidžia blogą kvapą, kuris trukdo žmonėms.
5. Penktadienis yra labiausiai rekomenduojama diena maudytis, atsižvelgiant į to nuopelnus.

(65084)

(99) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «الْفِطْرَةُ خَمْسٌ: الْحِثَّانُ وَالْإِسْتِحْدَادُ وَقَصُّ الشَّارِبِ وَتَقْلِيمُ الْأُظْفَارِ وَتَنْتُفُ الْأَبَاطِ». [صحيح] -

[متفق عليه]

(99) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Yra penki Fitros (prigimties) veiksmai - apipjaustymas, gaktos plaukų skutimas, ūsų kirpimas, nagų kirpimas ir pažastų plaukų pešimas.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paminėjo penkis veiksmus, priklausančius islamo religijai ir pasiuntinių praktikai.

Pirma - apipjaustymas - tai yra vyriško organo apyvarpės pjovimas ir moters klitorio galiuko pjovimas.

Antra - gaktos plaukų, kurie auga aplink lytinius organus, skutimas.

Trečia - ūsų, augančių ant viršutinės vyro lūpos, kirpimas taip, kad lūpa būtų matoma.

Ketvirta - nagų kirpimas.

Penkta - pažastų plaukų pašimas.

Iš hadiso privalumų:

1. Pasiuntinių praktika, kurią Allahas myli ir įsako, vedanti į tobulumą, švarumą ir grožį.
2. Šie veiksmai yra teisėti ir jų turime paisyti.
3. Šie veiksmai tarnauja religiniams ir pasaulietiniams pranašumams, tokiems kaip: išvaizdos gerinimas, kūno valymas, dėmesingumas apsivalymui, skirtumas nuo netikinčiųjų ir Allaho įsakymų vykdymas.
4. Kiti hadisai mini daugiau Fitros veiksmų, be šių penkių, pavyzdžiui, leisti barzdai augti ir naudoti sivak.

(3144)

(100) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كُنْتُ رَجُلًا مَذَّاءً وَكُنْتُ أَسْتَحْيِي أَنْ أَسْأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمَكَانِ ابْنَتِهِ فَأَمَرْتُ الْفَقْدَادَ بْنَ الْأَسْوَدِ فَسَأَلَهُ فَقَالَ: «يَغْسِلُ ذَكَرَهُ وَيَتَوَضَّأُ».

وَالْبُخَارِيُّ: فَقَالَ: «تَوَضَّأُ وَاغْسِلُ ذَكَرَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(100) – Ali (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Buvau žmogus, kuriam dažnai išsiskiria mazi (ikisėklinis skystis) ir buvau per drovus, kad paklausčiau Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam), atsižvelgiant į jo dukters statusą. Taigi, aš paprašiau Al-Mikdad Ibn Al-Asvad paklausti Pranašo ką daryti. Taigi Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tegul nusiplauna lytinį organą ir atlieka vudu.“ Al-Bukhari formuluotė tokia: „Atlik vudu ir nuplauk savo lytinį organą.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Ali Ibn Abi Talib (tebūnie Allahas juo patenkintas) pareiškė, kad jis dažnai patirdavo madhi išskyras (skystą ir lipnų balkšvą skystį, kuris prasiskverbia iš varpos seksualinio susijaudinimo metu arba prieš lytinį aktą). Jis nežinojo, ką dėl to daryti, ir buvo per drovus, kad paklaustų Pranašo, nes jis buvo Pranašo dukters Fatimos vyras. Taigi, jis paprašė Al-Mikdad Ibn Al-Asvad paklausti Pranašo apie tai. Pranašas atsakė: jis turi nusiplauti lytinį organą, tada atlikti vudu.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas rodo Ali Ibn Abi Talib pranašumą, kuriam drovumas nesutrukė užduoti klausimą per tarpininką.
2. Leidžiama paprašyti ko nors ieškoti fatvos (sprendimo religiniais klausimais) savo vardu.
3. Leidžiama atskleisti ką nors asmeniško, dėl ko jaučiama gėda, dėl tam tikro susidomėjimo.

4. Mazi yra netyras ir turi būti nuplaunamas nuo kūno ir drabužių.
5. Mazi išleidimas yra vienas iš vudu nutraukiančių dalykų.
6. Privaloma nuplauti lytinį organą ir sėklides remiantis kitu hadisu.

(3348)

(101) – عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْحَنَابَةِ، غَسَلَ يَدَيْهِ، وَتَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ، ثُمَّ اغْتَسَلَ، ثُمَّ يُحَلِّلُ بِيَدِهِ شَعْرَهُ، حَتَّى إِذَا ظَنَّ أَنَّهُ قَدْ أَرَوَى بَقَرَتَهُ، أَقَاضَ عَلَيْهِ الْمَاءَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ سَائِرَ جَسَدِهِ، وَقَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، نَعْرِفُ مِنْهُ جَمِيعًا. [صحيح] - [رواه البخاري]

(101) – Aiša, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė: „Atlikdamas ghusl nuo džanaba (nešvarumo po lytinių santykių), Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) nusiplaudavo rankas ir atlikdavo vudu, tada nusiprausdavo. Tada jis perbraukdavo šlapia ranka per plaukus, kol pajusdavo, kad jo galvos oda tapo šlapia. Tada jis tris kartus apipildavo vandeniu ir nuplaudavo likusias kūno dalis.“ Ji toliau pasakė: „Mes su Allaho Pasiuntiniu (ramybė ir Allaho palaima jam) maudydavomės iš vieno indo, iš kurio abu imdavome vandenį.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Atlikdamas ghusl nuo džanaba, Pranašas pradėdavo nuo rankų plovimo. Tada jis atlikdavo maldos vudu. Tada apipildavo savo kūną vandeniu. Tada šlapiomis rankomis perbraukdavo per plaukus, o pajutęs, kad vanduo pasiekė plaukų šaknis ir sudrėkino odą, tris kartus apipildavo vandeniu galvą, tada nusiprausdavo likusias kūno dalis. Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pasakė, kad jie su Allaho Pasiuntiniu (ramybė ir Allaho palaima jam) maudydavosi iš vieno indo, iš kurio abu imdavo vandens.

Iš hadiso privalumų:

1. Ghusl yra dviejų tipų: galiojantis (mudžzi) ir tobulas (kamil). Galiojančiame ghusl asmuo turi turėti intenciją apsivalymui, tada visą kūną nuplauti vandeniu, skalauti burną ir įtraukti vandenį į nosį ir jį išpūsti. Kalbant apie tobulą ghusl, tai yra apsiprausti taip pat, kaip Pranašas padarė šiame hadise.
2. Žodis džanaba vartojamas kalbant apie asmenį, kuris ejakuliavo arba turėjo lytinių santykių be ejakuliacijos.
3. Sutuoktiniams leidžiama žiūrėti vienas į kito aurą (privačias dalis) ir kartu išsimaudyti iš to paties indo.

(3316)

(102) - عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَاجَةٍ، فَأَجْنَبْتُ فَلَمْ أَجِدِ الْمَاءَ، فَتَمَرَّعْتُ فِي الصَّعِيدِ كَمَا تَمَرَّعُ الدَّابَّةُ ثُمَّ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لَهُ فَقَالَ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ هَكَذَا» ثُمَّ ضَرَبَ بِيَدَيْهِ الْأَرْضَ ضَرْبَةً وَاحِدَةً، ثُمَّ مَسَحَ الشَّمَالَ عَلَى الْيَمِينِ، وَظَاهَرَ كَفَّيْهِ وَوَجْهَهُ. [صحيح] - [متفق عليه]

(102) – Ammar Ibn Jasir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: vieną kartą Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) išsiuntė mane vienam reikalui, o aš buvau džanaba būsenoje (esant didžiajam ritualiniam nešvarumui) ir neradau vandens. Taigi, aš išsivoliojau žemėse kaip gyvulys, tada priėjau prie Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) ir jam apie tai papasakojau. Jis pasakė: „Tau būtų pakakę tai padaryti vien rankomis.“ Tada jis vieną kartą rankomis trenkė į žemę, kaire nuvalė dešinę ranką, išorinę rankų pusę ir veidą. [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas išsiuntė Ammar Ibn Jasir į kelionę sutvarkyti kai kuriuos jo reikalus. Ammar buvo džanaba būsenoje dėl lytinių santykių arba dėl lytinio susijaudinimo išsiskyrusios spermos ir negalėjo rasti vandens atlikti ghusl . Jis nežinojo taisyklių kaip atlikti tajammum (sausą apsiplovimą) būnant džanaba būsenoje; tačiau jis žinojo šią taisyklę dėl mažojo hadas (ritualinės nešvaros). Remdamasis savo asmeniniais samprotavimais, jis manė, kad lygiai taip pat, kaip žemė yra

naudojama kai kurioms kūno dalims nuplauti nedidelio *hadas* atveju, taip ir atliekant tajamum dėl *džanaba* reikia plauti visą kūną žeme, analogiškai vandeniui. Taigi, jis išsivoliojo žemėse ir tada meldėsi. Atėjęs pas Pranašą, jis paminėjo tai, kad sužinotų, ar tai, ką padarė, buvo teisinga. Pranašas paaiškino jam, kaip pasiekti tyrumą po mažojo *hadas*, kaip šlapimas, ir po didžiojo *hadas*, kaip *džanaba*, - tai yra vieną kartą paliečiant žemę rankomis, tada nušluostant kaire ranka dešinę, taip pat išorinę plaštakų pusę ir veidą.

Iš hadiso privalumų:

1. Prieš atliekant tajamum, būtina patikrinti ar tikrai nėra vandens apsiplovimui.
2. Džanaba būsenoje esantis žmogus gali atlikti tajamum, jei nerado vandens.
3. Tajamum didžiajam *hadas* yra atliekama taip pat kaip tajmmum mažajam *hadas*.

(3461)

(103) - عَنْ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ، فَأُهْوِئْتُ لِأَنْزِعَ حُقَّيَّهِ، فَقَالَ: «ادْعُهُمَا، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ» فَمَسَحَ عَلَيْهِمَا. [صحيح] - [متفق عليه]

(103) - Al-Mughira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: vieną kartą buvau kartu su Pranašu (ramybė ir Allaho palaima jam) kelionėje ir pasilenkiau numauti jo odines kojines (khuf), bet jis pasakė: „Palik jas, nes aš jas užsimoviau būdamas tyrumo būsenoje.“ Taigi, jis perbraukė šlapiais pirštais per jas. [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Vienoje iš savo kelionių Pranašas atlikinėjo apsiprausimą (vudu). Pasiekus kojų plovimo dalį, Al-Mughira Ibn Šubah (tebūnie Allahas juo patenkintas) ištiesė rankas, kad numautų Pranašo odines kojines, kad jis galėtų nusiplauti kojas. Tačiau Pranašas pasakė: palik juos ir nenuimk, nes aš juos užsimoviau būdamas tyrumo būsenoje. Vadinasi, Pranašas užuot plovęs kojas, braukė per odines kojines.

Iš hadiso privalumų:

1. Leidžiama braukti per odines kojines (khuf) atliekant vudu, tačiau atliekant ghusl, kojas reikia nusiplauti.
2. Braukimas atliekamas šlapia ranka vieną kartą perbraukiant per odinių kojinių paviršių, o ne apačią.
3. Odinių kojinių braukimo sąlygos yra tokios: dėvėti jas po pilno vudu, kai kojos nuplaunamos vandeniu, odinės kojinės turi būti švarios ir dengiančios vietas, kurias reikia plauti vudu metu. Braukimas galimas esant nedidelėje hadas būsenoje, o ne džanaba (nešvarumo dėl lytinių santykių būsenoje) ar tada, kai reikia atlikti ghusl. Braukimas galioja šariato nustatytą laikotarpį, t. y. vieną dieną ir vieną naktį, o keliautojui tris dienas ir tris naktis.
4. Tai, kas taikoma odinėms kojinėms (khuf), taip pat taikoma visai avalynei, įskaitant kojines ir panašiai, ir leidžiama per jas braukti.
5. Hadisas parodo gerą moralinį Pranašo charakterį ir jo mokymo metodą, nes jis uždraudė Al-Mughira numauti odines kojines ir pasakė to priežastį, kad jis būtų ramus ir žinotų kodėl.

(104) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ أَبِي حُبَيْشٍ سَأَلَتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَتْ: إِنِّي أُسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهَرُ، أَفَادْعُ الصَّلَاةَ؟ فَقَالَ: «لَا، إِنَّ ذَلِكَ عِرْقٌ، وَلَكِنْ دَعِيَ الصَّلَاةَ قَدَّرَ الْإِيَّامَ الَّتِي كُنْتَ تَحِيضِينَ فِيهَا، ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي». [صحيح] - [متفق عليه]

(104) – Aiša, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad Fatima Bint Abi Hubaiš paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) sakydama: „Turiu nuolatinį kraujavimą iš makšties ir niekada nepasiekiu tyrumo. Ar turėčiau susilaikyti nuo maldos?“ Jis atsakė: „Ne, tai yra kraujagyslės kraujas. Susilaikyk nuo maldos tiek dienų, kiek tau paprastai trukdavo mėnesinės, tada atlik *ghusl* ir melskis.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Fatima Bint Hubaiš paklausė Pranašo: aš turiu nenutrūkstamą kraujavimą iš makšties, kuris tęsiasi net ir pasibaigus mėnesinių laikotarpiui. Ar tam galioja ta pati menstruacijų taisyklė ir turėčiau susilaikyti nuo maldos? Pranašas atsakė: tai *istihada* (kraujavimas iš makšties ne mėnesinių metu), kuri yra tam tikra liga, kurią sukelia kraujagyslės plyšimas gimdoje ir tai nėra menstruacinis kraujas. Todėl tomis dienomis, kai būdavo įprastos mėnesinės, prieš atsiradus istihadai, susilaikyk nuo maldos ir pasninko bei visų kitų garbinimo veiksmų, kurių menstruacijų metu moteris neturėtų atlikti. Pasibaigus šiam laikotarpiui, tu esi tyra. Taigi,

nuplauk vietą, iš kurios teka kraujas, ir visą kūną, kad pašalintumei *hadas* būseną (ritualinį nešvarumą), tada gali melstis.

Iš hadiso privalumų:

1. Moteriai, pasibaigus mėnesinėms, būtina atlikti ghusl.
2. Moteris, kenčianti nuo istihados, privalo atlikti malda.
3. Menstruacijos - tai normalus kraujas, kuris žinomomis dienomis išsiskiria iš gimdos per suaugusios moters makštį.
4. Istihada - tai yra kraujo tekėjimas iš artimiausios gimdos dalies, o ne jos dugno, ne įprastu laiku.
5. Skirtumas yra tas, kad menstruacijų kraujas yra tamsus, tirštas ir turi nemalonų kvapą, o istihada - raudonas, skystas ir bekvapis.

(3029)

(105) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا وَجَدَ

أَحَدُكُمْ فِي بَطْنِهِ شَيْئًا، فَأَشْكَلَ عَلَيْهِ أَخْرَجَ مِنْهُ شَيْءًا أَمْ لَا، فَلَا يَخْرُجَنَّ مِنَ الْمَسْجِدِ حَتَّى

يَسْمَعَ صَوْتًا، أَوْ يَجِدَ رِيحًا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(105) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Jei vienas iš jūsų kažką jaučia pilve ir abejoja, ar jis paleido vėją, ar ne, jis neturėtų išeiti iš mečetės, nebent išgirstų garsą ar užuostų kvapą.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

(106) – Umar Ibn Al-Khatab (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kai muazin (šaukiantis į maldą) sako: „Allahu akbar, Allahu akbar“ (Allah yra Didžiausias), o vienas iš jūsu pakartoja „Allahu akbar, Allahu akbar“, o tada muazin sako: „Ašhadu alla ilaha illa Allah“ (liudiju, kad nėra kito dievo, išskyrus Allahą), ir jis pakartoja: „Ašhadu alla ilaha illa Allah“, o tada sako: „Ašhadu anna Muchammadan rasūl Allah“ (aš liudiju, kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys), ir jis tai pakartoja: „Ašhadu anna Muchammadan rasūl Allah“, o tada sako: „Chaja alas-sala“ (Ateikite į maldą) ir jis sako: „La chaula uala kuata illa billah“ (Visa galia ir jėga priklauso Allahui), o tada muazin sako: „Chaja alal-falach“ (Ateikite į sėkmę), ir sako: „La chaula uala kuata illa billah“ ir tada muazin sako: „Allahu akbar, Allahu akbar“, o jis pakartoja „Allahu akbar, Allahu akbar“, tada muazin sako: „La ilaha illa Allah“ ir jis tai pakartoja. Kas visą tai sako nuoširdžiai pateks į rojų.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Azanas yra pranešimas žmonėms, kad maldos laikas prasidėjo. Azano žodžiai sudėti iš tikėjimo (akyda) pagrindų.

Šiame hadise Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškino ką reikia sakyti išgirdus azaną - klausytojas turėtų sakyti, kaip sako muazin. Kai muazin sako: „Allahu akbar“, jis turėtų pakartoti ir taip pat su visomis frazėmis, išskyrus tuos atvejus, kai muazin sako: „chaja alas-sala“ ir „chaja alal-

falach“, klausytojas turėtų pasakyti: „La chaula uala kuata illa billah“.

Pranašas taip pat nurodė, kad tas, kuris tai nuoširdžiai kartoja po muazin, pateks į rojų.

Azano frazių reikšmės: Allahu akbar - Allahas, tebūnie Jis Išaukštintas, yra Didžiausias.

Ašhadu alla ilaha illa Allah - niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą.

Ašhadu alla ilaha illa Allah - pripažįstu ir liudiju savo liežuvio ir širdimi, kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys ir privaloma jam paklusti.

Chaja alas-sala - ateikite į maldą. Klausytojas sako „La chaula uala kuata illia billiah“ - jokių būdu negalima išvengti dalykų, kurie trukdo garbinti, išskyrus su Allaho pagalba ir galima turėti jėgų tai atlikti tik Jo pagalba.

Chaja alal-falach - ateikite į sėkmę, būtent rojaus pasiekimą ir išsigelbėjimą nuo pragaro ugnies.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai rodo kartojimo po muazin nuopelnus ir sakymo taip, kaip jis sako, išskyrus tuos atvejus, kai muazin sako: „chaja alas-sala“ ir „chaja alal-falach“, klausytojas turėtų pasakyti: „La chaula uala kuata illa billah“.

(65086)

(107) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا، ثُمَّ سَلُوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ، لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ، وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ، فَمَنْ سَأَلَ لِي الْوَسِيلَةَ حَلَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(107) – Abdullah Ibn Amru Ibn Al-As (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kai išgirsite muazin, kartokite tai, ką jis sako, ir tada paprašykite Allaho palaimos man, nes tas, kuris vieną kartą paprašys Allaho palaimos man, Allahas palaimins jį dešimt kartų. Tada paprašykite Allaho duoti man *vasilq*, o tai yra aukštas rangas rojuje, kuris tinka tik vienam iš Allaho tarnų; ir aš tikiuosi, kad aš būsiu juo. Jei kas nors prašo Vasilos man, jam bus šafa-a (užtarimas).“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė tiems, kurie girdi *muazin* šauksmą melstis, kartoti paskui jį ir sakyti taip, kaip jis sako, išskyrus tada kai sako „chaja alas-sala“ ir „chaja alal-falach“, po šito jie turėtų pasakyti: „la chaula uala kuata illa billah“. Tada, pasibaigus azan paprašyti Allaho palaimos man*, nes tas, kuris vieną kartą paprašys Allaho palaimos man, Allahas palaimins jį dešimt kartų. Allaho palaimos tarnui prasmė yra ta, kad Allahas giria jį prieš angelus.

Tada Pranašas įsakė prašyti Allaho, kad suteiktų jam *vasilq*, kuris yra aukščiausias rojaus rangas ir bus suteiktas tik vienam žmogui, ir jis prašė Allaho melstis, kad jis būtų tas žmogus. Pranašas pasakė tai iš nuolankumo, nes jei šis rangas gali būti suteiktas tik vienam žmogui, tai jis vienintelis galėtų juo būti, nes jis yra geriausias visoje kūrinijoje.

Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį į tai, kad tas, kuris maldauja Allaho duoti *vasilq* Pranašui, sulauks Pranašo užtarimo (šafa-a).

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina kartoti po muazino.
2. Hadisas pabrėžia pranašumą prašyti Allaho palaimos Pranašui po atsakymo į azaną.
3. Hadisas ragina prašyti vasilos Pranašui (ramybė ir Allaho palaima jam) po palaimos prašymo.
4. Hadisas parodo vasilos rango prasmę ir aukštą jo statusą, nes jis gali būti suteiktas tik vienam asmeniui.
5. Tai atkreipia dėmesį į didelį Pranašo statusą Allaho akyse, nes jis apdovanotas šiuo aukštu rangu.
6. Kas paprašys Visagalio Allaho duoti vasilą Pranašui, bus vertas jo užtarimo.
7. Tai parodo Pranašo nuolankumą, kai jis paprašė savo bendruomenės maldauti Allaho, kad jis gautų šį rangą, nors jis jam bus vistiek suteiktas.
8. Tai rodo didžiulį Allaho dosnumą ir gailestingumą, nes už gerą darbą Jis atlygina dešimt kartų daugiau.

(65087)

(108) - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ الْمُؤَذِّنَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، رَضِيَ اللَّهُ رَّبًّا وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، عُفِرَ لَهُ ذَنْبُهُ». [صحيح] - [رواه

مسلم]

(108) – Sad Ibn Abi Vakkas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kas išgirdęs muaziną (kviečiantįjį maldai) pasako: „Aš-hadu allia ilaha illallah vahdahu la šarika lah va anna Muchammadan abduhu va rasuluh, raditu billahi rabban, va bi Muchammadin rasulan va bil Islami dinan (aš liudiju, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, vieną, be partnerio ir kad Muchammedas yra Jo tarnas ir Pasiuntinys, esu patenkintas Allahu kaip Viešpačiu, Muchammedu kaip Pasiuntiniu ir islamu kaip religija), jo nuodėmės bus atleistos.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas informavo, kad kas, išgirdęs muaziną, sako: „Aš-hadu alla ilaha illallah vahdahu la šarika lah“ - tai yra, aš tvirtinu ir pripažįstu bei liudiju, kad nėra nieko, kas būtų vertas garbinimo, išskyrus Allahą, o visi kiti garbinimo objektai yra netikri. „va anna Muchammadan abduhu va rasuluh“ - tai yra, jis pats yra Visagalio tarnas ir negali būti garbinimo objektu, taip pat yra Jo Pasiuntinys ir nemeluoja. „raditu billahi rabban“ - tai apima Allaho viešpatystę, dieviškumą ir vardus bei

savybes. „va bi Muchammadin rasulan“ - tai apima viską, su kuo jis buvo atsiųstas ir ką jis mums perdavė. „va bil islam“ - tai yra visos islamo normos, įsakymai ir draudimai. „dina“ - tai reiškia kaip įsitikinimą ir paklusnumą. „jo nuodėmės bus atleistos“, tai yra mažos nuodėmės.

Iš hadiso privalumų:

1. Dažnas šio maldavimo recitavimas išgirdus azaną (kvietimą malдай) yra viena iš nuodėmių išpirkimo priemonių.

(6272)

(109) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: أَمَّا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ أَعْمَى، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّهُ لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُرَخَّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ، فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ الدَّاءَ بِالصَّلَاةِ؟» فَقَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(109) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Aklas vyras atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, aš neturiu kas mane nuvestų į mečetę.“ Jis paprašė Pasiuntinio leisti jam melstis namuose, ir Pasiuntinys tai leido. Kai vyras apsisuko eiti, Pranašas jam sušuko ir paklausė: „Ar girdi azaną (kvietimą į maldą)?“ Jis atsakė; „Taip“. Tada Pranašas pasakė: „Tada atsakyk į tai.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Aklas vyras atėjo pas Pranašą ir pasakė, kad jis neturi, kas jam padėtų ir nuvestų už rankos į mečetę penkioms maldoms atlikti. Jis paprašė, kad Pranašas jam leistų nedalyvauti maldoje mečetėje. Kai Pranašas davė jam leidimą ir vyras apsisuko eiti, Pranašas sušuko ir paklausė: ar girdi azaną? Vyras atsakė, kad girdi. Taigi, Pranašas pasakė: Tada atsiliepk į malda šaukiančiam asmeniui.

Iš hadiso privalomų:

1. Hadisas pabrėžia kongregacinės (džama) maldos pareigą, nes atleidimo galima ieškoti tik tam, kas yra privaloma.
2. Pranašo žodžiai „Tada atsiliepk“ tiems, kurie girdi azaną, rodo, kad džama malda yra privaloma, nes įsakymas iš esmės reiškia pareigą.

(11287)

(110) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهْرًا بِيَابِ أَحَدِكُمْ يَغْتَسِلُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسًا، مَا تَقُولُ ذَلِكَ يُبْقِي مِنْ دَرْنِهِ؟» قَالُوا: لَا يُبْقِي مِنْ دَرْنِهِ شَيْئًا، قَالَ: «فَذَلِكَ مِثْلُ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسِ، يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا».

[صحيح] - [متفق عليه]

(110) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Įsivaizduokite, jei prie kurio nors iš jūsų durų tekėtų upė, kurioje jis maudytųsi penkis kartus per dieną? Ar liktų ant jo nešvarumų?“ Jie atsakė: „Jokių nešvarumų neliktų.“ Jis

pasakė: „Tai panašu į penkias maldas, kuriomis Allahas ištrina nuodėmes“.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas palygino penkias privalomas maldas bei jų poveikį, mažų nuodėmių ir nusižengimų pašalinimui ir atpirkimui, su upe prie durų, kurioje žmogus išsimaudo penkis kart per dieną, taigi, nieko iš jo purvo ar nešvarumų nelieka.

Iš hadiso privalumų:

1. Tokie nuopelnai skirti tik mažų nuodėmių išpirkimui, o didelės nuodėmės reikalauja atgailos.
2. Penkių maldų atlikimo, vykdant jų sąlygas, ramsčius, privalomus ir sunos veiksmus, nuopelnas.

(4968)

(111) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ؟ قَالَ: «الصَّلَاةُ عَلَى وَفَّيَّتِهَا»، قَالَ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «ثُمَّ بِرُّ الْوَالِدَيْنِ» قَالَ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» قَالَ: حَدَّثَنِي بِهِنَّ، وَلَوْ اسْتَرْدَدْتُهُ لَرَأَدَنِي. [صحيح] - [متفق عليه]

(111) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Aš paklausiau Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „Koks poelgis yra mylimiausias Allahui?“ Jis atsakė: „Atlikti maldą anksčiausiu nustatytu laiku.“ Aš paklausiau: „O koks sekantis?“ Pranašas pasakė: „Paklusnumas ir gerumas tėvams.“ Aš pasakiau: „O koks poelgis sekantis?“ Jis pasakė:

„Džihadas Allaho kelyje.“ Abdullah Ibn Masud pasakė: „Tai buvo dalykai, kuriuos Pranašas man pasakė, ir jei būčiau jo paprašęs daugiau, jis man būtų pasakęs daugiau.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas buvo paklaustas: Kuris poelgis yra brangiausias Allahui? Jis atsakė: Atlikti privalomas maldas šariato nustatytu laiku. Tada būti paklusniam savo tėvams, būti jiems maloniam, įgyvendinant jų teises. Tada, savo gyvybe ir turtais, atlikti džihadą vardan Allaho, kad Jo žodis būtų aukščiausias, apginti islamo religiją ir jos žmones bei skleisti jos ritualus.

Ibn Masud pasakė: Jis man pranešė apie šiuos poelgius ir jei būčiau jam pasakęs: koks sekantis poelgis? jis būtų man pranešęs daugiau.

Iš hadiso privalumų:

1. Poelgiai skiriasi savo nuopelnais, atsižvelgiant į tai, kiek jie brangūs Allahui.
2. Raginame musulmonus būti linkusiems atlikti darbus pagal jų pranašumo laipsnį.
3. Pranašo atsakymai apie geriausius darbus skiriasi priklausomai nuo įvairių klausėjų, jų sąlygų ir to, kas kiekvienam iš jų yra naudingiau.

(3365)

(112) - عَنْ عُثْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ أَمْرٍ مُسْلِمٍ تَحْضُرُهُ صَلَاةٌ مَكْتُوبَةٌ فَيُحْسِنُ وُضْوءَهَا وَخُشُوعَهَا وَرُكُوعَهَا، إِلَّا كَانَتْ كَفَّارَةً لِمَا قَبْلَهَا مِنَ الذُّنُوبِ، مَا لَمْ يَأْتِ بِكَبِيرَةٍ، وَذَلِكَ الدَّهْرُ كُلُّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(112) – Usman (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kiekvienas musulmonas, kuris, kai reikia atlikti privalomą maldą, patobulina jos apsiprausimą (vudu), nuolankumą ir nusilenkimą, tai tampa atpirkimu už prieš tai buvusias nuodėmes, iki kol nepadarė didelės nuodėmės, ir tai galioja iki jo gyvenimo pabaigos.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas paaiškino, kad kiekvienas musulmonas, kuris, atėjęs privalomai maldai ištobulina ir užbaigia apsiprausimą (vudu), meldžiasi taip nuolankiai, kad jo širdis ir visas kūnas yra skirti Allahui ir atsižvelgia į Jo didybę, ir jis ištobulina maldos veiksmus, pavyzdžiui, nusilenkimą ir kitus veiksmus, ši malda bus atgaila už ankstesnes jo padarytas mažas nuodėmes, tol, kol jis nepadarė didelės nuodėmės ir šis nuopelnas galioja iki gyvenimo pabaigos kiekvienai maldai.

Iš hadiso privalumų:

1. Malda, kuri atperka nuodėmes, yra ta, kurioje žmogus ištobulina savo vudu ir atlieka ją nuolankiai ir yra visiškai atsidavęs Visagaliui Allahui.

2. Reguliaraus garbinimo veiksmų atlikimo nauda ir kad tai yra nedidelių nuodėmių atleidimo priežastis.
3. Tobulesnio apsiprausimo (vudu) ir puikaus nuolankios maldos atlikimo nuopelnas.
4. Svarbu vengti didelių nuodėmių, kad būtų atleistos nedidelės nuodėmės.
5. Didžiosios nuodėmės atleidžiamos tik už jas atgailaujant.

(6254)

(113) - عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يقول:

«الصلوات الخمس، والجمعة إلى الجمعة، ورمضان إلى رمضان، مكفّرات لما بينهنَّ إذا

اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(113) - Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Penkios (kasdienės) maldos, penktadienio malda iki kito penktadienio maldos, ir Ramadanas iki kito Ramadano - yra tarp jų padarytų nuodėmių išpirkimas, jei išvengiama didelių nuodėmių.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas informuoja, kad penkios maldos, nurodytos atlikti dieną ir naktį, penktadienio malda kiekvieną savaitę ir Ramadano mėnesio pasninkas kiekvienais metais atperka mažas tarp jų padarytas nuodėmes, su sąlyga, kad bus išvengta didelių nuodėmių. Kalbant apie dideles nuodėmes, tokias kaip svetimavimas ir alkoholio vartojimas, jas galima išpirkti tik atgailaujant.

Iš hadiso privalumų:

1. Kai kurios nuodėmės yra mažos, o kitos - didelės.
2. Mažų nuodėmių išpirkimas priklauso nuo didelių nuodėmių vengimo.
3. Didžiosios nuodėmės - tai nuodėmės, už kurias šiame ar anapusiniame pasaulyje yra numatyta teisėta bausmė - kankinimu, grasinimu ar Allaho pykčiu, arba kaltininkai yra prakeikti, pavyzdžiui, kurie padarė svetimavimą ir vartojo alkoholį.

(3591)

(114) – عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «امْرُؤٌ أَوْلَادُكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ، وَاضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ، وَفَرَّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَصَاحِجِ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(114) – Amru Ibn Šuaib perdavė nuo savo tėvo, kuris perduoda nuo savo tėvo, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Įsakykite savo vaikams melstis, kai jiems sueis septyneri metai, o dešimties metų muškite už tai (už maldų neatlikimą) ir atskirkite juos (berniukus ir mergaites) lovose.“
[Chasan] - [Perdavė Abu Daūd]

Paaiškinimas:

Pranašas paaikškino, kad tėvas turėtų įsakyti savo vaikams - berniukams ir mergaitėms - melstis, kai jiems sukanke septyneri metai, ir išmokyti juos, ko jiems reikia maldai. Sulaukus dešimties, tėvas turėtų būti griežtesnis, jei jie aplaidžiai laikosi maldos. Be to, turėtų neleisti jiems miegoti kartu vienoje lovoje.

Iš hadiso privalumų:

1. Mažų vaikų mokymas iki brandos amžiaus religijos dalykų, iš kurių svarbiausia yra malda.
2. Mušti reikia dėl drausmės, o ne kankinimo, todėl tėvas turi mušti taip, kad tai atitiktų vaiko padėtį.
3. Šariatas rūpinasi žmonių garbės apsauga ir blokuoja visas priemones, kurios gali sukelti korupciją.

(5272)

(115) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: قَسَمْتُ الصَّلَاةَ بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي نِصْفَيْنِ، وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ الْعَبْدُ: {الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ}، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: حَمِيدِي عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ}، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَثْنَى عَلَيَّ عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {مَالِكِ يَوْمَ الدِّينِ}، قَالَ: مُجَدِّنِي عَبْدِي، - وَقَالَ مَرَّةً: قَوَّضَ إِلَيَّ عَبْدِي، - فَإِذَا قَالَ: {إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ}، قَالَ: هَذَا بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ: {اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ}، قَالَ: هَذَا لِعَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(115) - Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdejo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Visagalis Allahas tarė: Aš padalijau maldą tarp Savęs ir Savo tarno į dvi dalis, ir tarnas gaus tai, ko prašė. Kai tarnas sako: „{Visa šlovė ir dėkingumas Allahui, visų pasaulių Viešpačiui.}“, Visagalis sako: Mano tarnas Mane pagyrė. Ir kai jis sako: {Maloningiausiajam, Gailestingiausiajam.}, Visagalis sako: Mano tarnas išaukštino Mane. Ir kai jis sako: {Atpildo

(Prisikėlimo) dienos Vieninteliui Valdytojui.}, Allahas sako: Mano tarnas pašlovino Mane - ir taip pat sako: Mano tarnas patikėjo savo reikalus Man. Kai tarnas sako: {Tave (Vienintelį) mes garbiname ir Tavęs (Vienintelio) mes prašome pagalbos.}, Visagalis sako: tai yra tarp Manęs ir Mano tarno, ir Mano tarnas gaus tai, ko prašė. Ir kai tarnas sako: {Vesk mus Tiesiu keliu. Keliu tų, kuriems Tu suteikei Savo Malonę, bet ne tų, kurie užsitraukė Tavo Pyktį, ir ne tų, kurie nuklydo.}, Allahas sako: tai Mano tarnui, ir Mano tarnas gaus tai, ko prašė.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas pranešė, kad Visagalis Kudsi hadise pasakė: Aš padalijau sūrą Al-Faticha maldoje tarp Savęs ir Savo tarno į dvi dalis - pusė Sau ir pusė jam.

Pirmoji pusė - šlovinimas ir aukštinimas bei dėkingumas - už tai tarnui skiriu geriausią atlygį.

Antroji pusė - maldavimas ir prašymas - į kurį atsakau ir duodu tarnui tai, ko prašė.

Kai besimeldžiantis sako: „{Visa šlovė ir dėkingumas Allahui, visų pasaulių Viešpačiui.}“, Visagalis sako: Mano tarnas Mane pagyrė. Ir kai jis sako: {Maloningiausiajam, Gailestingiausiajam.}, Visagalis sako: Mano tarnas išaukštino Mane. Ir kai jis sako: {Atpildo (Prisikėlimo) dienos Vieninteliui Valdytojui.}, Allahas sako: Mano tarnas pašlovino Mane

Kai tarnas sako: {Tave (Vienintelį) mes garbiname ir Tavęs (Vienintelio) mes prašome pagalbos.}, Visagalis sako: tai yra tarp Manęs ir Mano tarno.

Pirmoji šios eilutės dalis: {Tave (Vienintelį) mes garbiname}, yra Allaho dieviškumo pripažinimas ir atsakymas Jam garbinimu. Tai yra Allahui skirta pusė.

Antroji eilutės dalis: {ir Tavęs (Vienintelio) mes prašome pagalbos.} - Allaho pagalbos prašymas, ir Allahas pažadėjo tai suteikti. Tai yra tarnui skirta pusė.

Ir kai jis sako: {Vesk mus Tiesiu keliu. Keliu tų, kuriems Tu suteikei Savo Malonę, bet ne tų, kurie užsitraukė Tavo Pyktį, ir ne tų, kurie nuklydo.}, Allahas sako: tai yra Mano tarno prašymas ir maldavimas, ir Mano tarnas gaus tai, ko prašė, ir Aš atsakiau į jo prašymą.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai parodo sūros Al-Faticha svarbą, nes Visagalis hadise pavadino ją „malda“.
2. Visagalis yra Maloningas Savo tarnui, nes giria jį už šlovinimą ir dėkingumą bei pažada, kad duos jam tai, ko prašys.
3. Šioje kilnioje sūroje yra giriamas ir maldaujamas Allahas bei minima Paskutiniojo teismo diena. Joje nuoširdus atsidavimas garbinti Allahą, prašymas nukreipti tiesiu keliu ir perspėti apie klaidingus kelius.
4. Jei besimeldžiantis prisimins šį hadisą recituojant Al-Faticha, jo nuolankumas ir dėmesys maldoje padidės.

(65099)

(116) – عن بريدة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ الْعَهْدَ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ». [صحيح] - [رواه الترمذي والنسائي وابن ماجه وأحمد]

(116) – Buraida (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Sandora (kuri atskiria) tarp mūsų ir jų (netikinčiųjų) yra malda; taigi, kas jos atsisako, iš tikrųjų tampa netikinčiu (kafir).“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi, An-Nasa-i, Ibn Madža ir Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas nurodė, kad sandora ir įsipareigojimas tarp musulmonų ir netikinčiųjų bei veidmainių yra malda. Taigi, kas to atsisako, tampa netikinčiu.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo didžiulį maldos statusą ir tai, kad tai yra skiriamasis bruožas tarp tikinčiojo ir netikinčiojo.
2. Islamo taisyklės nustatomos remiantis išoriniais žmonių bruožais, neatsižvelgiant į jų vidų.

(65094)

(117) – عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ بَيْنَ

الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشَّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرَكُ الصَّلَاةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(117) – Džabir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Tai, kas yra tarp žmogaus ir politeizmo bei netikėjimo, yra maldos atsisakymas.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) perspėjo apie privalomų maldų neatlikimą ir informavo, kad tai, kas yra tarp žmogaus ir kritimo į širk (politeizmą) bei kufr (netikėjimą), yra maldos atsisakymas. Malda yra antrasis islamo ramstis ir turi didelę reikšmę. Kas atsisako jos, neigdamas įsipareigojimą, musulmonų sutarimu tapo netikinčiu, o kas visiškai atsisako dėl aplaidumo ar vangumo, yra taip pat netikintysis. Perduota, kad visi kompanjonai vienbalsiai apie tai sutiko. Bet jei žmogus kartais meldžiasi, o kartais - ne, tada jam taikomas šis griežtas įspėjimas.

Iš hadiso privalomų:

1. Hadisas pabrėžia maldos ir jos laikymosi svarbą, nes tai yra skiriamasis bruožas tarp netikėjimo ir tikėjimo.
2. Hadisas griežtai įspėja, kad negalima apleisti ir nepaisyti maldos.

(118) - عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: لَيْتَنِي صَلَّيْتُ فَاسْتَرَحْتُ، فَكَأَنَّهُمْ عَابُوا ذَلِكَ عَلَيْهِ، فَقَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «يَا بِلَالُ، أَقِمِ الصَّلَاةَ، أَرْحَنَّا بِهَا».

[صحيح] - [رواه أبو داود]

(118) – Salim Ibn Abul-Džad pranešė, kad vienas vyras pasakė: „Kaip norėčiau, kad jau būčiau pasimeldęs ir gavęs paguodos.“ Atrodė, kad žmonės nepritarė vyro pareiškimui. Salim pasakė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „O Bilal, pakviesk maldai, paguosk mus ja.“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud]

Paiškinimas:

Vienas vyras iš kompanjonų pasakė: „Kaip norėčiau, kad jau būčiau pasimeldęs ir gavęs paguodos.“ Atrodė, kad žmonės nepritarė vyro pareiškimui. Salim pasakė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „O Bilal, pakviesk į maldą ir paskelbk jos pradžią, kad mes gautume paguodą.“ Taip yra todėl, kad malda apima asmeninį bendravimą su Visagaliu Allahu ir suteikia palengvėjimą sielai ir širdžiai.

Iš hadiso privalumų:

1. Širdies palengvėjimas ateina su malda, nes tai apima asmeninį bendravimą su Visagaliu Allahu.
2. Reikia išreikšti nepritarimą tam, kuris vangiai atlieka garbinimo aktus.
3. Jei žmogus įvykdys savo pareigą ir atleis save nuo atsakomybės, jis dėl to pajus palengvėjimą ir nusiramina.

(65095)

(119) – عَنْ عَبْدِ بْنِ الصَّامِتِ رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(119) – Ubada Ibn As-Samit (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „To, kuris nepaskaitė Knygos atidarymo (Al-Faticha) sūros, malda yra negaliojanti.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas paaiškino, kad malda negalioja, jei neskaitoma sūra Al-Faticha, kuri yra vienas iš maldos ramsčių kiekviename rakate (maldos vienetė).

Iš hadiso privalumų:

1. Recituoti bet kokią sūrą vietoj Al-Faticha maldoje, nepaisant gebėjimo ją recituoti, nepakanka.
2. Rakatas, kuriame sūra Al-Faticha nėra recituojama tyčia, nemokšiška ar pamirštant, yra negaliojantis, nes tai yra maldos ramstis ir ramsčiai niekada negali būti apleisti.
3. Sekantysis maldą yra atleistas nuo sūros Al-Faticha recitavimo, jei spėja į maldą, iki kol imamas nusilenkia (ruku).

(5378)

(120) - عن أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه: أَنَّهُ كَانَ يُكَبِّرُ فِي كُلِّ صَلَاةٍ مِنَ الْمَكْتُوبَةِ وَغَيْرِهَا، فِي رَمَضَانَ وَغَيْرِهِ، فَيُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرُكْعُ، ثُمَّ يَقُولُ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، ثُمَّ يَقُولُ: رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، قَبْلَ أَنْ يَسْجُدَ، ثُمَّ يَقُولُ: اللَّهُ أَكْبَرُ حِينَ يَهْوِي سَاجِدًا، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ السُّجُودِ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَسْجُدُ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ مِنَ السُّجُودِ، ثُمَّ يُكَبِّرُ حِينَ يَقُومُ مِنَ الْجُلُوسِ فِي الْإِثْنَتَيْنِ، وَيَفْعَلُ ذَلِكَ فِي كُلِّ رُكْعَةٍ، حَتَّى يَفْرُغَ مِنَ الصَّلَاةِ، ثُمَّ يَقُولُ حِينَ يَنْصَرِفُ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنِّي لَأَقْرُبُكُمْ شَبَهًا بِصَلَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِنْ كَانَتْ هَذِهِ لَصَلَاتِهِ حَتَّى فَارَقَ الدُّنْيَا. [صحيح] - [متفق عليه]

(120) – Pranešta nuo Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad: Jis sakydavo takbir kiekvienoje privalomoje ir savanoriškoje maldoje per Ramadaną ir kt. Jis sakydavo takbir kai pradėdavo maldą ir kai nusilenkia. Tada jis sakydavo: „Samia allahu liman chamidah“. Tada sakydavo: „Rabbana ua lakal-chamd“ prieš nusilenkdamas. Tada - takbir nusilenkęs. Tada - takbir pakėlęs galvą nuo nusilenkimo, tada vėl takbir nusilenkęs bei pakėlęs galvą po nusilenkimo. Po to jis sakydavo takbir pakilęs iš sėdimos padėties abu kartus. Jis tai darydavo kiekvienne rakate, kol baigs maldą. Tada išeidamas jis sakydavo: „Prisiekiu Tuo, kurio Rankoje mano siela, mano malda panašiausia tarp jūsų Allaho Pasiuntinio malдай. Tokia buvo jo malda kol jis paliko šį pasaulį.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Abu Huraira aprašo dalį Pranašo maldos. Jis praneša, kad atsistojęs maldai sakydavo Allahu Akbar. Jis ištardavo takbir tada: kai nusilenkdavo, kai pakeldavo galvą, kai nusilenkdavo antram sudžud ir kai pakeldavo galvą po jo, ir kai pakildavo po pirmųjų dviejų rakatų po pirmojo tašahud, trijų ar keturių rakatų maldoje. Jis tai darydavo per visą maldą, kol ją baigs. Ištiesęs nugarą nuo nusilenkimo, jis sakydavo: Samia allahu liman chamidah. Ir stovėdamas tiesiai sakydavo: rabbana ualaki-chamd.

Tada Abu Huraira, išeidamas po maldos, sakydavo: „Prisiekiu Tuo, kurio Rankoje mano siela, mano malda panašiausia tarp jūsų Allaho Pasiuntinio maldai. Tokia buvo jo malda kol jis paliko šį pasaulį.“

Iš hadiso privalumų:

1. Takbir reikia ištarti su kiekvienu maldos judesiu, išskyrus pakylant iš nusilenkimo.
2. Kompanionai norėjo sekti Pranašo pavyzdžiu ir išsaugoti suną.

(65098)

(121) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: عَلَى الْجَبْهَةِ وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْيَدَيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ، وَلَا نَكُفَّتِ الثِّيَابَ وَالشَّعْرَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(121) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Man buvo įsakyta nusilenkti ant septynių kaulų: ant kaktos (ir jis dar parodė į nosį), plaštakų, kelių ir pėdų galų, taip pat nerišti drabužių ir plaukų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškino, kad Allahas liepė jam melstis ant septynių kūno dalių, kurios yra:

Pirma: kakta - viršutinė veido dalis virš nosies ir akių. Pranašas ranka parodė į nosį, kad paaiškintų, jog kakta ir nosis yra viena iš septynių dalių, ir pabrėžtų, kad žemę irgi reikia liesti nosimi.

Antra ir trečia: dvi rankos.

Ketvirta ir penkta: keliai.

Šešta ir septinta: abiejų pėdų pirštai.

Jis liepė nesirišti plaukų ir neatlenkti drabužių, kai nusilenkiame ant žemės (kad apsaugoti juos); verčiau turėtume leisti jiems išsiskleisti ir nukristi ant žemės, kad kartu su kūno dalimis nusilenktų.

Iš hadiso privalumų:

1. Maldoje būtina nusilenkti ant septynių paminėtų kūno dalių.
2. Nepageidautina maldoje susirišti plaukus ar atlenkti drabužius.
3. Besimeldžiantis turi išlaikyti ramybę maldos metu, nusilenkiant padėti ant žemės septynias kūno dalis, ir

ilsėtis ant jų, kol paskaitys nurodytus zikr (Allaho minėjimus).

4. Draudimas surišti plaukus nustatytas tik vyrams, nes moterims įsakyta prisidengti maldoje.

(10925)

(122) - عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَظَرَّ إِلَى الْقَمَرِ لَيْلَةً - يَعْنِي الْبَدْرَ - فَقَالَ: «إِنَّكُمْ سَتَرُونَ رَبَّكُمْ كَمَا تَرَوْنَ هَذَا الْقَمَرَ، لَا تُصَامُونَ فِي رُؤْيَيْهِ، فَإِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لَا تُغْلَبُوا عَلَى صَلَاةٍ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا فَافْعَلُوا» ثُمَّ قَرَأَ: «وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(122) – Džarir Ibn Abdilliah (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Mes buvome šalia Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam), kai jis pažvelgė į mėnulį, kai buvo pilnatis, ir pasakė: „Jūs pamatysite savo Viešpatį, kaip matote šį mėnulį, jūs neturėsite jokių sunkumų į Jį žiūrėti. Taigi, jei galite būti neįveikiami laikantis maldos prieš saulėtekį (fadžr) ir maldos prieš saulėlydį (asr), tai laikykitės to.“ Tada Pranašas recitavo: {ir šlovink savo Viešpaties garbę iki saulės pakilimo ir iki jos laidos.}“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Vieną naktį kompanjonai buvo su Pranašu, kai jis pažvelgė į pilnatį - 14-tą mėnulio mėnesio naktį - ir pasakė: Tikintieji išties pamatys savo Viešpatį savo akimis. Jie nesukels grūsties vienas kitam, nepavargs ir nepatirs sunkumų, matydami savo

Visagalį Viešpatį. Tada Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: Jei sugebate įveikti viską, kas atitraukia jus nuo fadžr ir asr maldų atlikimo, laikykitės taip ir visapusiškai atlikite jas laiku kongregacijoje, nes tai yra viena iš priežasčių pažvelgti į Allaho veidą. Tada Panašas recitavo Korano eilutę: {ir šlovink savo Viešpaties garbę iki saulės pakilimo ir iki jos laidos.}

Iš hadiso privalumų:

1. Džiugi žinia tikintiesiems, kad jie išvys Visagalį Allahą rojuje.
2. Pabrėžimas, padaršinimas ir pavyzdžių teikimas yra vienas iš davos (kvietimo į islamą) metodų.

(5657)

(123) – عن جُنْدُبِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْقَسْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ صَلَّى صَلَاةَ الصُّبْحِ فَهُوَ فِي ذِمَّةِ اللَّهِ، فَلَا يَطْلُبُكَ اللَّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ، فَإِنَّهُ مَنْ يَطْلُبُهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ يُدْرِكُهُ، ثُمَّ يَكْبَهُ عَلَى وَجْهِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ». [صحيح] - [رواه

مسلم]

(123) – Džundub Ibn Abdilliah Al-Kasri (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Tas, kuris atlieka fadžr maldą, yra saugomas Allaho. Taigi, jokių būdų nepažeiskite Allaho apsaugos, nes kas bet koku atveju pažeidžia Allaho apsaugą, Jis sugriebs jį ir įmes ant veido į pragaro ugnį.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris atlieka Fadžr maldą, yra saugomas Allaho, kuris jį gina ir palaiko.

Tada Pranašas įspėjo, kad tas, kuris pažeidžia ir atšaukia šią sandorą, neatlikdamas fadžr maldos arba kenkdamas ar užpuldamas tą, kuris ją atlieka, pažeidė šią apsaugą ir todėl yra vertas griežto įspėjimo, kad Allahas jį sugriebs ir įmes jį veidu į pragarą.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo Fadžr maldos savrbą ir didelius nuopelnus.
2. Tai griežtai įspėja tuos, kurie kenkia tiems, kurie atlieka fadžr maldą.
3. Visagalis Allahas keršija tiems, kurie kenkia Jo teisiesiems tarnams.

(5435)

(124) – عن بريدة بن الحبيب رضي الله عنه أنه قال: بَكَّرُوا بِصَلَاةِ الْعَصْرِ، فَإِنَّ النَّبِيَّ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ الْعَصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ». [صحيح] - [رواه

البخاري]

(124) – Buraida Ibn Al-Hasib (tebūnie Allahas juo patenkintas) pasakė: „Atlikite Asr maldą anksti, nes Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kas apleis asr maldą, jo darbai taps beverčiais.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) perspėjo neatidėlioti asr maldos tyčia virš nustatyto laiko, o kas tai darys, jo darbai taps negaliojančiais ir beverčiais.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina mus visada atlikti asr maldą anksti ir skubiai po azano.
2. Hadisas griežtai įspėja kiekvieną, kuris apleidžia Asr maldą. Iš tiesų, asr maldos atidėliojimas virš jos laiko yra pavojingiau nei atidėti kitas maldas. Tai vidurinė malda, minima šioje Korano eilutėje: {Griežtai saugokite (penkias privalomas) as-salavat (maldas), ypatingai viduriniąją salat (geriausią maldą - asr)} [Koranas, sūra „Karvė“ 2:238].

(6261)

(125) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيَصِلْ إِذَا ذَكَرَهَا، لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ: {وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي} [طه: 14]». [صحيح]

- [متفق عليه]

(125) – Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas pamiršta maldą, turi ją atlikti iškart, kai tik ją prisimena; už ją nėra jokio kito išpirkimo, išskyrus tai. {ir atlik maldas Mano prisiminimui.} [Koranas, sūra „Ta Ha“ 20:14].“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį, kad tas, kuris pamiršta atlikti kokią nors privalomą maldą, kol jos laikas baigėsi, turėtų paskubėti ją atlikti, kai prisimins. Ši nuodėmė negali būti pašalinta ir uždengta, nebent musulmonas ją atliks iškart prisiminęs. Korane Allahas tarė: {ir atlik maldas Mano prisiminimui.} [Koranas, sūra „Ta Ha“ 20:14] - tai yra atlik pamirštą maldą, kai ją prisimeni.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai parodo maldos svarbą ir ragina nebūti aplaidžiu ją atliekant ir kompensuojant.
2. Neleistina tyčia, be pasiteisinimo, atidėlioti maldą po jai skirtu laiku.
3. Pramiegojusiam maldą privaloma atlikti pabudus, o pamiršusiam - ją prisiminus.
4. Privaloma iš karto kompensuoti praleistas maldas, nors ir tuo laiku, kai melstis draudžiama.

(65088)

(126) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ أَثْقَلَ صَلَاةٍ عَلَى الْمُنَافِقِينَ صَلَاةُ الْعِشَاءِ وَصَلَاةُ الْفَجْرِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِيهِمَا لَأَتَوْهُمَا وَلَوْ حَبَوًّا، وَلَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمُرَّ بِالصَّلَاةِ فَتَقَامَ، ثُمَّ أَمُرَ رَجُلًا فَيُصَلِّيَ بِالنَّاسِ، ثُمَّ أَنْطَلِقَ مَعِيَ بِرَجُلٍ مَعَهُمْ حُزْمٌ مِنْ حَطَبٍ إِلَى قَوْمٍ لَا يَشْهَدُونَ الصَّلَاةَ، فَأُحَرِّقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ بِالنَّارِ.» [صحيح]

- [متفق عليه]

(126) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Labiausiai slegiančios maldos veidmainiams yra iša ir fadžr maldos. Jei jie žinotų to nuopelnus, jie ateitų jas melstis, net jei tektų šliaužioti. Jau beveik ketinau pakviesti žmones į maldą, ir paskirti vyrą, kuris vestų maldą bei išeiti kartu su kai kuriais vyrais, turinčiais malkų ryšulius, pas žmones, kurie nedalyvauja maldoje, ir sudeginti juos savo namuose ugnimi.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakoja apie veidmainius ir jų tingumą, kai reikia dalyvauti maldose, ypač iša ir fadžr maldose, ir apie tai, kad jei jie žinotų atlygio dydį už dalyvavimą jose kartu su kitais, jie būtų atėję, net jei tektų šliaužioti kaip kūdikiams ant rankų ir kelių.

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) vos nenusprendė įsakyti pradėti maldą ir paskirti žmogų, kuris vestų maldą, o tada jis kartu su malkas nešančiais vyrais eitų pas žmones, kurie nedalyvauja maldos susirinkime ir sudegintų juos kartu su savo namais, atsižvelgiant į jų nuodėmės pavojingumą. Tačiau jis to nepadarė, nes namuose gyveno moterys, nekalti vaikai ir kiti, kurie turi pasiteisinimų neatvykti į maldą mečetėje, nes jie nepadarė jokios nuodėmės.

Iš hadiso privalumų:

1. Neatvykimo į maldą mečetėje rimtumas.

2. Veidmainiai savo garbinimu siekia tik puikavimosi ir reputacijos, nes maldose lankosi tik tada, kai žmonės juos mato.
3. Atlygis už iša ir fadžr maldų atlikimą susirinkime mečetėje yra vertingas tiek, kad reikia ateiti net šliaužiant.
4. Reguliarus dalyvavimas iša ir fadžr maldose apsaugo nuo veidmainystės, o nedalyvavimas jose yra vienas iš veidmainių bruožų.

(3366)

(127) – عَنِ ابْنِ أَبِي أَوْفَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا رَفَعَ ظَهْرَهُ مِنَ الرُّكُوعِ قَالَ: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، اللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، مِلْءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلْءَ الْأَرْضِ وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(127) – Ibn Abi Aufa (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė: „Kai Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) ištiesdavo nugarą po nusilenkimo, sakydavo: „Samia allahu liman chamidah, allahumma rabbana lakal-chamd mil-as-samauat ua mil-al-ard ua mil-a ma shi-ta min shai-in baad.““
[Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Kai Pranašas melsdamasis pakeldavo nugarą po nusilenkimo, sakydavo: „Samia allahu liman chamidah“ - tai yra, kas giria Allahą, Jis jam atsako ir apdovanoja. Tada jis šlovina Allahą sakydamas: „Allahumma rabbana lakal-chamd mil-as-samauat ua mil-al-ard ua mil-a ma shi-ta min shai-in

baad.“ Šlovė (chamd), kuri užpildo dangų ir žemę ir tai, kas yra tarp jų, ir užpildo viską, ko nori Allahas.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo, ką besimeldžiančiam žmogui pageidautina pasakyti pakėlus galvą po nusilenkimo.
2. Nurodyta ištiesinti nugarą ir ramiai stovėti pakilus iš nusilenkimo, nes žmogus negali pasakyti šio zikr (maldavimo), jei neištiesia nugaros ir ramiai nestovi.
3. Šis zikr yra skirtas visoms maldoms, privalomoms ir savanoriškoms.

(65101)

(128) – عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ بَيْنَ

السَّجْدَتَيْنِ: «رَبِّ اغْفِرْ لِي، رَبِّ اغْفِرْ لِي». [صحيح] - [رواه أبو داود والنسائي وابن ماجه

وأحمد]

(128) – Huzaifa (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarp dviejų sudžud sakydavo: „Rabbighfir ly, rabbighfir ly.“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, An-Nasa-i, Ibn Madža ir Ahmed]

Paaškinimas:

Kai Pranašas sėdėjo tarp dviejų sudžud, sakydavo: Viešpatie, atleisk man. Viešpatie, atleisk man.

„Rabbighfir ly“ yra tarno prašymas savo Viešpaties pašalinti jo nuodėmes ir nuslėpti klaidas.

Iš hadiso privalumų:

1. Šį maldavimą numatyta pasakyti tarp dviejų sudžud privalomosiose ir savanoriškosiose maldose.
2. Pageidautina pakartoti frazę: „Rabbighfir ly“. Tačiau prievolė yra tik vieną kartą.

(65104)

(129) – عن ابن عباس رضي الله عنهما: كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول بين

السَّجْدَتَيْنِ: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَعَافِنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي». [حسن بشواهد] - [رواه

أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(129) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarp dviejų nusilenkimų sakydavo: „Allahumma-ghfir li varhamni va afini vahdini varzukni (O Allah, atleisk man, pasigailėk manęs, suteik man saugumą, vesk mane ir aprūpink mane)“. [Hasan su įrodymais] - [Perdavė Abu Daūd, At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) savo maldoje sakydavo šiuos penkis maldavimus tarp dviejų nusilenkimų (sudžud), kurių musulmonui labai reikia. Šie maldavimai sujungia šio ir anapusinio pasaulio gėrius, tokius kaip siekimą Allaho atleidimo bei nuodėmių atleidimo ir slėpimo, prašymą gailestingumo, apsaugojimo nuo įtarinėjimo, tuščių troškimų, ligų ir negalavimų, prašymą Allaho vedimo į tiesą ir tvirtumo

joje, ir prašymą Jo aprūpinimo, kuris apima tikėjimą, žinias, teisingus darbus bei teisėtą turtą.

Iš hadiso privalumų:

1. Šiuos maldavimus numatyta atlikti sėdint tarp dviejų nusilenkimų.
2. Hadisas pabrėžia šių maldavimų puikumą, nes jie sujungia šio ir anapusinio pasaulio gėrį.

(10930)

(130) - عَنْ حِطَّانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الرَّقَاشِيِّ قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ صَلَاةً، فَلَمَّا كَانَ عِنْدَ الْقَعْدَةِ قَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: أَفَرَّتِ الصَّلَاةُ بِالْبِرِّ وَالزَّكَاةِ، قَالَ: فَلَمَّا قَضَى أَبُو مُوسَى الصَّلَاةَ وَسَلَّمْ انْصَرَفَ فَقَالَ: أَيُّكُمْ الْقَائِلُ كَلِمَةً كَذَا وَكَذَا؟ قَالَ: فَأَرَمَ الْقَوْمُ، ثُمَّ قَالَ: أَيُّكُمْ الْقَائِلُ كَلِمَةً كَذَا وَكَذَا؟ فَأَرَمَ الْقَوْمُ، فَقَالَ: لَعَلَّكَ يَا حِطَّانُ فُلْتَهَا؟ قَالَ: مَا فُلْتَهَا، وَلَقَدْ رَهَبْتُ أَنْ تَبْكِعَنِي بِهَا، فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: أَنَا فُلْتَهَا، وَلَمْ أُرِدْ بِهَا إِلَّا الْخَيْرَ، فَقَالَ أَبُو مُوسَى: أَمَا تَعْلَمُونَ كَيْفَ تَقُولُونَ فِي صَلَاتِكُمْ؟ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَطَبَنَا فَبَيَّنَ لَنَا سُنَّتَنَا وَعَلَّمَنَا صَلَاتَنَا، فَقَالَ: «إِذَا صَلَّيْتُمْ فَأَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ، ثُمَّ لِيُؤْمَكُمُ أَحَدُكُمْ فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا قَالَ: {غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ} [الفاتحة: 7]، فَقُولُوا: آمِينَ، يُجِيبُكُمُ اللَّهُ، فَإِذَا كَبَّرَ وَرَكَعَ فَكَبِّرُوا وَارْكَعُوا، فَإِنَّ الْإِمَامَ يَرْكَعُ قَبْلَكُمْ، وَيَرْفَعُ قَبْلَكُمْ»، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَيْلَكَ بِتِلْكَ، وَإِذَا قَالَ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، فَقُولُوا: اللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، يَسْمَعُ اللَّهُ لَكُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى قَالَ عَلَى لِسَانِ نَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، وَإِذَا كَبَّرَ وَسَجَدَ فَكَبِّرُوا وَاسْجُدُوا، فَإِنَّ الْإِمَامَ يَسْجُدُ

قَبْلَكُمْ وَبَرِّعَ قَبْلَكُمْ»، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَتِلْكَ يَتْلُوكَ، وَإِذَا كَانَ عِنْدَ الْقَعْدَةِ فَلْيَكُنْ مِنْ أَوَّلِ قَوْلٍ أَحَدِكُمْ: السَّحِيَّاتُ الطَّيِّبَاتُ الصَّلَوَاتُ لِلَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(130) – Hitan Ibn Abdillāh Ar-Rakaši pranešė, kad atliko maldą su Abu Mūsa Al-Ašari ir per tašahud, kažkas iš žmonių pasakė: „Malda tapo privaloma kartu su geranoriškumu ir zakatu.“ Kai Abu Mūsa baigė maldą ir padarė taslim, jis atsisuko į žmones ir paklausė: „Kas iš jūsų taip pasakė? Žmonės apėmė tyla. Jis vėl tarė: „Kas iš jūsų taip pasakė?“ Žmonės apėmė tyla. Jis pasakė: „O Hitan, galbūt tu tai sakei.“ Hitan atsakė: „Ne, aš to neištariau. Bijojau, kad dėl to gali supykti ant manęs.“ Vienas vyras tarp žmonių pasakė: „Aš tai pasakiau ir neketinau tuo nieko, tik gero.“ Abu Mūsa pasakė: „Ar jūs nežinote, ką turite pasakyti maldoje? Iš tiesų, Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) kreipėsi į mus, paaiškindamas mums mūsų suną ir mokydamas mus kaip melstis, sakydamas: „Kai meldžiatės, ištiesinkite eiles ir leiskite vienam iš jūsų vesti jus maldoje, o kai jis ištaria takbir, jūs taip pat ištarkite; kai jis recituoja {bet ne tų, kurie užsitraukė Tavo Pyktį, ir ne tų, kurie nuklydo.} [Koranas, sūra „Al-Faticha“ 1:7], sakykite „amyn“, ir Allahas jums atsakys. Ir kai imamas sako takbir ir nusilenkia, jūs po jo taip pat ištarkite takbir, nusilenkite bei pakilkite iš nusilenkimo. Tada Pasiuntinys pasakė: „Tai tolygu. Ir kai imamas sako: „Samijal-lahu liman chamidah“, turėtumėte pasakyti: „Allahumma rabbana ualakal-

chamd“, ir Allahas jus išgirs, nes Visagalis pasakė Savo Pranašo liežuviu: „Allahas girdi tą, kuris Jį giria. Ir kai imamas sako takbir ir nusilenkia kniūbsčia, jūs taip pat darykite, nes imamas nusilenkia ir pakyla prieš jus.“ Tada Pasiuntinys pasakė: „Tai tolygu. Ir kai imamas sėdi per tašahud, pirmieji žodžiai turėtų būti: Attachijatu, attajibatu, assalauatu lilliah, assalamu alaika ajjuhan-nabij ua rachmatullahi ua barakatuh, assalamu alaina ua ala ibadil-liahis-salichyn, ašhadu allia iliaha illiallah, ua ašhadu anna muchammadan abduhu ua rasuluh.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Kompanionas Abu Mūsa Al-Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) meldėsi. Kai jis sėdėjo per tašahud, vienas iš besimeldžiančių už jo pasakė: „Malda tapo privaloma kartu su geranoriškumu ir zakatu.“ Kai Abu Mūsa baigė maldą, atsigręžė į žmones ir paklausė kas iš jų tai pasakė. Žmonės tylėjo ir nė vienas nekalbėjo. Jis dar kartą pakartojo klausimą ir niekas į jį neatsakė. Abu Mūsa pasakė galbūt Hitan tai pasakė. Taip yra todėl, kad Hitan buvo drąsus ir artimas Abu Mūsai, todėl to įtarimas jam nepakenktų bei, kad paskatintų tą, kuris tai pasakė, prisipažinti. Hitan tai paneigė ir pasakė, kad bijotų, jog Abu Mūsa jam už tai priekaištautų. Tada tas žmogus prisipažino ir teigė, jog tai sakydamas neketino nieko blogo. Abu Mūsa, mokydamas jį, pasakė: „Ar tu nežinai, ką turi pasakyti maldoje?!“ Tada Abu Mūsa pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) vieną dieną kreipėsi į juos, paaškindamas šariatą bei mokydamas maldos ir tarė:

„Kai meldžiatės, ištiesinkite eiles ir leiskite vienam iš jūsų vesti jus maldoje, o kai jis ištaria takbir, jūs taip pat ištarkite*; kai jis recituoja {bet ne tu, kurie užsitraukė Tavo Pyktį, ir ne tu, kurie nuklydo.} [Koranas, sūra „Al-Faticha“ 1:7], sakykite „amyn“, ir Allahas jums atsakys. Ir kai imamas sako takbir ir nusilenkia, jūs po jo taip pat ištarkite takbir, nusilenkite bei pakilkite iš nusilenkimo. Tada Pasiuntinys pasakė: „Tai tolygu. Ir kai imamas sako: „Samijal-lahu liman chamidah“, turėtumėte pasakyti: „Allahumma rabbana ualakal-chamd“, ir Allahas jus išgirs, nes Visagalis pasakė Savo Pranašo liežuviu: „Allahas girdi tą, kuris Jį giria. Ir kai imamas sako takbir ir nusilenkia kniūbsčia, jūs taip pat darykite, nes imamas nusilenkia ir pakyla prieš jus.“ Tada Pasiuntinys pasakė: „Tai tolygu. Ir kai imamas sėdi per tašahud, pirmieji žodžiai turėtų būti: Attachijatu, attajibatu, assalauatu lilliah, assalamu alaika ajjuhan-nabij ua rachmatullahi ua barakatuh, assalamu alaina ua alia ibadil-liahis-salichyn, ašhadu allia iliaha illiallah, ua ašhadu anna muchammadan abduhu ua rasūluh.“

Iš hadiso privalumų:

1. Hadise minima viena iš tašahud formuluočių.
2. Tai parodo, kad maldos žodžiai ir veiksmai turi būti autentiškai perduoti iš Pranašo. Niekam neleidžiama į maldą įvesti naują frazę ar veiksma, kurio nenustatė suna.
3. Neleistina aplenkti imamą ar delsti po jo. Tie, kurie meldžiasi už imamo, privalo nedelsdami sekti jo veiksmus.
4. Tai parodo, kaip Pranašas norėjo perduoti žinią ir mokyti savo bendruomenę religijos taisyklių.

5. Imamas yra pavyzdys, kuriuo turi sekti maldoje esantys už jo. Taigi, jiems neleidžiama judėti ankščiau jo, kartu su juo ar gerokai po jo. Atvirkščiai, jie turėtų sekti paskui jį iškart įsitikinę, kad jis pradėjo veiksmą.
6. Nurodyta ištiesinti žmonių eiles maldoje.

(65097)

(131) - عَنْ ابْنِ مَسْعُوْدٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: عَلَّمَنِي رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَفَّيْ بَيْنَ كَفْيَيْهِ، التَّشَهُّدَ، كَمَا يُعَلَّمُنِي السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ: «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

وفي لفظ لهما: «إِنَّ اللهَ هُوَ السَّلَامُ، فَإِذَا قَعَدَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، فَإِذَا قَالَهَا أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ لِلَّهِ صَالِحٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(131) – Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) pasakė: Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) išmokė mane tašahud, laikydamas mano ranką tarp jo rankų, kaip mokė mane sūras iš Korano: „At-tahijatu lillah, vas-sala-vatu vat-tajibat, as-salamu alaika ajuhan-nabiju va rahmatullahi va barakatuh, as-salamu alaina va ala ibadillahis-salihin, ašhadu alla ilaha illal-lah va ašhadu ana muchammadan abduhu va rasuluh.“ (Sveikinimai, maldos bei geri dalykai priklauso Allahui. Tebūnie tau ramybė, gailestingumas ir palaiminimai,

Pranaše. Ramybė mums ir teisiems Allaho vergams. Liudiju, kad nėra jokio kito dievo išskyrus Allahą, ir liudiju, kad Muchammedas yra Jo tarnas ir Pasiuntinys). Kita formuluotė yra tokia: „Iš tiesų, Allahas yra Taikos Davėjas, taigi, kai kuris iš jūsų sėdi maldoje, tegul sako: „At-tahijatu lillah, vas-sala-vatu vat-tajibat, as-salamu alaika ajuhan-nabiju va rahmatullahi va barakatuh, as-salamu alaina va ala ibadillahis-salihin.“ Tai sakyti bus naudinga kiekvienam teisiam Allaho vergui danguje ir žemėje. Tada sako: „Ašhadu alla ilaha illal-lah va ašhadu ana muchammadan abduhu va rasuluh. Taigi, leistina pasirinkti kurį nori maldavimą.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas išmokė Ibn Masud tašahud (kuris turi būti kartojamas maldoje) laikydamas jo ranką tarp abiejų savo rankų, kad atkreiptų jo dėmesį, tarsi jis mokytų jį sūros iš Korano. Tai rodo, kokių svarbiu Pranašas laikė šį tašahud, jo žodžius ir reikšmes. Taigi Pranašas pasakė: „At-tahijatu lillah“: Tai reiškia, kad kiekvienas žodis ar poelgis, reiškiantis šlovinimą, yra vardan Visagalio Allaho. „As-salvat“: Tai reiškia, kad žinomos maldos, tiek privalomos, tiek savanoriškos, yra vardan Visagalio Allaho. „At-tajibat“: Tai reiškia, kad geri žodžiai, darbai ir savybės, parodančios tobulumą, yra vardan Visagalio Allaho. „As-salamu alaika ajuhan-nabiju va rahmatullahi va barakatuh“: Maldavimas, kad Pranašas būtų apsaugotas nuo bet kokio blogio ir žalos bei gautų daugiau gėrio. „As-salamu alaina va ala ibadillahis-salihin“: Tai prašymas, kad besimeldžiantis ir kiekvienas teišus vergas danguje ir žemėje būtų saugus. „Ašhadu alla ilaha illallah“: Tai

reiškia, kad tvirtai pripažįstu, kad nėra tikro dievo, išskyrus Allahą. „va ašhadu anna muchammadan abduhu va rasuluh“: Patvirtinu, kad Pranašas yra Allaho vergas ir paskutinis Jo Pasiuntinys.

Tada Pranašas paragino besimeldžiantįjį pasirinkti, kokį maldavimą jis norėtų.

Iš hadiso privalumų:

1. Šis tašahud sakomas sėdint po paskutinio sudžud kiekvienoje maldoje ir po antro rakato trijų ir keturių rakatų maldose.
2. Tahijat yra privaloma tašahud dalis ir yra leidžiama sakyti bet kurias tašahud formuluotes, kurias autentiškai perdavė kompanjonai.
3. Leidžiama maldauti Allaho ko tik nori, kol tai nesusiję su nuodėme.
4. Maldaujant pageidautina pradėti nuo savęs.

(3096)

(132) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدْعُو وَيَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

وَفِي لَفْظٍ لِمُسْلِمٍ: «إِذَا قَرَأَ أَحَدُكُمْ مِنَ التَّشَهُّدِ الْآخِرِ، فَلْيَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنْ أَرْبَعٍ: مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ». [صحيح]

- [متفق عليه]

(132) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakydavo tokį maldavimą: „Allahuma inni audhu bika min adhabil-kabr, va min adhabin-nar, va min fitnatil-mahja val-mamat, va min fitnatil-masihid-dadžal (O Allahe, aš ieškau prieglobsčio pas Tave nuo kapo ir pragaro bausmės, nuo gyvenimo ir mirties bei Dadžal (Antikristo) išbandymų.“ Muslim formuluotė yra tokia: „Kai kuris nors iš jūsų baigia paskutinį tašahud maldoje, tegul ieško prieglobsčio pas Allahą nuo keturių dalykų: pragaro bausmės, kapo bausmės, gyvenimo ir mirties išbandymų ir Ad-Dadžal blogio.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas po paskutinio tašahud ir prieš baigdamas maldą ieškodavo prieglobsčio pas Allahą nuo keturių dalykų, ir jis liepė mums daryti tą patį.

Pirma: nuo kapo bausmės.

Antra: nuo pragaro bausmės Teismo dieną.

Trečia: nuo gyvenimo išbandymų - tai yra Allaho uždraustų troškimų ir klaidinančių abejonių, ir nuo mirties išbandymų - tai yra mirties momento, įskaitant nukrypimą nuo islamo ar sunnos, arba kapo išbandymo, pavyzdžiui, dviejų angelų klausinėjimo.

Ketvirta: nuo Ad-Dadžal išbandymo, kuris ateis laikų pabaigoje, kuriuo Allahas išbandys Savo vergus. Ad-Dadžal buvo paminėtas ypač dėl jo išbandymo ir klaidinimo sunkumo.

Iš hadiso privalumų:

1. Ši istiaza (prieğlobsčio ieškojimas pas Allahą) forma yra vienas svarbiausių ir išsamiausių prašymų, nes apima prieğlobsčio ieškojimą nuo šio pasaulietinio gyvenimo ir anapustinio gyvenimo blogio.
2. Kapo bausmės patvirtinimas ir kad tai yra tiesa.
3. Išbandymų (fitan) sunkumas ir kaip svarbu ieškoti Allaho pagalbos ir maldauti Jį, kad būtų išgelbėtas nuo tokių išbandymų.
4. Įrodymas, kad Ad-Dadžal tikrai ateis ir kad jo išbandymas - sunkus.
5. Šį prašymą pageidautina sakyti po paskutinio tašahud.
6. Atlikus gerą darbą ar poelgį, pageidautina daryti dua (maldavimą).

(3103)

(133) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا صَلَاةَ بِحَضْرَةِ الطَّعَامِ، وَلَا هُوَ يُدَافِعُهُ الْأَخْبَتَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(133) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Jokios maldos negalima melstis kai valgis yra paruoštas arba kai yra būtinybė tuštintis.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė melstis šalia maisto, kurio besimeldžiantis žmogus labai trokšta.

Be to, jis uždraudė melstis, kai yra būtinybė atsikratyti dviejų nešvarumų - šlapimo ir išmatų - nes tai blaško dėmesį.

Iš hadiso privalumų:

1. Prieš pradėdamas maldą, maldininkas turi atsikratyti visko, kas gali atitraukti jo dėmesį atliekant maldą.

(3088)

(134) – عَنْ عُثْمَانَ بْنِ أَبِي الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ الشَّيْطَانَ قَدْ حَالَ بَيْنِي وَبَيْنَ صَلَاتِي وَقِرَاءَتِي يَلْبِسُهَا عَلَيَّ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ذَلِكَ شَيْطَانٌ يُقَالُ لَهُ خَنْزَبٌ، فَإِذَا أَحْسَسْتَهُ فَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنْهُ، وَانْفُلْ عَلَى يَسَارِكَ ثَلَاثًا»، قَالَ: فَقَعَلْتُ ذَلِكَ فَأَذْهَبَهُ اللَّهُ عَنِّي. [صحيح] - [رواه مسلم]

(134) – Usman Ibn Abi Al-As (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Atėjau pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakiau: „O Allaho Pasiuntiny, šėtonas įsiterpia tarp manęs ir mano maldos bei Korano recitavimo, suglumindamas mane.“ Taigi, Pasiuntinys pasakė: „Tai Šėtonas, vadinamas Khinzab. Jei pastebi jo poveikį, ieškok prieglobsčio pas Allahą ir tris kartus spjauk į kairę.“ Uthman pasakė: „Aš tai padariau, ir Allahas privertė jį (šėtoną) pasitraukti nuo manęs.““ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Usman atėjo pas Pranašą ir pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, šėtonas įsiterpia tarp manęs ir mano maldos bei Korano recitavimo, suglumindamas mane.“ Taigi, Pasiuntinys pasakė: „Tai Šėtonas, vadinamas Khinzab. Jei pastebi jo poveikį, ieškok prieglobsčio pas Allahą ir tris kartus spjauk į kairę*.“ Usman pasakė: „Aš tai padariau, ir Allahas privertė jį (šėtoną) pasitraukti nuo manęs.““

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo nuolankumo ir proto buvimo maldoje reikšmę ir tai, kad šėtonas stengiasi sugluminti bei sukelti abejonių.
2. Pageidautina ieškoti prieglobsčio pas Visagalį nuo šėtono, kai jis šnabžda maldoje, iškart tris kartus spjaunant į kairę.
3. Jame nurodoma, kaip kompanjonai (tebūnie Allahas jais patenkintas) eidavo pas Pranašą ir pristatydavo jam savo problemas, kad jis galėtų jas išspręsti.
4. Kompanjonai turėjo gyvas širdis ir jų pagrindinis rūpestis buvo pomirtinis gyvenimas.

(65105)

(135) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسْوَأُ

التَّائِسِ سَرَقَةُ الَّذِي يَسْرِقُ صَلَاتَهُ» قَالَ: وَكَيْفَ يَسْرِقُ صَلَاتَهُ؟ قَالَ: «لَا يُتِمُّ رُكُوعَهَا، وَلَا

سُجُودَهَا». [صحيح] - [رواه ابن حبان]

(135) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Blogiausias vagis tarp žmonių yra tas, kuris apvagia savo maldą.“ Buvo paklausta: „Kaip jis apvagia savo maldą?“ Jis atsakė: „Netobulai atlieka nusilenkimą (rukū) ir sudžud.“

[Sahih] - [Perdavė Ibn Hibban]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį, kad blogiausias vagis tarp žmonių yra tas, kuris vagia iš savo maldos. Taip yra todėl, kad kai žmogus paima kitų pinigų, jis

gali juos panaudoti pasaulietiniame gyvenime, kitaip nei šis vagis, kuris pavagia savo atlygio dalį. Žmonės paklausė, kaip jis gali vogti iš savo maldos. Pranašas atsakė: „Netobulai atlieka nusilenkimą ir sudžud.“ - tai yra skubiai nusilenkia bei parpuola į sudžud ir neatlieka jų pačiu tinkamiausiu būdu.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į maldos svarbą bei jos ramsčių atlikimą su nuolankumu ir susikaupimu.
2. Pranašas apibūdina tą, kuris neatlieka nepriekaištingai nusilenkimo ir sudžud, kaip vagį, kad mes atsikratytume tokio elgesio ir suvoktume jo draudimą.
3. Privaloma tobulai atlikti nusilenkimą ir sudžud.

(65100)

(136) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَمَّا يَخْشَى أَحَدُكُمْ - أَوْ: لَا يَخْشَى أَحَدُكُمْ - إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ قَبْلَ الْإِمَامِ، أَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ رَأْسَهُ رَأْسَ حِمَارٍ، أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ صُورَتَهُ صُورَةَ حِمَارٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(136) - Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Ar tas, kuris pakelia galvą prieš imamui pakeliant galvą, nebijo, kad Allahas gali paversti jo galvą į asilo galvą arba į patį asilą?“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaškina rimtą grėsmę tam, kuris melsdamasis per greitai pakelia galvą, nes

Allahas gali paversti jo galvą asilo galva arba paversti jį patį į asilą.

Iš hadiso privalumų:

1. Asmeniui, vadovaujamam maldos imamo, jo atžvilgiu yra keturi galimi atvejai, iš kurių trys yra draudžiami: judėjimas prieš imamą, judėjimas su imamu ir delsimas sekti imamą. Leistina yra ketvirta situacija t. y. judėjimas iškart po imamo.
2. Vadovaujamam maldoje privaloma sekti imamą.
3. Grėsmė pakeisti anksčiau imamo pakeliančiojo galvą į asilo yra įmanoma ir tai yra maskh (deformacija).

(3086)

(137) – عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»، قَالَ الْوَلِيدُ: فَقُلْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ: كَيْفَ الْأَسْتِغْفَارُ؟ قَالَ: تَقُولُ: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(137) – Sauban (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad kai Allahas Pasiuntinys (ramybė ir Allahas palaima jam) baigdavo savo maldą, jis tris kartus prašydavo Allahas atleidimo ir sakydavo: „Allahumma antas-salam, va minkas-salam, tabarakta zal-džalali val-ikram“ (O Allah, Tu esi As-Salam (ramybė, tobulumas), ir ramybė kyla iš Tavęs. Palaimintas Tu, šlovės ir garbės Turėtojas). Al-Valid pasakė: Aš pasakiau Al-Auzai: „Kaip prašyti Allahas atleidimo?“ Jis atsakė: Sakyti

astaghfirullah, astaghfirullah (Aš ieškau atleidimo pas Allahą, aš ieškau atleidimo pas Allahą).“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Kai Pranašas baigdavo savo malda, jis sakydavo: Aš ieškau atleidimo pas Allahą, aš ieškau atleidimo pas Allahą, aš ieškau atleidimo pas Allahą.

Tada šlovindavo savo Viešpatį sakydamas: Allahumma antas-salam, va minkas-salam, tabarakta zal-džalali val-ikram. Iš tiesų, Allahas yra tobulas Savo savybėmis ir aukščiau už bet kokią netobulumą ar ydą. Vien tik Jo turėtume prašyti apsaugos nuo šio ir anapusinio pasaulio blogio. Jis, tebūnie išaukštintas, teikia gausius palaiminimus abiejose buveinėse ir yra didybės bei geranoriškumo Turėtojas.

Iš hadiso privalumų:

1. Po maldos pageidautina nuolatos prašyti Allaho atleidimo.
2. Prašyti Allaho atleidimo pageidautina norint ištaisyti ir kompensuoti bet kokius garbinimo trūkumus.

(10947)

(138) – عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ قَالَ: كَانَ ابْنُ الزُّبَيْرِ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ حِينَ يُسَلِّمُ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ التَّعَمُّدُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ» وَقَالَ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَهْتَلِلُ بِهِمْ دُبُرُ كُلِّ صَلَاةٍ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(138) – Abu Az-Zubair pasakė: Ibn Az-Zubair (tebūnie Allahas juo patenkintas) sakydavo po kiekvienos maldos po taslim (atsisveikinimo): „La ilaha illa Allah, vahdahu la šarika lah, lahul-mulku va lahul-hamd, va huva ala kulli šai-in kadir, la haula va la kuvata illa billah, la ilaha illa Allahu va la nabudu illa ijah, lahun-nimatu val-fadl, va lahus-sana-ul-hasan, la ilaha illa Allah, mukhlisina lahud-din, va lau karihal-kafirun.“ (Nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, Vieną, be partnerio. Jam priklauso viešpatavimas ir šlovė, ir Jis turi galią viskam. Nėra jokios galios ar jėgos, išskyrus Allahą. Nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, ir mes garbiname tik Jį. Jam priklauso palaiminimas, malonė ir visiška šlovė. Nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, mes nuoširdžiai Jam atsidavę, net jei netikintiesiems tai gali nepatikti).“ Ir pridėjo: „Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) šiais žodžiais po kiekvienos maldos švėsdavo Allaho vienumą.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pasiuntinys švėsdavo Allaho vienumą po kiekvienos privalomos maldos, po taslim su šiuo didinguoju zikr, o tai reiškia:

La ilaha illa Allah - niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą.

vahdahu la šarika lah - Jis neturi partnerio savo dieviškumu, viešpatavimu, vardais ir savybėmis.

Lahul-mulk - Jis turi absoliutų, visapusišką ir platų viešpatavimą, taip pat viešpatavimą danguje, žemėje ir viskam tarp jų.

Lahul-hamd - Jam priklauso absoliutus tobulumas, ir Jis yra giriamas už Jo tobulumą iš meilės ir išaukštinimo esant bet kokioje padėtyje, tiek geroje, tiek blogoje.

va huva ala kulli šai-in kadir - Jo galia yra visiška ir absoliuti visais aspektais, ir niekas neaplenkia Jo galios arba niekas negali pasipriešinti Jo valiai.

La haula va la kuvata illa billah - Negali būti jokio vienos padėties pakeitimo kita bei perėjimo nuo nepaklusnumo Allahui prie paklusnumo Jam ir nėra jokios jėgos, išskyrus Allahą. Jis yra Tas, kuris teikia pagalbą ir Juo reikia pasikliauti.

La ilaha illa Allah, va la nabudu illa ijah - tai patvirtina dieviškumo prasmę ir politeizmo neigimą ir kad niekas, išskyrus Allahą, nenusipelno būti garbinamas.

Lahun-nimatu val-fadl - Jis yra Tas, kuris sukuria palaiminimus ir juos valdo bei dovanoja juos kam tik nori iš Savo tarnų kaip malonę nuo Jo.

Va lahus-sana-ul-hasan - Jam priklauso visi puikūs pagyrimai už Jo esmę, savybes, veiksmus, palaiminimus - už viską.

La ilaha illa Allah, mukhlisina lahud-din - mes tikime Jo Vienumu, nesipuikuodami ir nesiekdami geros reputacijos tarp žmonių dėl to.

Va lau karihal-kafirun - mes tvirtai laikomės tikėjimo Allaho Vienumu, net jei netikintieji to nekenčia.

Iš hadiso privalumų:

1. Šį zikr rekomenduojama nuolatos sakyti po kiekvienos privalomos maldos.

2. Musulmonas turėtų didžiuotis savo religija ir demonstruoti jos ritualus, net jei tai netikintiems ir nepatinka.
3. Kai frazė „po maldos“ pasitaiko hadise, jei hadise yra zikr, tai turi būti pasakyta po taslim, o jei tai maldavimas (dua), tai turi būti pasakyta prieš taslim.

(6203)

(139) - عَنْ وَرَادٍ كَاتِبِ الْمُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ قَالَ: أَمَلَى عَلَيَّ الْمُغِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ فِي كِتَابٍ إِلَى مُعَاوِيَةَ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(139) – Uarad, Al-Mughira Ibn Šuba raštininkas, papasakojo: Al-Mughira Ibn Šuba padiktavo man laiške Muavija: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) po kiekvienos privalomos maldos sakydavo: „Lia iliaha illia Allah, uachdahu lia šaryka liah, lahul-mulku ua lahul-chamd ua hua ala kulli šai-in kadyr, allahumma lia mani-a lima atait ua lia mu-tija lima manat ua lia janfa-u dhal-džaddi minkal-džadd.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) po kiekvienos privalomos maldos* sakydavo: „Lia iliaha illia Allah, uachdahu lia šaryka liah, liahul-mulku ua liahul-chamd ua hua alia kulli šai-in kadyr, allahumma lia mani-a lima atait ua lia mu-tija lima manat ua lia janfa-u dhal-džaddi minkal-džadd.“

Tai reiškia: liudiju ir pripažįstu monoteizmo frazę - nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą. Aš patvirtinu tikrąjį Allaho garbinimą ir atskiriu jį nuo viso kito. Niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą. Pripažįstu, kad tikroji ir visapusiška viešpatystė priklauso Allahui, o visų dangaus ir žemės gyventojų šlovinimas priklauso Visagaliui, nes Jis sugeba viską; ir to, ką Jis iš anksto numatė duoti ar sulaikyti, niekas negali sutrukdyti; ir turtai negali būti naudingi turtingam žmogui; veikiau jam naudingi teisūs darbai.

Iš hadiso privalumų:

1. Šį zikr pageidautina ištarti iškart po maldų, nes jame yra tauhid ir Allaho šlovinimo žodžiai.
2. Turėtume stebėti sunos veiksmus ir stengtis juos skleisti.

(65102)

(140) - عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: حَفِظْتُ مِنَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ رَكَعَاتٍ: رَكَعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَهَا، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَ الْمَغْرِبِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكَعَتَيْنِ قَبْلَ صَلَاةِ الصُّبْحِ، وَكَانَتْ سَاعَةً لَا يُدْخَلُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيهَا، حَدَّثَنِي حَفْصَةُ أَنَّهَا كَانَتْ إِذَا أَدَّانَ الْمُؤَدُّنَ وَطَلَعَ الْفَجْرُ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ، وَفِي لَفْظٍ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُصَلِّي بَعْدَ الْجُمُعَةِ رَكَعَتَيْنِ. [صحيح] - [متفق عليه بجميع

رواياته]

(140) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Iš Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) įsiminiau dešimt rakatų: du prieš zuhr maldą ir du po jos, du namuose po maghrib

maldos, du namuose po iša maldos bei du prieš fadžr maldą, ir tai buvo valanda, kai niekam nebuvo leista įeiti pas Pranašą. Hafsa man pasakė, kad po azano (šaukimo melstis) ir auštant, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atlikdavo du rakatus. Kita formuluotė yra tokia: Pranašas po džuma (penktadienio) maldos atlikdavo du rakatus. [Sahih] - [Bendru sutarimu su visais pasakojimais]

Paiškinimas:

Abdullah Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) paaiškino, kad kai kurios savanoriškos maldos, kurias jis įsiminė iš Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam), buvo dešimt rakatų, kurie vadinami As-sunnan ar-ravatib. Tai yra - du rakatai prieš zuhr maldą ir du po jos, du rakatai savo namuose po maghrib maldos, du rakatai savo namuose po iša maldos, ir du rakatai prieš fadžr maldą. Ir iš viso tai yra dešimt rakatų. Kalbant apie penktadienio (džuma) maldą, Pranašas po jos atlikdavo du rakatus.

Iš hadiso privalumų:

1. Pageidautina reguliariai atlikti minėtas savanoriškas suna maldas (As-sunnan ar-ravatib).
2. Suna maldas leidžiama atlikti namuose.

(3062)

(141) - عَنْ أَبِي قَتَادَةَ السَّكَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:

«إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيَرْكَعْ رُكْعَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ يَجْلِسَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(141) – Abu Katada As-Salamij (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kai kas nors iš jūsų įeina į mečetę, tegul prieš atsisėsdamas atlieka du maldos rakatus.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paragino tuos, kurie ateina į mečetę bet kuriuo metu ir bet koku tikslu, prieš atsisėdant atlikti du rakatus. Tai yra tachijatul-masdzid (mečetės sveikinimo) du rakatai.

Iš hadiso privalumų:

1. Prieš atsisėdant, pageidautina pasisveikinti su mečete atliekant du rakatus.
2. Ši rekomendacija galioja tiems, kurie ketina pasilikti mečetėje ir sėdėti, bet tiems, kurie trumpam įeina į mečetę, tai negalioja.
3. Jei žmogus įeina, kai žmonės atlieka maldą, ir jis prisijungia prie jų, jam to užtenka vietoj tų dviejų rakatų.

(65091)

(142) - عن أبي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا قُلْتُ

لِصَاحِبِكَ: أَنْصِتْ، يَوْمَ الْجُمُعَةِ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَعُوثٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(142) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Jei penktadienį sakai savo draugui „klausykis“, kai imamas sako pamokslą, vadinasi, tu kalbi tuščiai.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas atkreipia dėmesį į tai, kad viena iš etikų, kurios turėtų laikytis tie, kurie lanko penktadienio pamokslą, yra klausytis imamo, kad būtų galima apmąstyti dėstomą pamokslą, ir kad kiekvienas, kuris kalba nors ir mažiausius žodžius - kol imamas sako pamokslą ir liepia kam nors tylėti arba klausyti, tai pražiopso penktadienio maldos nuopelnus.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama kalbėti klausantis pamokslo, net uždrausti ką nors blogo, atsisveikinti ar tarti tašmyt (tarimas: jarhamukallah) nusičiaudėjusiam.
2. Išskyrus tą, kuris kalba su imamu, arba imamas kalba su juo.
3. Jei reikia, tarp dviejų pamokslų galima kalbėti.
4. Jei imamui sakant pamokslą minimas Pranašas, turėtumėte negirdimai jį palaiminti. Tas pats pasakytina apie „amyn“ po maldavimo.

(3107)

(143) – عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: كَانَتْ بِي بَوَاسِيرٌ، فَسَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(143) – Imran Ibn Husain (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Mane kankino hemorojus (pūslys), todėl paklausiau Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) apie maldą ir jis pasakė: „Melskis stovėdamas, jei negali, tada sėdėdamas, o jei negali, tada gulėdamas ant šono.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas atkreipė dėmesį, kad pagrindinė taisyklė yra melstis stovint, išskyrus tuos atvejus, kai žmogus negali to padaryti, tokiu atveju jis gali melstis sėdėdamas, o jei negali - gulėdamas ant šono.

Iš hadiso privalumų:

1. Malda privaloma tol, kol žmogus turi sveiką protą. Jis gali keisti vieną kūno padėtį į kitą pagal savo galimybes.
2. Hadisas parodo islamo atlaidumą ir lengvumą, nes leidžia žmogui atlikti garbinimą pagal savo galimybes.

(10951)

(144) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(144) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Malda šioje mano mečetėje yra geriau nei tūkstantis maldų bet kur kitur, išskyrus Al-Haram mečetėje.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį į maldos nuopelnus savo mečetėje ir kad tai atneša didesnę atlygį nei tūkstantis maldų, atliekamų bet kurioje kitoje pasaulio mečetėje, išskyrus Al-Haram mečetėje Mekkoje - ten atlikta malda yra geriau nei malda Pranašo mečetėje.

Iš hadiso privalumų:

1. Atlygis už maldą Al-Haram ir Pranašo mečetėse padauginamas.
2. Malda Al-Haram mečetėje yra geriau nei šimtas tūkstančių maldų kitose mečetėse.

(65090)

(145) – عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَبِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ أَرَادَ بِنَاءَ الْمَسْجِدِ فَكَرِهَ النَّاسُ ذَلِكَ، وَأَحَبُّوا أَنْ يَدْعُوهُ عَلَى هَيْئَتِهِ، فَقَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ بَنَى مَسْجِدًا لِلَّهِ بَنَى اللَّهُ لَهُ فِي الْجَنَّةِ مِثْلَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(145) – Machmud Ibn Labid (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: „Usman Ibn Afan (tebūnie Allahas juo patenkintas) norėjo atstatyti Pranašo mečetę, bet žmonėms ši idėja nepatiko ir jie norėjo, kad jis paliktų ją tokią, kokia yra. Po to jis pasakė: „Girdėjau Allaho Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Tam, kuris stato mečetę vardan Allaho, Jis pastatys jam tokią pačią rojuje.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Usman Ibn Afan norėjo atstatyti Pranašo mečetę ir paversti ją geresne. Tačiau žmonėms tai nepatiko, nes tai reikalautų pakeisti visą jos buvusią struktūrą. Mečetė buvo sumūryta iš molinių plytų, o lubos - iš palmių šakų. Tačiau Usman norėjo ją atstatyti iš akmenų ir gipso. Taigi, jis jiems pranešė, kad girdėjęs Pranašą sakant, kad tas, kuris stato mečetę, kad laimėtų Visagalio malonę, o ne dėl pasipuikavimo ar reputacijos, Allahas duos jam geriausią atlygį už tokį jo poelgį. Atlygis yra tas, kad Allahas pastatys jam panašų rojuje.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina statyti mečetes ir parodo to nuopelnus.
2. Mečetės išplėtimas ir atnaujinimas patenka į mečetės statymo nuopelnus.

3. Hadise pabrėžiama nuoširdumo Visagaliui Allahui svarba visuose darbuose.

(65089)

(146) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا نَقَصَتْ صَدَقَةٌ مِنْ مَالٍ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(146) - Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Labdara nemažina turto, o Allahas nepadidina tarnui gailestingumo, išskyrus garbėje, ir kiekvienas, kuris nusižemina, siekdamas Allaho malonės, Allahas jį išaukštins.“

[Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžia, kad labdara nemažina turto, veikiau, tai apsaugo nuo nelaimių ir atneša didelį gėrį iš Allaho. Taigi, tai yra padidėjimas, o ne sumažėjimas.

Allahas padidina valdžią ir garbę žmogui, kuris atleidžia kitiems, nors jis turi galimybę atkeršyti ar bausti.

Ir kad tas, kuris nusižemins tik dėl Allaho, o ne iš baimės nuo kitų ar noro juos pamaloninti ar siekti iš jų naudos, Allahas jį apdovanos paaukštinimu ir garbe.

Iš hadiso privalumų:

1. Visas gėris ir sėkmė priklauso nuo šariato laikymosi ir gėrio darymo, net jei kai kurie žmonės mano kitaip.

(5512)

(147) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «قَالَ اللَّهُ:

أَنْفِقْ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ عَلَيْكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(147) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Allahas tarė: „Adomo sūnau, eikvok (iš savo turto), ir Aš eikvosiu tau.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Visagalis Allahas pasakė: O Adomo sūnau, eikvok privalomas ir rekomenduojamas išlaidas ir Aš padidinsiu tavo išlaikymą ir duosiu tau už tai kompensaciją bei suteiksiu tau palaiminimą.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina mus teikti labdarą ir išleisti pinigų vardan Allaho.
2. Išlaidos labdarai yra viena iš didžiausių priemonių pragyvenimui padauginti ir gauti palaiminimą bei Allaho kompensaciją už tai, kas buvo išleista.
3. Tai yra vienas iš Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) hadisų, atpasakotų nuo savo Viešpaties. Jie vadinami kudi arba dieviškaisiais hadisais, o jų formuluotės ir

reikšmės priskiriamos Allahui. Tačiau dieviškieji hadisai neturi Korano sąlygų, kurios juos išskirtų iš kitų, pavyzdžiui, recituoti kaip garbinimo formą, apsivalyti prieš skaitymą, laikyti stebuklu ar iššūkiu.

(5805)

(148) – عن أبي مسعود رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَنْفَقَ

الرَّجُلُ عَلَى أَهْلِهِ يَحْتَسِبُهَا فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(148) – Abu Masūd (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Jei žmogus kažkiek išleidžia savo šeimai, siekdamas už tai Allaho atlygio, tai jam bus įrašyta kaip labdara.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad kai vyras išleidžia savo šeimai, kurią jis turi išlaikyti, pavyzdžiui, žmonai, tėvams ir vaikams, siekdamas atlygio ir artumo prie Visagalio Allaho, tai jam bus įrašyta kaip labdara.

Iš hadiso privalumų:

1. Vyras gauna atlygį už išlaidas savo šeimai.
2. Tikintysis turi daryti gerus darbus vardan Allaho ir siekti atlygio iš Jo.
3. Kiekviename poelgyje, įskaitant šeimos išlaikymą, reikia turėti gerus ketinimus.

(6460)

(149) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ أَنْظَرَ مُعْسِرًا أَوْ وَضَعَ لَهُ، أَظْلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(149) - Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas palengvina nemokiam asmeniui ar atleidžia dalį savo skolos, Allahas suteiks jam prieglobstį Teismo dieną Savo Sosto šešėlyje, tą dieną, kai nebus jokio šešėlio, tik Jo.“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad jei žmogus atleidžia kai kuriam įsiskolinusiam arba atleidžia dalį tos skolos, jo atlygis bus toks, kad Allahas priglaus jį po Savo Sostu Teismo dieną, kai saulė priartės prie žmonių galvų ir jos karštis bus intensyvus. Niekas neras šešėlio, išskyrus tuos, kuriuos užstos Allahas.

Iš hadiso privalumų:

1. Pabrėžiami nuopelnai, palengvinantys žmonėms reikalus ir kad tai yra viena iš išgelbėjimo nuo Teismo dienos siaubo prižasčių.
2. Atlyginimas yra tos pačios rūšies kaip poelgis.

(4186)

(150) – عن جابر رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «رَحِمَ اللَّهُ رَجُلًا

سَمَحًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا أَقْتَضَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(150) – Džabir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Tepagaili Allahas žmogaus, kuris yra nuolaidus, kai parduoda, kai perka ir kai prašo grąžinti skolą.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas prašo Allaho gailestingumo kiekvienam, kuris yra nuolaidus ir dosnus savo pardavimo sandoriuose. Kad pardavėjas neperkainuotų prekių ir su pirkėju elgtųsi mandagiai. Ir kad žmogus turi būti nuolaidus ir dosnus, kai ką nors perka, ir nenuvertinti prekių. Taip pat yra nuolaidus ir dosnus, kai prašo grąžinti jam priklausančias skolas. Neapsunkina vargšams, o maloniai ir švelniai prašo grąžinti ir suteikia atokvėpį tiems, kurie negali susimokėti.

Iš hadiso privalumų:

1. Vienas iš šariato tikslų yra palaikyti gerus santykius tarp žmonių.
2. Pirkdami, parduodami ir bendraudami vieni su kitais, esame skatinami laikytis kilnių manierų.

(3716)

(151) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كَانَ رَجُلٌ يُدَايِنُ النَّاسَ، فَكَانَ يَقُولُ لِقَتَاهُ: إِذَا أَتَيْتَ مُعْسِرًا فَتَجَاوَزْ عَنْهُ، أَعَلَ اللَّهُ يَتَجَاوَزُ عَنَّا، فَلَقِيَ اللَّهَ فَتَجَاوَزَ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(151) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Buvo žmogus, kuris duodavo paskolas žmonėms. Jis sakydavo savo tarnui: „Kai ateisi pas vargšą asmenį, nepaisyk jo skolos, galbūt Allahas nepaisys mūsų nuodėmių. Ir Allahas nepaisė jo nuodėmių.““ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas pasakoja apie žmogų, kuris duodavo žmonėms paskolas arba parduodavo jiems su atidėtu mokėjimu. Jis sakydavo savo tarnui, kuris išieškodavo skolas iš žmonių: Kai nueini pas skolininką ir pamatai, kad jis negali gražinti skolos, „nepaisyk jo skolos“ arba suteik jam atokvėpį ir nespauk sumokėti. Arba priimk mažą jo siūlomą sumą, nors ir ta suma yra žemiau nustatytos sumos. Jis tai padarė tikėdamasis, kad Allahas pražiūrės jo nuodėmes ir jam atleis. Kai jis mirė, Allahas jam atleido ir nepaisė jo nuodėmių.

Iš hadiso privalumų:

1. Geranoriškas ir atlaidus elgesys su žmonėmis ir nemokių asmenų skolų nepaisymas yra viena iš didžiausių išsigelbėjimo priemonių Paskutiniojo Teismo dieną.

2. Geranoriškumas žmonėms ir nuoširdumas Allahui ir tikėjimasis Jo gailestingumo yra nuodėmių atleidimo priemonė.

(3753)

(152) – عن حوالة الأنصارية رضي الله عنها قالت: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ رَجُلًا يَتَخَوَّضُونَ فِي مَالِ اللَّهِ بِغَيْرِ حَقٍّ، فَلَهُمْ النَّارُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(152) – Khaula Al-Ansarija (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kai kurie žmonės neteisėtai disponuoja Allaho turtu. Jie Paskutiniojo Teismo dieną atsidurs pragare.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė apie žmones, kurie neteisingai disponuoja musulmonų turtu ir neteisėtai jį paima. Tai bendra reikšmė kalbant apie turtą ir tai, kad jis buvo uždirbtas ir surinktas netinkamomis priemonėmis ir netinkamai išleistas. Į šią kategoriją patenka netinkamas elgesys su našlaičių turtu, vakf pinigais (tęstine labdara) bei atsisakoma patikėti (turtus) ir be jokios teisės paimamos viešosios lėšos.

Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) mums pranešė, kad Teismo dieną jų buveinė bus pragaras.

Iš hadiso privalumų:

1. Pinigai žmonių rankose iš tikrųjų yra Visagalio Allaho nuosavybė, kurią Jis patikėjo jiems, kad išleistų juos teisėtiems tikslams ir susilaikytų nuo jų netinkamo disponavimo. Tai taikoma ir valdovams, ir paprastiems žmonėms.
2. Šariatas daug dėmesio skiria viešosioms lėšoms ir kad tas, kuris jas prisiima, Teismo dieną bus atsakingas už tai, kaip jos buvo surinktos ir kaip buvo išleistos.
3. Šis įspėjimas taip pat apima visus, kurie neteisėtai disponuoja pinigais, nesvarbu, ar jie priklauso jiems, ar kitiems.

(5331)

(153) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ صَامَ

رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(153) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas pasninkauja Ramadaną nuoširdžiai ir tikisi atpildo iš Allaho, jo praeities nuodėmės bus atleistos.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad jei žmogus pasninkauja Ramadaną mėnesį nuoširdžiai varan Allaho ir tikėdamas pasninko įsipareigojimu bei gausiu atlygiu, kurį Visagalis paruošė, ir taip siekdamas Allaho malonės, nesipuikuodamas ar nesiekdamas reputacijos tarp žmonių, jo praeities nuodėmės bus atleistos.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į nuoširdumo pranašumą ir svarbą Ramadaną pasninkui ir kitiems teisingiems poelgiams.

(4196)

(154) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يَقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(154) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas atlieka kijam (naktinę malda) Lailatul-kadr (Likimo naktį), nuoširdžiai ir siekdamas atlygio, jo praeities nuodėmės bus atleistos.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakojo apie kijamul-lail (naktinę malda) nuopelnus Lailatul-kadr (Likimo naktį), kuri yra viena iš paskutinių dešimt Ramadaną mėnesio dienų. Taip pat pasakojo, kad tas, kuris šią naktį daug meldžiasi, maldauja, recituoja Koraną ir zikr (Allaho priminimus), tiki to nuopelnais, siekia Allaho atlygio, nesipuikuodamas ar nesiekdamas reputacijos tarp žmonių, jo ankstesnės nuodėmės bus atleistos.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į Lailatul-kadr pranašumus ir ragina joje atlikti kijam (naktinę malda).

2. Teisingi darbai priimami tik su nuoširdžiu ketinimu.
3. Tai rodo Allaho malonę ir gailestingumą, nes kas Lailatul-kadr atlieka kįjam iš tikėjimo Allahą ir siekdamas atlygio, jo praeities nuodėmės bus atleistos.

(4202)

(155) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ

حَجَّ لِلَّهِ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(155) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Tas, kuris atlieka hadžą neužsiimdamas rafasu (lytiniais santykiais ar nepadoriomis kalbomis) ar nenusidėdamas, grįš kaip tą dieną, kai jo motina jį pagimdė.“
[Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paiškino, kad tas, kuris atlieka hadžą Visagaliui Allahui, neužsiimdamas rafasu (tai reiškia lytinius santykius, ar tai būtų lytinis aktas, ar preliudija) ar nešvankiomis kalbomis bei nedarydamas nuodėmių, nusikaltimų ar piktų poelgių. Tos nuodėmės taip pat apima draudžiamų dalykų darymą ihramo metu. Jis grįžta iš hadžo su atleistomis nuodėmėmis, lygiai taip kaip kūdikis gimsta laisvas nuo nuodėmių.

Iš hadiso privalumų:

1. Nors padaryti nuodėmės visais laikais draudžiama, jų draudimas hadžo metu tampa tvirtesnis dėl pagarbos hadžo ritualams.
2. Kiekvienas žmogus gimsta laisvas nuo ydų ir nuodėmių; taigi, jis neatsako už kitų nuodėmės.

(2758)

(156) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ» يَعْنِي أَيَّامَ الْعَشْرِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ قَالَ: «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ». [صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

(156) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Nėra dienų, kai geri poelgiai būtų labiau mylimi Allaho nei šiomis dienomis“, - kalbama apie pirmąsias dešimt Zul-Hidža mėnesio dienų. Kai kurie paklausė: „O Allaho Pasiuntiny, net ne džihadas vardan Allaho?“ Jis atsakė: „Taip, net ne džihadas vardan Allaho, išskyrus žmogų, kuris išeina (į džihadą) su savo siela ir turtu, bet grįžta be nieko iš to.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari ir Abu Davud, ir formuluotė yra jo]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžė, kad atlikti geri darbai per pirmąsias dešimt Zul-Hidža mėnesio dienų yra geresni nei tie, kurie atliekami kitomis metų dienomis.

Kompanionai (tebūnie Allahas jais patenkintas) paklausė Pranašo apie džihadą vardan Allaho už šių dešimties dienų ribų, ar tai yra geriau negu šiomis dienomis atliekami geri darbai. Taip yra todėl, kad tarp jų buvo gerai žinoma, kad džihadas yra vienas geriausių poelgių.

Atsakydamas Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė, kad geri darbai šiomis dienomis yra geresni nei džihadas kitomis dienomis. Išskyrus žmogų, kuris eina į džihadą rizikuodamas savo gyvybe bei turtu vardan Allaho bei tai praranda. Štai kam suteikiama pirmenybė prieš gerus darbus šiomis dorybingomis dienomis.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia gerų darbų, atliktų per pirmąsias dešimt Zul-Hidža dienų, nuopelnus. Musulmonas turėtų pasinaudoti šiomis dienomis ir atlikti daugybę pamaldžių veiksmų, tokių kaip: Allaho minėjimas, Korano recitavimas, Allaho didybės, vienybės ir šlovinimo skelbimas, malda, labdara, pasninkas ir visi kiti geri darbai.

(6255)

(157) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ

لَا يَنْظُرُ إِلَى صَوْرَتِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ». [صحيح] - [رواه

مسلم]

(157) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Iš tiesų, Allahas nežiūri į jūsų išvaizdą ir turtus, o į širdis ir poelgius.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodo, kad Visagalis Allahas nežiūri į Savo tarnų išvaizdą ir kūnus, ar jie gražūs, ar bjaurūs, dideli ar maži, sveiki ar sergantys. Allahas taip pat nežiūri į Savo tarnų turtus, ar jie turi daug, ar mažai. Iš tiesų, Jis nebaudžia žmonių ir nelaiko juos atsakingais už šiuos dalykus ir skirtingus jų lygius. Tačiau Jis žiūri į jų širdis ir jose esantį pamaldumą, tikrumą, tiesumą ir nuoširdumą arba jų ketinimą pasipuikuoti ir įgyti gerą reputaciją tarp žmonių. Allahas žiūri į jų darbus ir mato, ar jie geri, ar blogi, ir už juos atitinkamai atlygina.

Iš hadiso privalumų:

1. Turėtume būti atsargūs, kad pataisytume savo širdis ir išvalytume jas nuo visų blogų savybių.
2. Širdys tampa sveikos per nuoširdumą, o darbai - gerais, sekant Pranašo pavyzdžiu. Visagalis Allahas žiūri į tai ir atitinkamai vertina.
3. Žmogus neturėtų būti apgautas savo turtais, grožiu, kūnu ar bet kokia pasaulietine išvaizda.
4. Hadisas įspėja apie besirūpinimą išorine išvaizda ir nesugebėjimą pertvarkyti to, kas yra viduje.

(4555)

(158) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قال: قال رَسُولُ الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللهَ يَعَارُ، وَإِنَّ الْمُؤْمِنَ يَعَارُ، وَغَيْرُهُ اللهُ أَنْ يَأْتِيَ الْمُؤْمِنُ مَا حَرَّمَ عَلَيْهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(158) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Iš tikrųjų, Allahas pavydi ir tikintysis pavydi. Allaho pavydas yra tada, kai tikintysis daro tai, ką Jis jam padarė neteisėtu.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) praneša mums, kad Visagalis pavydi ir nekenčia. Taip pat tikintysis pavydi ir nekenčia. Allahas pavydi tada, kai tikintysis daro gėdingus veiksmus, kurie jam buvo uždrausti daryti, pavyzdžiui, svetimavimą, sodomiją, vagystę, alkoholio vartojimą ir panašiai.

Iš hadiso privalumų:

1. Reikia saugotis Allaho rūstybės ir bausmės kai laužomi Jo draudimai.

(3354)

(159) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُؤْبَقَاتِ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ الله وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: «الشَّرْكُ بِاللَّهِ، وَالسَّحَرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ، وَقَدْ دُفِّ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ الْغَافِلَاتِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(159) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Venkite septynių pražūtingų nuodėmių.“ Jie (žmonės) paklausė: „O Allaho Pasiuntiny, kokios jos?“ Jis atsakė: „Susieti partnerius šalia Allaho, burtininkauti, nužudyti žmogų, kurį nužudyti Allahas uždraudė, išskyrus įstatyminę teisę, lupikauti (riba), išeikvoti našlaičio turtą, pabėgti iš mūšio lauko, ir šmeižti skaisčias, nekaltas ir tikinčias moteris.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) įsako savo žmonėms vengti septynių pražūtingų nusikaltimų ir nuodėmių. Paklaustas apie juos, jis apibūdino juos taip:

Pirma - susieti partnerius šalia Allaho, bet ką laikant lygiaverčiu Jam ir skiriant bet koki garbinimo aktą kitam nei Visagaliui Allahui. Pranašas pradėjo nuo politeizmo, nes tai yra didžiausia nuodėmė.

Antra - burtininkavimas, apimantis mazgus, užkalbėjimus, gydymą ir dūminimą, kuris paveikia užkerėto žmogaus kūną, bei dėl kurio jis miršta arba suserga, arba sukelia vyro ir žmonos išsiskyrimą. Tai yra šėtono darbas ir dažniausiai gali būti atliktas tik per politeizmą ir įtikimą piktosioms dvasioms, darant bet kokius dalykus, kurie joms patinka.

Trečia - nužudyti asmenį, kurio nužudymą Allahas uždraudė, nebent dėl teisinės priežasties, kurią įgyvendina valdovas.

Ketvirta - lupikavimo vartojimas maistui ar bet kokiai kitai naudai.

Penkta - kėsinimasis į vaiko, kurio tėvas mirė jam nesulaukus brendimo, nuosavybę.

Šešta - pabėgimas iš mūšio su netikinčiaisiais.

Septinta - skaisčių ir kilnių moterų bei vyrų kaltinimas svetimavimu.

Iš hadiso privalumų:

1. Pagrindinės nuodėmės neapsiriboja septyniomis, tačiau šios septynios išskiriamos dėl jų rimtumo ir pavojingumo.
2. Leidžiama nužudyti asmenį už teisinį atpildą arba už atsimetimą (iš islamo) ar svetimavimą susituokus, o tai atlieka teisėtas valdovas.

(3331)

(160) – عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «أَلَا أُنبِئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَايِرِ؟» ثَلَاثًا، قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ» وَجَلَسَ وَكَانَ مُتَكِنًا، فَقَالَ: «أَلَا وَقَوْلُ الزُّوْرِ»، قَالَ: فَمَا زَالَ يُكَرِّرُهَا حَتَّى قُلْنَا: لَيْتَهُ سَكَتَ. [صحيح]

- [متفق عليه]

(160) – Abu Bakr (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Ar man nepranešus jums apie svarbiausią iš didžiųjų nuodėmių?“ Jis tai pakartojo tris kartus. Jie (žmonės) pasakė: „Taip, o Allaho Pasiuntiny.“ Jis pasakė: „Partnerių susiejimas su Allahu ir nepaklusnumas tėvams.“ Jis buvo prigulęs, tada atsisėdo ir pasakė: „Bei, išties, melagingas pareiškimas.“ Jis šitai kartojė tiek kartų, kad jau norėjosi, kad jis nustotų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė savo kompanjonams apie tris svarbiausias iš didžiausiųjų nuodėmių:

1 - Partnerių susiejimas su Allahu - tai reiškia, kad bet kokia garbinimo forma yra skirta kitam nei Alahui ir bet kurį asmenį prilyginti Allahui dieviškumu, viešpatavimu, vardais ir savybėmis.

2 - Nepaklusnumas tėvams - tai yra bet koks savo tėvų įskaudinimas, tiek žodžiais, tiek veiksmais, nerodant jiems gerumo.

3 - Melagingas pareiškimas, įskaitant melagingą liudijimą - tai kiekvienas melagingas teiginys, kuriuo siekiama pažeminti asmenį, apie kurį tai yra pasakyta, atimant jo turtą, pažeidžiant jo garbę ir panašiai.

Pranašas perspėjimą apie melagingą liudijimą pakartojo tiek kartų, kad pabrėžtų jo baisumą ir blogas pasekmes visuomenei, kol kompanjonai norėjo, kad jis nutiltų, iš užuojautos jam ir nemėgimo to, kas sukelia jam susierzinimą.

Iš hadiso privalumų:

1. Didžiausia nuodėmė yra partnerių susiejimas su Allahu (širk), nes Pranašas nuo to pradėjo. Tai patvirtina ši Korano eilutė: { Iš tiesų, Allahas neatleidžia to, kad Jam būtų priskirti partneriai (garbinime), tačiau Jis atleidžia (visa kita), išskyrus tai, tiems, kam Jis nori. }
2. Tėvų teisės yra labai svarbios, nes Pranašas jas sujungė su Visagalio Allaho teisėmis.
3. Nuodėmės skirstomos į dideles ir mažas. Didžiosios nuodėmės (kaba-ir) yra kiekviena nuodėmė, užtraukianti

pasaulinę bausmę, pavyzdžiui, numatytos bausmės ir praeiksmas, arba grėsmė ateičiai, tokia kaip grėsmė patekti į pragarą. Yra įvairių didžiųjų nuodėmių lygių, o kai kurios iš jų yra sunkesnės už kitas draudimo požiūriu. Mažosios nuodėmės yra visa kita po didžiųjų nuodėmių.

(2941)

(161) – عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الْكَبَائِرُ: الإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ، وَقَتْلُ النَّفْسِ، وَالْيَمِينُ الْعَمُوسُ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(161) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Didžiosios nuodėmės yra: partnerių susiejimas su Allahu, nepaklusnumas tėvams, žmogžudystė ir tyčinė melaginga priesaika.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas parodo pagrindines nuodėmes, kurias darantys yra griežtai įspėjami šiame ir anapusiniame pasaulyje.

Pirmoji iš jų yra „partnerių susiejimas su Allahu“ - tai yra skirti bet kokią garbinimo formą kitam nei Allahui ir laikyti bet ką lygiaverčiu Jam Jo ypatingais bruožais, įskaitant dieviškumą, viešpatavimą, vardus ir savybes.

Antroji yra „nepaklusnumas tėvams“ - tai viskas, kas daro žalą tėvams, tiek žodžiais, tiek veiksmais, ir negerumo rodymas jiems.

Trečioji yra „žmogžudystė“ - žudymas be teisingos priežasties, kaip priespauda ir agresija.

Ketvirtoji yra „tyčinė melaginga priesaika“ - kai kažkas melagingai prisiekia ir jis tai žino. Tokia priesaika buvo vadinama (arabiškai) ghamus, nes panardina (taghmis) to darantį į nuodėmę arba Pragarą.

Iš hadiso privalumų:

1. Tyčinei melagingai priesaikai, dėl jos sunkumo ir pavojingumo, išpirkos nėra, tam reikia atgailos.
2. Hadisas mini šias keturias didžiąsias nuodėmes tam, kad parodytų jų nuodėmingumo sunkumą, o ne dėl to, kad jų yra tik tiek.
3. Nuodėmės skirstomos į dideles ir mažas. Didžiosios nuodėmės (kaba-ir) yra kiekviena nuodėmė, užtraukianti pasaulinę bausmę, pavyzdžiui, numatytos bausmės ir prakeikimas, arba grėsmė ateičiai, tokia kaip grėsmė patekti į pragarą. Yra įvairių didžiųjų nuodėmių lygių, o kai kurios iš jų yra sunkesnės už kitas draudimo požiūriu. Mažosios nuodėmės yra visa kita po didžiųjų nuodėmių.

(3044)

(162) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«أَوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدِّمَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(162) – Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Pirmosios bylos, kurios bus išspręstos tarp žmonių

Teismo dieną, bus kraujo (žudynių) bylos.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas paminėjo, kad pirmosios Teismo dienos bylos dėl žmonių padarytos neteisybės bus kraujo bylos, kaip žmogžudystės ir sužalojimo atvejai.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo kraujo praliejimo atvejų reikšmę, nes tai, kas svarbiausia, visada yra pirmoje vietoje.
2. Taip pat parodo, kad nuodėmių sunkumas priklauso nuo jų daromos žalos, o nekaltos sielos nužudymas yra viena iš didžiausių žalos rūšių ir nieko nėra sunkesnio už tai, išskyrus netikėjimą Visagali Allahą ir partnerių su juo susiejimą.

(2962)

(163) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرَحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا تُوْجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ أَرْبَعِينَ عَامًا».

[صحيح]

[رواه البخاري]

(163) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaimajam) sakė: „Tas, kuris nužudo muahad (ne musulmoną, kuriam musulmonai suteikė apsaugos pažadą), neužuos rojaus kvapo, nors jo kvapą galima užuosti keturiasdešimties metų atstumu.“

[Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė griežtą įspėjimą kiekvienam, kuris nužudo muahad – ne musulmoną, kuris atvyksta iš netikinčiųjų šalies į islamo buveinę ir gauna apsaugos ir saugumo pažadą, kad jis neužuos rojaus kvapo, nors jo kvapą galima užuosti keturiasdešimties metų kelionės atstumu.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama žudyti muahad, zimmi ar mustaman iš netikinčiųjų. Tai yra didelė nuodėmė.
2. Muahad - netikintis, su kuriuo buvo sudaryta sandora, kol jis gyvena savo žemėje ir nekovoja su musulmonais ir jie nekovoja su juo. Zimi – ne musulmonas, kuris atvyksta gyventi į musulmonų žemę ir moka duoklę (džizja). Mustaman - nemusulmonas, kuris atvyksta į musulmonų žemę pagal sandorą ir pažadą būti apsaugotu tam tikrą laiką.
3. Pranašas įspėja apie sandorų su nemusulmonais išdavystę.

(64637)

(164) – عَنْ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ:

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ رَجِيمٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(164) – Džubair Ibn Mutim (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Tas, kuris nutraukia giminystės ryšius, nepateks į rojų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris atima iš savo artimųjų jiems priklausančias teises arba kenkia jiems ir daro jiems bloga, nėra vertas patekti į rojų.

Iš hadiso privalumų:

1. Nutraukti giminystės ryšius yra viena iš didelių nuodėmių.
2. Giminystės ryšių palaikymas yra pagal tai, kas įprasta - tai skiriasi nuo skirtingų vietų, laiko ir žmonių.
3. Giminystės ryšiai palaikomi lankant savo giminaičius, dovanojant labdarą, geranoriškumą, lankant ligonius, įsakant teisingumą ir uždraudžiant blogą ir panašiai.
4. Kuo artimesni giminaičiai, su kuriais nutrūksta ryšiai, tuo didesnė nuodėmė.

(5367)

(165) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ

أَحَبَّ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُنْسَأَ لَهُ فِي أَثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحْمَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(165) – Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tas, kuris nori išplėsti savo pragyvenimą (turta) ir pratęsti gyvenimo trukmę, turėtų išlaikyti savo giminystės ryšius.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) ragina palaikyti giminystės ryšius lankant ir pagerbiant giminaičius bei

finansiskai jiems padedant ir panašiai bei nurodė, kad tai yra priežastis padidinti turtą ir pailginti gyvenimo trukmę.

Iš hadiso privalumų:

1. Giminytė (rahim) reiškia mūsų giminės iš motinos ir tėvo pusės. Kuo artimesnis giminaitis, tuo jis labiau vertas, kad ryšiai su juo būtų palaikomi.
2. Atlyginimas yra tos pačios rūšies kaip ir poelgis. Taigi, kas palaiko savo giminystės ryšius gerumu ir geranoriškumu, Allahas palaiko jį jo gyvenimo trukme ir turtu.
3. Giminytės ryšių palaikymas yra priežastis, dėl kurios didėja ir plečiasi turtas bei pailgėja gyvenimo trukmė. Nors žmonių gyvenimo trukmė ir pragyvenimas yra fiksuoti, tai gali reikšti, kad jų gyvenimo trukmė ir pragyvenimas bus palaiminti. Taigi žmogus savo gyvenimo trukmę išnaudoja daugiau ir geriau nei kiti. Taip pat sakoma, kad tai gali reikšti realų turto ir gyvenimo trukmės padidėjimą, o Allahas žino geriausiai.

(5372)

(166) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«لَيْسَ الْوَاصِلُ بِالْمُكَافِي، وَلَكِنَّ الْوَاصِلَ الَّذِي إِذَا قُطِعَتْ رَحْمَتُهُ وَصَلَّتْهَا». [صحيح] - [رواه

البخاري]

(166) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Tas, kuris palaiko giminystės ryšius, nėra tas, kuris atlygina už

jo artimųjų padarytą gėrį, bet palaiko gerus santykius ir su tais giminaičiais, kurie nutraukė su juo giminystės ryšius.“ [Sahih]

- [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris tikrai palaiko giminystės ryšius ir rodo gerumą savo artimiesiems, nėra tas, kuris už gerumą atsilygina gerumu. Tačiau tas, kuris tikrai ir tobulai palaiko giminystės ryšius, yra tas, kurio giminystės ryšiai nutrūksta, o jis juos palaiko ir jei jie daro jam blogą, jis atsako jiems geru.

Iš hadiso privalumų:

1. Išlaikyti giminystės ryšius šariate yra tada, kai palaikote ryšius su tais, kurie juos nutraukia, atleidžiate tiems, kurie daro jums blogą, ir duodate tiems, kurie atsisako jums duoti, kalba eina ne apie gėrio ir atlyginimo atsaką.
2. Ryšiai su artimaisiais palaikomi parodant jiems kuo daugiau gėrio - pinigais, maldavimu, įsakant teisingumą ir uždraudžiant blogą ir pan., ir nukreipiant blogį nuo jų visomis išgalėmis.

(3854)

(167) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَتَذَرُونَ

مَا الْغَيْبَةُ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ»، قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي

أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَبْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ». [صحيح]

- [رواه مسلم]

(167) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Ar žinote, kas yra apkalbinėjimas? Jie sakė: „Allahas ir Jo Pasiuntinys geriausiai žino.“ Jis pasakė: „Pasakyti apie savo brolių tai, kas jam nepatinka.“ Buvo pasakyta: „O kaip jei tai, ką sakau apie savo brolių, yra tiesa?“ Jis atsakė: „Jei tai, ką apie jį sakai, yra tiesa, tu jį apkalbėjai, o jei ne, apšmeižei jį.““ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškino apie draudžiamą apkalbą, tai yra kalbėti apie nesamą musulmoną taip, kaip jis nemėgsta, nesvarbu, ar minite jo manieras, išvaizdą ar bruožus, pavyzdžiui, sakote, kad tai vienaakis žmogus, sukčius, melagis ar bet koks kitas smerktinas jo bruožas, net jei tai tikrai egzistuoja.

Tačiau jei tas bruožas neegzistuoja, tai yra blogiau nei apkalbinėjimas. Tai yra šmeižimas, kurio tikslas yra sugalvoti ką nors blogo.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo puikų Pranašo mokymo būdą, nes jis aiškino dalykus klausimais.
2. Tai parodo kompanjonų mandagumą Pranašui, kai jie pasakė: Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai.
3. Asmuo, klausiamas apie tai, ko jis nežino, turėtų pasakyti: Allahas žino geriausiai.
4. Šariatas saugo visuomenę, išlaikydamas savo narių teises ir brolybę.

5. Apkalbinėjimas draudžiamas, išskyrus tam tikrais atvejais, siekiant tam tikrų interesų. Pavyzdžiui prispaudos pašalinimą, nes prispaustas žmogus kalba su žmogumi, kuris gali grąžinti jam teisę iš to, kuris jį skriaudė, sakydamas: „Taip ir taip mane skriaudė arba padarė man taip ir taip.“ Kitas pavyzdys - kai kas nors klausia kitų nuomonės dėl santuokos, partnerystės, kaimynystės ir panašiai.

(5326)

(168) - عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كُلُّ مُسْكِرٍ خَمْرٌ، وَكُلُّ مُسْكِرٍ حَرَامٌ، وَمَنْ شَرِبَ الْخَمْرَ فِي الدُّنْيَا فَمَاتَ وَهُوَ يُدْمِنُهَا لَمْ يَتَّبْ، لَمْ يَشْرَبْهَا فِي الْآخِرَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم وأخرج البخاري الجملة الأخيرة منه]

(168) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kiekviena svaiginanti medžiaga yra *khamr* (alkoholinis gėrimas), ir kiekvienas *khamr* yra draudžiamas. Tas, kas geria *khamr* šiame pasaulyje ir miršta būdamas nuo jo priklausomas ir neatgailaudamas, negers jo pomirtiniame gyvenime.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim, o Al-Bukhari papildė paskutiniu sakiniu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaškino, kad viskas, kas atima proto aiškumą ir gebėjimą mąstyti, laikoma svaiginančia medžiaga – *khamr*. Nesvarbu, ar ji vartojama geriant, valgant, įkvepiant ar bet koku kitu būdu. Visos protą aptemdančios ir svaiginančios medžiagos yra visiškai

draudžiamos Visagalio Allaho, nepriklausomai nuo to, ar jų suvartojama mažai, ar daug. Tas, kuris nuolat vartoja bet kokias svaiginančias medžiagas ir neatgailauja iki pat mirties, rizikuoja Allaho bausme – jam bus atimta galimybė ragauti jų pomirtiniame gyvenime.

Iš hadiso privalumų:

1. Teisinė priežastis, dėl kurios draudžiamas khamr, yra apsvaigimas, nes viskas, kas sukelia apsvaigimą, nepriklausomai nuo jo rūšies, yra uždrausta.
2. Visagalis Allahas uždraudė khamr, nes jis yra labai žalingas.
3. Geriant khamr rojuje, malonumas tampa dar geresnis, o palaima - dar didesnė.
4. Kas nesusilaiko nuo khamr gėrimo žemiškajame gyvenime, Allahas atims galimybę jį gerti rojuje. Už kiekvieną poelgį yra atitinkamas atlygis.
5. Skatinama skubėti atgailauti už nuodėmes prieš mirtį.

(58259)

(169) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: لعن رسول الله صلى الله عليه وسلم الراشي

والمُرْتَشِي في الخُم. [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(169) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) prakeikė tiek tą, kuris duoda kyšį, tiek tą, kuris jį priima, kai tai daroma siekiant paveikti sprendimą ar nuosprendį. [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi ir Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) maldavo prieš tuos, kurie duoda arba ima kyšius, prašydamas, kad jie būtų pašalinti iš Visagalio Allaho gailestingumo. Tai apima kyšius, duodamus teisėjams ar sprendimų priėmėjams tam, kad būtų priimtas neteisingas sprendimas, leidžiantis kyšio davėjui pasiekti savo tikslą neteisėtu būdu.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama duoti kyšį, priimti, tarpininkauti ar padėti jame, nes tai yra bendradarbiavimas nuodėmėje.
2. Kyšininkavimas yra didelė nuodėmė, nes Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) prakeikė tuos, kurie kyšį duoda ar ima.
3. Teismuose dirbančių ar oficialias pareigas užimančių asmenų kyšininkavimas yra sunkesnis nusikaltimas ir nuodėmė, nes tai susijęs su neteisybe ir vertinimu pagal ne tai, ką Allahas įsakė.

(64689)

(170) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم قَالَ: «إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ، فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ، وَلَا تَحَسَّسُوا، وَلَا تَجَسَّسُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(170) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Saugokitės nepagrįstų įtarimų, nes jie yra klaidingiausia kalbėjimo forma. Neskite vieni kitų klaidų, nešnipinėkite,

nepavydėkite, neapleiskite vieni kitų ir nepuoselėkite neapykantos. Būkite, o Allaho vergai, broliais tarpusavyje.“
[Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas draudžia ir įspėja apie tai, kas gali sukelti nesantaiką ir priešišumą tarp musulmonų. Tai apima:

Zan - tai yra nepagrįstas įtarimas, kylantis širdyje, o Pranašas paaiškino, kad tai yra melagingiausia kalba.

Tahasus - tai yra ieškoti kitų žmonių trūkumų akimis ar ausimis.

Tadžasus (šnipinėjimas) - tai kitų žmonių paslėptų reikalų ieškojimas ir jų naudojimas dažniausiai neigiamame kontekste.

Hasad (pavydas) - nekentimas matant, kad kiti mėgaujasi palaima.

Tadabur - tai nusigręžimas vienas nuo kito ir susilaikymas nuo savo brolio musulmono pasveikinimo ar aplankymo.

Tabaghud - tai piktavališkumas ir pasibjaurėjimas, pavyzdžiui, kenkti kitiems, susiraukti ir sutikti žmones bloga maniera.

Tada Pranašas pasakė išsamų pareiškimą, garantuojantį gerų santykių tarp musulmonų palaikymą, sakydamas: „Ir būkite, o Allaho vergai, broliais.“ Brolystė yra ryšys, kuris vienija žmones ir stiprina tarp jų meilę bei artimumą.

Iš hadiso privalumų:

1. Nėra nieko blogo turėti klaidingų įtarimų apie tuos, kurie rodo to ženklus, o tikintysis turi būti išmintingas ir

protingas bei neturėtų būti apgautas pikty ir nedoru žmonių.

2. Hadisas įspėja apie tokį įtarimą, kuris nusėda širdyje ir joje išlieka. Kalbant apie įtarimus, kurie kyla širdyje, bet joje nenusėda, žmogus dėl to nėra kaltinamas.
3. Hadisas draudžia priežastis, sukeliančias nesantaiką ir susvetimėjimą tarp musulmonų bendruomenės narių, pavyzdžiui, šnipinėjimą, pavydą ir panašiai.
4. Hadisas įsako musulmonams elgtis vieniems su kitais kaip su broliais, patarimo ir abipusės meilės požiūriu.

(5332)

(171) – عن حذيفة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «لَا

يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَاتٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(171) – Huzaifa (ramybė ir Allaho palaima jam) perdavė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: Liežuvautojas į rojų nepateks.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris liežuvauja ir skleidžia paskalas, siekdamas supriešinti žmones, nusipelno bausmės – jam nebus leista įžengti į rojų.

Iš hadiso privalumų:

1. Apkalbos yra viena didžiausių nuodėmių.
2. Paskalų perdavimas yra griežtai draudžiamas dėl žalos, kurią jis sukelia tiek pavieniams žmonėms, tiek visuomenei.

(5368)

(172) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ:

«كُلُّ أُمَّتِي مُعَاقِلٌ إِلَّا الْمُجَاهِرِينَ، وَإِنَّ مِنَ الْمُجَاهِرَةِ أَنْ يَعْمَلَ الرَّجُلُ بِاللَّيْلِ عَمَلًا، ثُمَّ يُصْبِحُ

وَقَدْ سَتَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ، فَيَقُولُ: يَا فَلَانُ، عَمِلْتَ الْبَارِحَةَ كَذَا وَكَذَا، وَقَدْ بَاتَ يَسْتُرُهُ رَبُّهُ، وَيُصْبِحُ

يَكْشِفُ سِتْرَ اللَّهِ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(172) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Visi mano pasekėjai gali būti atleisti, išskyrus tuos, kurie atvirai skelbia savo nuodėmes. Vienas iš tokių atvirumo pavyzdžių – kai žmogus padaro nuodėmę naktį, o ryte, nors Allahas ją paslėpė nuo kitų, jis pats pasako: „Praėjusią naktį aš padariau tą ir aną.“ Tokiu būdu jis pats atskleidžia tai, ką Allahas paslėpė.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškino, kad musulmonui, padariusiam nuodėmę, galima tikėtis atleidimo, jei jis jos neskelbia viešai. Tačiau tas, kuris sąmoningai ir įžūliai viešai giriasi savo nuodėme, praranda šią viltį. Tokie žmonės nusideda slapta, naktį, o ryte, nors Allahas jų nuodėmę paslėpė, jie patys ją atskleidžia ir pasakoja kitiems. Nors Viešpats jį pridengė, bet jis pats ryte atidengė save.

Iš hadiso privalumų:

1. Bjaurumas skelbti nuodėmę po to, kai ją nusišėpė Visagalis Allahas.

2. Nuodėmių viešinimas skleidžia amoralumą tarp musulmonų.
3. Ką Allahas uždengė šiame gyvenime, uždengs ir Teismo dieną, o tai yra neaprepiamo Allaho gailestingumo Jo tarnams apraiška.
4. Kas atlieka nuodėmę, turi prisidengti ir atgailauti Allahui.
5. Hadisas parodo siaubingą kaltę tų, kurie tyčia skelbia nuodėmes, taip prarasdami galimybę būti atleistiems.

(3756)

(173) - عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَطَبَ النَّاسَ يَوْمَ فَتَحَ مَكَّةَ، فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَذْهَبَ عَنْكُمُ غُبَيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ وَتَعَاطَمَهَا بِأَبَائِهَا، فَالنَّاسُ رَجُلَانِ: بَرٌّ تَعَيَّيْ كَرِيمٌ عَلَى اللَّهِ، وَفَاجِرٌ شَقِيٌّ هَيْنَ عَلَى اللَّهِ، وَالنَّاسُ بَنُو آدَمَ، وَخَلَقَ اللَّهُ آدَمَ مِنْ تُرَابٍ، قَالَ اللَّهُ: {يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ} [الحجرات:

13]». [صحيح] - [رواه الترمذي وابن حبان]

(173) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė pamokslą Mekkos užkariavimo dieną: „O žmonės! Tikrai, Allahas pašalina iš jūsų *džahilijos* (nežinojimo) puikybę ir pasididžiavimą dėl protėvių klaidų. Dabar yra tik du tipai žmonių: tie, kurie yra teisingi ir garbingi prieš Allahą, ir tie, kurie yra nedori ir apgailėtini Allahui. Žmonės yra Adomo vaikai ir Allahas sukūrė Adomą iš dulkių. Tarė Allahas: {O žmonija! Iš tiesų Mes sukūrėme jus iš vyro ir moters, ir

padarėme jus tautomis ir gentimis tam, kad (galėtumėte) vieni kitus pažinti. Iš tiesų, patys geriausi iš jūsų priešais Allahą yra pamaldžiausi. Iš tiesų, Allahas yra Visa Žinantis, Visa Suprantantis!} [Koranas, sūra „Kambariai“ 49:13].“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi ir Ibn Hibban]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) Mekkos užkariavimo dieną pamokslavo, sakydamas: O žmonės, iš tikrųjų Allahas pašalina iš jūsų *džahilijos* (priešislaminio laikotarpio) aroganciją ir fanatizmą bei pasigyrimą savo protėviais. Iš tiesių žmonės yra dviejų tipų:

Tikintysis, kuris yra pamaldus, teisus ir paklusnus Allaho valiai, yra garbingas Allaho akyse, net jei jis neturi aukšto statuso tarp žmonių.

Arba netikintysis, kuris elgiasi nedorai ir apgailėtinai, yra niekingas ir nereikšmingas Allaho akyse, net jei jis užima aukštą padėtį ir turi valdžią tarp žmonių.

Visi žmonės yra Adomo vaikai, o Allahas Adomą sukūrė iš dulkių. Todėl nedera žmogui, kilusiam iš dulkių, būti arogantišku ir žavėtis savimi, o tai įrodo Visagalio žodžiai: {O žmonija! Iš tiesų Mes sukūrėme jus iš vyro ir moters, ir padarėme jus tautomis ir gentimis tam, kad (galėtumėte) vieni kitus pažinti. Iš tiesų, patys geriausi iš jūsų priešais Allahą yra pamaldžiausi. Iš tiesų, Allahas yra Visa Žinantis, Visa Suprantantis!} [Koranas, sūra „Kambariai“ 49:13].

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas draudžia mums girtis savo protėviais ir reputacija.

(65074)

(174) – عن عائشة رضي الله عنها عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ أْبْعَصَ الرِّجَالِ إِلَى اللَّهِ الْأَلَدَّ الْخَصِمُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(174) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Labiausiai nekenčiamas žmogus Allaho akyse yra tas, kuris dažniausiai kelia nesutarimus ir kivirčius tarp žmonių.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad Visagalis Allahas nemėgsta žmonių, kurie užsiima bereikalingais ginčais, atsisako priimti tiesą ir bando ją atmesti savo argumentais, arba kurie įsitraukia į teisėtus ginčus, tačiau daro tai nesaikingai arba be reikiamų žinių.

Iš hadiso privalumų:

1. Nukentėjusiojo asmens teisės siekimas teisinėmis procedūromis nesiskaito kaip smerktinas ginčas.
2. Ginčas yra vienas iš neigiamų kalbos vartojimo būdų, sukeliantis nesutarimus ir priešišumą tarp musulmonų.
3. Ginčytis yra pagirtina, jei tai daroma geranoriškai ir siekiant teisingo tikslo, tačiau tai tampa smerktina, kai asmuo ginčijasi siekdamas atremti tiesą, įrodyti melą arba tai daro be įrodymų ir pagrindo.

(5474)

(175) – عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِذَا تَقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَأَلْقَاثِلَ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الْقَاتِلُ، فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ؟ قَالَ: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(175) – Abu Bakra (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) tariant: „Kai du musulmonai susitinka kovoti vienas su kitu kadais, tiek žudikas, tiek nužudytasis yra pasmerkti pragarui.“ Aš paklausiau: „O Allaho Pasiuntiny, taip yra su žudiku, tačiau ką apie nužudytąjį?“ Jis atsakė: „Iš tiesų, jis taip pat stengėsi nužudyti savo brolių.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad jei du musulmonai kovoja vienas su kitu kadais, kiekvienas ketindamas nužudyti kitą, žudikas atsidurs pragare dėl savo brolio (religijoje) nužudymo. Tačiau Pranašo kompanjonai buvo sumišę dėl žuvusiojo, kodėl jis turi atsidurti pragare? Pranašas paaškino, kad nužudytasis taip pat atsidurs pragare, nes norėjo nužudyti savo brolių, o ne bandyti jį sustabdyti. Nužudytasis nesugebėjo nužudyti savo brolio, nes jis jį aplenkė ir pirmas nužudė.

Iš hadiso privalumų:

1. Tas, kuris ketina padaryti nuodėmę ir naudojasi priemonėmis, kurios jį tai veda, nusipelno bausmės.

2. Hadisas griežtai įspėja apie musulmonų tarpusavio kovą ir už tai jiems grasina pragaru.
3. Kovoms tarp musulmonų, kai jos vyksta dėl teisėtų priežasčių, pavyzdžiui, kova su agresoriais ar korumpuotojais, šis įspėjimas netaikomas.
4. Nusikaltėlis nėra laikomas netikėliu vien dėl padarytos nuodėmės, nes Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pavadino tuos, kurie kovoja tarpusavyje, musulmonais.
5. Jei du musulmonai kovoja tarpusavyje bet kokiomis žudymo priemonėmis, ir vienas nužudo kitą, abu - tiek žudikas, tiek nužudytasis - atsidurs pragare. Hadise minimas kardas kaip pavyzdys.

(4304)

(176) - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ

حَمَلَ عَلَيْنَا السَّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا». [صحيح] - [متفق عليه]

(176) – Abu Mūsa Al Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Tas, kuris nešioja ginklus prieš mus, nėra mūsų bendruomenės dalis.“. [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaikškinimas:

Pranašas įspėja, kad nesinešioti ginklų prieš musulmonus su tikslu juos įbauginti ar apiplėšti. Toks elgesys yra sunkus nusikaltimas ir didelė nuodėmė, už kurį asmuo nusipelno griežto įspėjimo.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas griežtai perspėja musulmonus nekovoti tarpusavyje.
2. Vienas iš baisiausių neteisingų poelgių ir piktadarybių žemėje yra kovoti prieš savo brolius musulmonus su ginklais ir sukelti korupciją žudant.
3. Šis išpėjimas netaikomas kovai, kuri yra teisėta, pavyzdžiui, kovai su engėjais, korumpuotaisiais ir panašiais priešais.
4. Draudžiama gąsdinti musulmonus ginklais ar panašiais veiksmais, net jei tai daroma juokais.

(2997)

(177) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَسُبُّوا

الْأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى مَا قَدَّمُوا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(177) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Nekeikite mirusiųjų, nes jie jau susidūrė su savo veiksmų pasekmėmis.“

[Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžė, kad draudžiama keikti mirusius ir kalbėti apie juos negerai. Tai laikoma viena iš blogų manierų, nes mirusieji jau susidūrė su savo veiksmų pasekmėmis, buvo nubausti ar apdovanoti už tai, ką padarė. Keikiant mirusius, nieko nepasiekama – tai tik kenkia gyviesiems.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas įrodo, kad keikti mirusiuosius draudžiama.
2. Susilaikymas nuo mirusiųjų keikimo yra naudingas gyvųjų interesams, nes tai padeda išvengti piktumo ir neapykantos, taip prisidedant prie visuomenės taikos ir darnumo.
3. Už draudimo keikti mirusiuosius slypi išmintis, nes jie jau susiduria su savo poelgių pasekmėmis. Keikimas nepadedą mirusiesiems, o tik sukelia žalos gyviesiems, didindamas neapykantą ir piktumą
4. Nereikėtų kalbėti žodžių, kurie neduoda jokios naudos.

(5364)

(178) – عن أبي أيوب الأنصاري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«لَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، يَلْتَقِيَانِ، فَيُعْرِضُ هَذَا وَيُعْرِضُ هَذَا، وَخَيْرُهُمَا

الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(178) – Abu Ajub Al-Ansari (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Musulmonui yra neteisėta susipykti su savo bičiuliu musulmonu ir jį palikti ilgiau nei tris naktis, o susitikę jie abu atsuka vienas kitam nugarą. Ir geriausias iš jų yra tas, kuris pradeda sveikindamas kitą.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė musulmonui po ginčo palikti savo bičiulį musulmoną ilgiau nei

trims naktims. Susitikę nė vienas nesisveikina su kitu ir nesikalba.

Geriausias iš tokių dviejų susipykusių yra tas, kuris bando nutraukti jų susvetimėjimą, todėl pirmas pasisveikina su kitu. Pasitraukimas šiame hadise yra tai, kuo žmogus užsiima dėl savęs. Tačiau žmogus gali palikti kitus dėl Visagalio Allaho, pavyzdžiui, pasitraukiančius nusidėjėlius, eretikus novatorius ir blogus kompanjonus. Tai neturi laiko apribojimo. Greičiau tai priklauso nuo priežasties ir turėtų baigtis, kai priežasties nebėra.

Iš hadiso privalumų:

1. Leidžiama palikti ką nors tris dienas ar mažiau. Atsižvelgiant į žmogaus prigimtį, pasitraukimas šiam trijų dienų laikotarpiui yra leidžiamas, kad būtų suteikta galimybė išnykti slegiančiam priežasčiai.
2. Hadisas atkreipia dėmesį į pasisveikinimo nuopelnus ir kad tai pašalina blogus jausmus bei yra meilės ženklas.
3. Islamas ragina broliškumą ir draugiškumą tarp savo pasekėjų.

(5365)

(179) – عن سهل بن سعد رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ

يُضْمَنُ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنَ لَهُ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(179) – Sahl Ibn Sad (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Kas duos man garantiją saugoti tai, kas yra tarp jo žandikaulių ir kas tarp kojų, garantuosiu jam rojų.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė apie du dalykus, kuriuos laikydamasis musulmonas pateks į rojų:

Pirma - saugoti liežuvį nuo kalbų, kurios nepatinka Visagaliui Allahui.

Antra - saugoti privačias kūno dalis nuo nepadorių veiksmų.

Taip yra todėl, nes būtent per kalbą ir kūną dažnai daromos nuodėmės.

Iš hadiso privalumų:

1. Liežuvio ir privačių kūno dalių saugojimas yra priemonė patekti į rojų.
2. Pranašas pabrėžė liežuvį ir privačias kūno dalis, nes jie yra didžiausi išbandymai žmonėms tiek šiame gyvenime, tiek anapus.

(3475)

(180) – عن أسامة بن زيد رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَا

تَرَكَتُ بَعْدِي فِتْنَةٌ أَصْرَ عَلَى الرَّجَالِ مِنَ النِّسَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(180) – Usama Ibn Zaid (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Aš po savęs nepalieku didesnio išbandymo (fitna) vyrams nei moterims.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad moteris yra didžiausias išbandymas vyrams. Jei moteris priklauso vyrui, jis gali būti linkęs sekti ją netgi dalykuose, kurie prieštarauja šariatui. Jei tai svetima moteris, gali kilti pavojus dėl nepriimto elgesio, tokio kaip asmeniniai susitikimai ar privatūs pokalbiai, kurie gali sukelti blogas pasekmes tiek tikėjimui, tiek asmeniniam gyvenimui. Tai pabrėžia, kad musulmonas turi būti atsargus ir laikytis šariato taisyklių, kad apsaugotų save nuo nuodėmių ir išbandymų.

Iš hadiso privalumų:

1. Musulmonas turi vengti moterų keliamų pagundų ir užkirsti kelią visoms galimybėms, kurios galėtų nuvesti į tokias pagundas.
2. Tikintysis turėtų pasikliauti Allaho apsauga ir nuolat prašyti Jo pagalbos, kad būtų apsaugotas nuo tokių išbandymų.

(5830)

(181) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ الدُّنْيَا حُلْوَةٌ خَضِرَةٌ، وَإِنَّ اللَّهَ مُسْتَخْلِفُكُمْ فِيهَا، فَيَنْظُرُ كَيْفَ تَعْمَلُونَ، فَاتَّقُوا الدُّنْيَا وَاتَّقُوا النِّسَاءَ، فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنَةٍ بَيْنِي وَإِسْرَائِيلَ كَانَتْ فِي النِّسَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(181) – Abu Said Al-Khudri (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Gyvenimas šiame pasaulyje yra malonus ir patrauklus, ir iš

tiesų Allahas padarė jus savo paveldėtojais, kad pamatytų, kaip jūs pasielgsite. Taigi būkite atsargūs šiame pasaulyje ir ypač su moterimis, nes jos buvo pirmoji Izraelio vaikų pagunda.”

[Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiskina, kad šis pasaulietinis gyvenimas, su savo grožiu ir malonumais, yra labai viliojantis. Žmogus gali būti apgautas šių malonumų, ir jis dažnai jų siekia, laikydamas juos didžiausiu rūpesčiu. Visagalis Allahas padarė mus savo paveldėtojais šiame pasaulyje, kad matytų, kaip mes elgiamės ir ar paklūstame Jo įsakymams. Todėl Pranašas įspėja, kad būtina saugotis šio pasaulietinio gyvenimo apgaulės, kad neužmirštume Allaho įsakymų ir nepereitumėme Jo draudimų ribų. Vienas iš sunkiausių išbandymų, kurių reikia saugotis, yra moterų pagunda, kuri buvo pirmoji pagunda, kuria susigundė Izraelio vaikai.

Iš hadiso privalumų:

1. Pranašas ragina pirmiausia laikytis pamaldumo ir tik tada siekti pasaulietinių malonumų ir troškimų.
2. Saugokitės, kad nesusigundytumėte žiūrėdami į moteris ir venkite leisti joms bendrauti su svetimais vyrais, taip pat vengti tokių veiksmų iš vyro pusės.
3. Moterų pagunda yra viena iš didžiausių pasaulietinių išbandymų, su kuriais susiduria žmonės.
4. Reikia pasimokyti iš ankstesnių tautų, kaip pavyzdžiui, kas atsitiko Izraelio vaikams, nes tai gali nutikti ir kitiems.

5. Žmonos atveju moters pagunda gali kilti, kai ji prašo vyro daryti ką nors, ko jis negali sau leisti, taip atitraukiant jį nuo religinių įsipareigojimų ir ragindama siekti pasaulietinių tikslų. Kalbant apie svetimą moterį, jos pagunda slypi vyrų viliojime ir stengiantis atitraukti vyrus nuo tiesos, kai ji išeina ir susimaišo su jais, ypač jei ji nedėvi hidžabo ir rodo savo puošmenas viešai. Tai gali lemti įvairaus laipsnio svetimavimą. Todėl tikintysis turi laikytis Allaho ir maldauti Jo pagalbos, kad apsisaugotų nuo šių pagundų.

(3053)

(182) – عن أبي موسى رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَا نِكَاحَ إِلَّا

بِوَلِيٍّ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(182) – Abu Mūsa (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Santuoka negali būti sudaryta be globėjo.“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas pabrėžia, kad moters santuoka negalioja be globėjo, kuris sudaro vedybų sutartį.

Iš hadiso privalumų:

1. Globėjas yra būtina santuokos galiojimo sąlyga. Jei santuoka sudaroma be globėjo arba moteris išteka pati, tokia santuoka yra negaliojanti.

2. Globėjas turi būti artimiausias moters vyras. Joks tolimesnis globėjas negali ją ištektinti, jei yra artimesnis globėjas.
3. Globėjas turi būti suaugęs vyras, išmintingas, gerai išmanantis santuokos taisykles ir turintis tokią pačią religiją kaip moteris. Asmuo, neatitinkantis šių reikalavimų, negali būti globėju vedybų sutartyje.

(58066)

(183) – عن عقبه بن عامر رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«أَحَقُّ الشُّرُوطِ أَنْ تُؤْفُوا بِهِ مَا اسْتَحْلَلْتُمْ بِهِ الْفُرُوجَ». [صحيح] – [متفق عليه]

(183) – Ukba Ibn Amir (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Geriausios sąlygos, kurias butina laikytis, yra tos, kurios leidžia santuokoje teisėtus lytinius santykius.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžia, kad svarbiausios sąlygos, kurias reikėtų vykdyti, yra tos, kurios leidžia vyrui teisėtai būti su moterimi. Tai yra leistinos sąlygos, kurias moteris gali iškelti vedybų sutartyje.

Iš hadiso privalumų:

1. Privaloma vykdyti sąlygas, išskyrus tuos atvejus, kai jie prieštarauja šariato taisyklėms – kai bandoma, pavyzdžiui, padaryti leistiną tai, kas yra draudžiama, arba atvirkščiai.

2. Santuokos sąlygų įvykdymas yra svarbesnis nei kitų, nes jos yra numatytos mainais už lytinių santykių įteisinimą.
3. Pranašas parodė, kokią svarbią vietą islamo gyvenime užima santuoka, akcentuodamas santuokos sąlygų laikymosi svarbą.

(6021)

(184) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«الدُّنْيَا مَتَاعٌ، وَخَيْرُ مَتَاعِ الدُّنْيَا الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(184) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Šis pasaulis – malonumas, o geriausias gyvenimo malonumas – dora žmona.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė, kad šis pasaulietinis gyvenimas – tai tik laikinas malonumas, kuris greitai praeina. O geriausias šio gyvenimo malonumas yra dora žmona: ji džiugina vyrą savo elgesiu, paklūsta jam, kai jis jos ko nors prašo, ir, kai jo nėra, saugo save ir jo turtą..

Iš hadiso privalumų:

1. Leidžiama džiaugtis pasaulio gėrybėmis, kurias Allahas leido, jei tai daroma saikingai – be pertekliaus ir pasipūtimo.
2. Vyruui patariama rinktis dorą žmoną, nes ji gali padėti jam gyventi pagal Allaho valią.

3. Vertingiausi šio pasaulio malonumai yra tie, kurie padeda žmogui paklusti Allahui arba palengvina tokį kelią.

(5794)

(185) – عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ

الْقَرْعِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(185) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė kaza (skusti dalį galvos plaukų, o kitą palikti neskustą). [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas uždraudė skusti tik dalį galvos paliekant kitą neskustą. Šis draudimas taikomas visiems vyrams – tiek vaikams, tiek suaugusiems. Moterims galvos skutimas apskritai netinkamas ir nepriimtinas.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas rodo šariato rūpinimąsi žmonių išvaizda.

(8914)

(186) – عن ابن عمر رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «أَحْفُوا

الشَّوَارِبَ وَأَعْفُوا اللَّحَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(186) – Pranešta nuo Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Patrumpinkite ūsus ir palikite barzdą augti.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė ūsus patrupinti, o ne leisti jiems augti ilgai.

Tuo pačiu metu jis liepė palikti barzdą augti ir jos netrumpinti.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudimas skusti barzdą.

(3279)

(187) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:

«لَا يَنْظُرُ الرَّجُلُ إِلَى عَوْرَةِ الرَّجُلِ، وَلَا الْمَرْأَةُ إِلَى عَوْرَةِ الْمَرْأَةِ، وَلَا يُفْضِي الرَّجُلُ إِلَى الرَّجُلِ فِي

ثَوْبٍ وَاحِدٍ، وَلَا تُفْضِي الْمَرْأَةُ إِلَى الْمَرْأَةِ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(187) – Abu Said Al-Khudri (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Vyrai draudžiama žiūrėti į kito vyro intymias kūno vietas (aurą), o moteriai – į kitos moters. Taip pat vyrams netinka gulėti kartu po vienu apklotu, kaip ir moterims – po tuo pačiu apklotu su kita moterimi.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė vyrams žiūrėti į kitų vyrų intymias vietas (aurą), o moterims – į kitų moterų aurą.

Aura – tai kūno dalys, kurias žmogus privalo saugoti nuo kitų žvilgsnių. Vyrai tai vieta nuo bambos iki kelių. Moteriai – visas kūnas yra aura svetimų vyrų akivaizdoje. Tačiau būnant

tarp artimų giminaičių vyrų, su kuriais neleidžiama tuoktis (mahram), ar tarp kitų moterų, jai leidžiama parodyti tas kūno dalis, kurios įprastai matomos namuose.

Taip pat Pranašas perspėjo, kad du nuogi vyrai ar dvi nuogos moterys neturėtų gulėti kartu po viena antklode, nes tai gali lemti netinkamą fizinį kontaktą. O prisilietimas prie kito žmogaus intymių vietų yra dar rimtesnis pažeidimas nei vien žvilgsnis.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama žiūrėti į kitų aurą, išskyrus vyrui į savo žmonos aurą ir atvirkščiai.
2. Islamo siekis išlaikyti visuomenės tyrumą ir blokuoti priemones, kurios veda į amoralumą.
3. Leidžiama žiūrėti į kito žmogaus aurą, jei to reikia, pavyzdžiui, gydymo ir panašiais tikslais; tačiau tai neturėtų apimti geismo.
4. Musulmonui įsakoma uždengti savo aurą ir nuleisti žvilgsnį nuo kitų auros.
5. Draudime minimi vyrai su vyrais ir moterys su moterimis, nes būdami kartu jie labiau linkę žiūrėti ir atskleisti auras.

(8904)

(188) - عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَاحِشًا وَلَا مُتَفَحِّشًا، وَكَانَ يَقُولُ: «إِنَّ مِنْ خِيَارِكُمْ أَحْسَنَكُمْ أَخْلَاقًا». [صحيح] -

[متفق عليه]

(188) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nebuvo nei nepadorus, nei vartodavo nešvankią kalbą ir sakydavo: „Iš tiesų, geriausi iš jūsų yra tie, kurie turi geriausias manieras.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo puikus pavyzdys, nes niekada nesiėlgė nepadoriai ir visada laikėsi gerų manierų, tiek tyčia, tiek netyčia. Jis buvo pavyzdingai malonus ir geros širdies. Pranašas sakydavo: „Geriasi iš jūsų Allaho akyse yra tie, kurie turi geriausias manieras – tai tie, kurie daro gerus darbus, šypsosi, neskriaudžia kitų, saugo juos nuo žalos ir elgiasi maloniai su žmonėmis.“

Iš hadiso privalumų:

1. Tikintysis turi vengti netinkamos kalbos ir blogų veiksmų, nes tai neatitinka islamo vertybių.
2. Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo pavyzdys tobulų manierų; jis sakė ir darė tik gerus dalykus.
3. Geros maneros yra svarbi tikinčiųjų savybė, ir tie, kurie išsiskiria šiuo atžvilgiu, yra tarp geriausių tikinčiųjų, turinčių tobuliausią tikėjimą.

(5803)

(189) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول:

«إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيُدرِكُ بِحُسْنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ الصَّائِمِ الْقَائِمِ». [صحيح بشواهده] - [رواه أبو داود

وأحمد]

(189) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Iš tiesų, tikintysis savo geromis manieromis gali pasiekti lygį to, kuris nuolat pasninkauja ir meldžiasi naktį.“ [Sahih su įrodymais] - [Perdavė Abu Davud ir Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžia, kad gerų manierų turėjimas leidžia pasiekti žmogaus, kuris atkakliai pasninkauja dieną ir meldžiasi naktį, rangą. Geros manieros yra gero darymas, gerų žodžių kalbėjimas, besišypsantis veidas ir susilaikymas nuo žmonių žalojimo bei jų apsaugojimas nuo žalos.

Iš hadiso privalumų:

1. Islamas daug dėmesio skiria manierų tobulinimui.
2. Hadisas išryškina gerų manierų pranašumus, kad gerai išauklėtas žmogus gali pasiekti nuolat pasninkaujančiojo ir besimeldžiančiojo lygį.
3. Pasninkauti dieną ir melstis naktį yra du sunkūs, bet didingi, garbinimo veiksmai. Tačiau šį lygį gali pasiekti ir gerų manierų žmogus, nes jis taip pat kovoja su savimi, to siekdamas.

(190) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَخَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِنِسَائِهِمْ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(190) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Tobuliausi tikintieji yra tie, kurie pasižymi geriausiu elgesiu, o geriausi iš jūsų – tie, kurie gražiausiai elgiasi su savo moterimis.“ [Hasan] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė, kad tobuliausi tikintieji yra tie, kurie pasižymi gražiu charakteriu: yra malonūs, šypsosi, daro gera, kalba švelniai ir vengia skriausti kitus.

Taip pat jis pabrėžė, kad geriausi tikintieji yra tie, kurie yra geriausi savo žmonoms, dukroms, seserims ir kitoms artimoms moterims – nes jos labiausiai nusipelno gero elgesio..

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia gerų manierų nuopelnus ir kad tai yra tikėjimo (iman) dalis.
2. Geri darbai yra tikėjimo (iman) dalis, o tikėjimas tai didėja, tai mažėja.
3. Islamas gerbia moteris ir skatina maloniai su jomis elgtis.

(5792)

(191) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ، فَقَالَ: «تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ»، وَسُئِلَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ فَقَالَ: «الْفُحْمُ وَالْفَرْجُ». [حسن صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(191) – Pranešta nuo Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad jis pasakė: „Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo paklaustas koks poelgis labiausiai veda žmones į rojų? Jis atsakė: „Dievobaimingumas ir geras elgesys.“ Tuomet jo paklausė: o kas dažniausiai veda žmones į pragarą? Jis atsakė: „Liežuvis ir lytiniai organai.“ [Hasan sahih] - [Perdavė At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas nurodė, kad didžiausios priežastys, vedančios į rojų, yra:

Allaho baimė ir geras charakteris.

Allaho baimė (takva) - sudaryti *vikaja* (skydą) tarp savęs ir Allaho bausmės, vykdamas Jo įsakymus ir vengiant draudimų.

Geras charakteris - tai gebėjimas elgtis maloniai: turėti šiltą, linksmą veidą, daryti gera kitiems ir saugoti juos nuo bet kokios žalos.

Pagrindinės priežastys, dėl kurių žmogus patenka į pragarą, yra:

Liežuvis ir privačios kūno dalys.

Liežuviu daromos nuodėmės apima melą, apkalbas ir šmeižtą.

Privačiomis kūno dalimis padaromos nuodėmės – tai svetimavimas, homoseksualūs santykiai ir kiti draudžiami veiksmai.

Iš hadiso privalumų:

1. Yra priežastys patekti į rojų, kurios susijusios su Visagaliu Allahu, pavyzdžiui, Jo baimė, ir priežastys, susijusios su žmonėmis, pavyzdžiui, geros manieros.
2. Hadisas pabrėžia liežuvio pavojų ir tai, kad jis yra vienas iš priežasčių, vedančių į pragarą.
3. Hadisas parodo troškimų ir amoralumo pavojų žmonėms, nurodydamas, kad tai yra viena iš labiausiai paplitusių priežasčių, dėl kurių gali patekti į pragarą.

(5476)

(192) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

أَحْسَنَ النَّاسِ خُلُقًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(192) – Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) pasakė: „Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasižymėjo pačiu kilniausiu charakteriu iš visų žmonių.“
[Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo tobuliausias tarp žmonių moralės požiūriu – jis pranoko visus savo geromis manieromis ir dorybėmis: švelniu kalbėjimu, gerų darbų darymu, besišypsančiu veidu ir susilaikymu nuo žalos darymo kitiems bei jų apsaugojimu.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia tobulą Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) moralinį charakterį.
2. Pranašas yra tobulas gerų manierų pavyzdys.
3. Esame skatinami sekti Pranašo pavyzdžiu, ypač jo puikių manierų srityje.

(6180)

(193) – قال سعد بن هشام بن عامر - عندما دخل على عائشة رضي الله عنها: يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ، أَنْبِئِي عَن خُلُقِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَتْ: أَلَسْتُ تَقْرَأُ الْقُرْآنَ؟ قُلْتُ: بَلَى، قَالَتْ: فَإِنَّ خُلُقَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ الْقُرْآنَ. [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

(193) – Kai jis lankėsi pas Aišą (tebūnie Allahas ja patenkintas), Sad Ibn Hišam Ibn Amir pasakė: „O tikinčiųjų motina, papasakok man apie Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) charakterį.“ Ji pasakė: „Ar tu neskaitai Korano?“ Jis atsakė: „Skaitau.“ Ji sakė: „Iš tiesų, Pranašo charakteris buvo Koranas.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim ilgąme hadise]

Paiškinimas:

Tikinčiųjų motina Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) buvo paklausta apie Pranašo charakterį ir atsakė vienu išsamiau sakiniu, nukreipdama klausėją į Kilnųjį Koraną, kuriame yra visi tobulumo požymiai. Ji sakė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) turėjo Korano manieras. Kad ir ką Koranas jam lieptų ar uždraustų daryti, jis laikydavosi. Taigi, jo charakteris

buvo pagal Koraną - laikydavosi jo ribų, prisiimdavo jo etiketą ir pasimokydavo iš jo palyginimų bei istorijų.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas skatina sekti Pranašo pavyzdžiu perimant moralines vertybes, išdėstytas Korane.
2. Hadise išaukštinamos Pranašo manieros (elgesys), pabrėžiant, kad jo manieros kilo iš dieviškojo apreiškimo.
3. Koranas yra pagrindinis kilnaus elgesio ir dorovės šaltinis.
4. Islamo moralė apima visą religiją – ji reiškiasi per laikymąsi įsakymų ir vengimą to, kas uždrausta

(8265)

(194) – عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

يُعْجِبُهُ التَّيْمُنُ، فِي تَنْعُلِهِ، وَتَرْجُلِهِ، وَظُهُورِهِ، وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(194) – Aiša, tikinčiųjų motina, (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam), avėdamas sandalus, šukuodamasis plaukus, apsivalydamas ir atlikdamas visus darbus, pirmenybę teikdavo dešinei pusei.

[Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas visuose garbės vertuose reikaluose pirmenybę teikdavo dešinei pusei. Tai apima: dešine koja jis pradėdavo avėti sandalus, dešine puse pradėdavo tvarkytis, šukuotis ir tepti plaukus bei barzdą, o atlikdamas vudu pradėdavo plauti dešine puse rankas ir kojas.

Iš hadiso privalumų:

1. An-Navavi sakė: tai yra nuolatinė šariato taisyklė, kad atliekant bet kokią garbingą veiklą, pavyzdžiui, dėvint drabužius ir maunant sandalus, įeinant į mečetę, naudojantis sivak, tepant odą, kerpant nagus ir ūsus, šukuojantis plaukus, kerpant pažastų plaukus, skutant galvą, atliekant taslim maldos metu, plaunant privačias kūno dalis, išeinant iš tualetu, valgant ir geriant, spaudžiant rankas, liečiant Juodąjį akmenį ir panašiai, pageidautina pradėti nuo dešinės pusės. Priešingus veiksmus, pavyzdžiui, įėjimą į tualetą, išėjimą iš mečetės, nosies pūtimą, istindža (apsivalymą po šlapinimosi ar tuštinimosi), drabužių, kelnų, sandalų nusimovimą ir panašiai, pageidautina pradėti nuo kairės pusės. Taip yra dėl to, kad dešinioji pusė turi aukštesnį statusą ir garbę.
2. „Pranašas pirmenybę teikdavo dešinei pusei“ reiškia, kad jis visada pradėdavo veiksmus nuo dešinės rankos, dešinės kojos ir dešinės pusės, taip pat priėmimą iš dešinės pusės.
3. An-Navavi sakė: žinokite, kad nėra pageidautina pradėti nuo dešiniojo šono plaunant kai kurias vudu kūno dalis, t. y. ausis, rankas ir skruostus. Kiekviena jų pora turėtų būti plaunama vienu metu. Jei tai neįmanoma, pavyzdžiui, vienerankis žmogus, jis turėtų pradėti nuo dešinėsios pusės.

(3018)

(195) – عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: ثُنْتَانِ حَفِظْتُهُمَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْإِحْسَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، فَإِذَا قَتَلْتُمْ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ، وَإِذَا دَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الدَّبْحَ، وَلِيَجِدَ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ، فَلْيُرِخْ دَبِيحَتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(195) – Šaddad Ibn Aus (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: yra du dalykai, kuriuos mintinai išmokau iš Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) ir jie yra: „Iš tiesų, Allahas įsakė gerumą visuose dalykuose. Taigi, kai žudote, gerai žudykite, o kai skerdžiate, gerai skerskite. Tegul vienas iš jūsų pagalanda savo ašmenis ir saugo gyvūną, kurį jis skerdžia, nuo kančių.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Visagalis Allahas paskyrė mums *ihsan* (gerumą/puikumą) visuose reikaluose. Tai apima nuolatinį dėmesingumą Allahui, Jo garbinimą, gerų darbų darymą ir susilaikymą nuo žalos kitoms būtybėms. Vienas iš to aspektų yra *ihsan* žudant ir skerdžiant.

Ihsan žudant, siekiant teisinio atpildo, reiškia pasirinkti lengviausią būdą, kuris sukelia mažiausiai kančių žudomajam ir greičiausiai atima gyvybę.

Ihsan skerdžiant gyvulius yra parodyti gerumą gyvūno atžvilgiu – tai, kad ašmenys būtų gerai pagaląsti, o gyvūnas nesidomėtų tuo, bei neskersti gyvūno, kai kiti gyvūnai stebi procesą.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo Allaho gailestingumą ir gerumą savo kūriniams.
2. Ihsan žudant ir skerdžiant turi vykti šariato nustatyta tvarka.
3. Šariatas yra tobulas ir apima visas gėrio formas, iš kurių yra gailestingumas ir gerumas gyvūnams.
4. Mirusiojo kūną žaloti draudžiama.
5. Draudžiama viskas, kas sukelia kančias gyvūnams, nes Islamo požiūriu gyvūnai turi teisę į švelnų elgesį.

(4319)

(196) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم: «إِنَّ الْمُقْسِطِينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلَى مَنَابِرٍ مِنْ نُورٍ، عَنْ يَمِينِ الرَّحْمَنِ عَرْ وَجَلٍّ، وَكُنَّا يَدَيْهِ

يَمِينُ، الَّذِينَ يَعْدِلُونَ فِي حُكْمِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ وَمَا وَلُوا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(196) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Iš tiesų, tie, kurie elgiasi teisingai ir sąžiningai, bus kartu su Allahu šviesos sakyklose Gailestingiausiojo dešinėje, tebūnie Jis Išaukštintas, o abi Jo rankos yra dešinės. Tai yra tie, kurie yra teisingi savo sprendimais ir savo bendruomenės atžvilgiu bei tuo, kas jiems pavaldus.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tie, kurie teisingai vadovauja savo bendruomenei ir tiems, kurie yra

jiems pavaldūs, Teismo dieną sėdės ant aukštų ir iškilių sakyklų, sukurtų iš šviesos, jų garbei. Šios sakyklos yra Gailestingiausiojo dešinėje, ir abi Jo rankos yra dešinės, tebūnie Jis išaukštintas.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia teisingumo nuopelnus ir ragina jo laikytis.
2. Teisingumas yra bendras ir taikomas visoms žmonių globos, valdžios ir teismų formoms. Tai netgi apima teisingumą tarp žmonių, vaikų ir panašiai.
3. Tai rodo teisingų žmonių statusą Teismo dieną.
4. Tikintieji Teismo dieną bus skirtinguose lygiuose pagal savo poelgius.
5. Skatinimas yra vienas iš dava (kvietimo į islamą) būdų, kuris padaro mielą garbinimą ir teisumą žmonėms, į kuriuos kreipiamasi.

(4935)

(197) – عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:

«لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ، مَنْ ضَارَّ ضَرَّةَ اللَّهِ، وَمَنْ شَأَى شَقَى اللَّهِ عَلَيْهِ». [صحيح بشواهده] - [رواه

الدارقطني]

(197) – Abu Said Al-Khudri (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Neturėtų būti jokios žalos (darar) ir abipusės žalos (dirar). Kas daro žalą, tam pakenkia Allahas, o kas apsunkina dalykus, tam Allahas viską apsunkina.“ [Sahih su įrodymais] - [Perdavė Ad-Darkutnį]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė, kad turėtume vengti visų žalos rūšių ir apraiškų nuo savęs ir kitų. Lygiai taip pat neleistina kenkti sau ar kitiems.

Taip pat neleistina į žalą atsakyti žala, nes žala nebus pašalinta, išskyrus teisiniu atpildu, nepažeidžiant.

Tada Pranašas perspėjo, kad tam, kuris kenkia žmonėms, bus pakenkta, o kas apsunkina žmonėms, jam bus apsunkinta.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama į žalą reaguoti didesne žala.
2. Allahas Savo tarnams neįsakė nieko, kas jiems būtų žalinga.
3. Draudžiama daryti žalą ar (savavališkai) atlyginti už žalą žodžiais, darbais ar neveikimu.
4. Atlyginimas yra tos pačios rūšies kaip ir darbas. Taigi, kas daro žalą, tam Allahas kenkia, o kas apsunkina kitiems, tam Allahas apsunkina.
5. Viena iš šariato taisyklių yra ta, kad „žala turi būti pašalinta“, nes šariatas nepritaria žalojimui ir jį smerkia.

(4711)

(198) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي،

قَالَ: «لَا تَغْضَبُ» فَرَدَّدَ مِرَارًا قَالَ: «لَا تَغْضَبُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(198) – Pranešta nuo Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad: Vienas vyras atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir tarė: „Patark man.“ Jis pasakė: „Nepyk.“

Vyras tai pakartojo kelis kartus ir kiekvieną kartą Pranašas atsakydavo: „Nepyk.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaškinimas:

Vienas iš kompanjonų (tebūnie Allahas jais patenkintas) paprašė Pranašo nukreipti jį į tai, kas jam būtų naudinga. Taigi jam liepė nepykti. Tai reiškia, kad jis turėtų vengti dalykų, kurie jį supykdytų, ir susilaikyti, jei supyktų, nepersistengti su pykčiu žudydamas, mušdamas, keikdamas ir panašiai.

Vyras kelis kartus pakartojo savo prašymą patarti, o Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nepasakė daugiau kaip „Nepyk“.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas perspėja nuo pykčio ir jo priežasčių, nes tai sujungia visą blogį, o jo vengimas veda į visą gėrį.
2. Pyktis dėl Allahο, pavyzdžiui, pyktis kai pažeidžiami Allahο draudimai, yra pagirtinas.
3. Jei reikia, kalbą galima pakartoti, kad klausytojai ją suprastų ir suvoktų jos reikšmę.
4. Tai rodo, kad verta kreiptis patarimo į išmanantį žmogų.

(4709)

(199) - عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ

الشَّدِيدُ بِالصَّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(199) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Stiprus žmogus nėra tas, kuris gali nugalėti kitus, o stiprus yra tas, kuris valdo save, kai yra piktas.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pabrėžia, kad tikroji jėga nėra žmogaus kūno stiprybė ar jo sugebėjimas nugalėti kitus stiprius žmones. Tačiau tikrai stiprus žmogus yra tas, kuris pykčio priepuolio metu stengiasi susivaldyti ir suvaržyti save. Tai rodo galią, kurią jis naudoja sau ir jo sugebėjimą nugalėti velnią.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į kantrybės ir susivaldymo pykčio metu nuopelnus ir kad tai yra vienas iš islamo skatinamų teisingų poelgių.
2. Pykčio akimirka susivaldyti yra sunkiau nei kovoti su priešu.
3. Islamas pavertė džahilijos (priešislaminės) jėgos sąvoką kilniomis manieromis - galingiausias žmogus yra tas, kuris išlaiko didelį santūrumą.
4. Turėtume vengti pykčio, atsižvelgiant į jo žalingą poveikį asmenims ir visuomenei.

(5351)

(200) – عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما قال: سَمِعَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ، فَقَالَ: «الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] – [متفق عليه]

(200) – Abdullah Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) išgirdo vyrą, pamokslaujantį savo broliui apie kuklumą, o tas jam atsakė: „Kuklumas yra tikėjimo dalis.““ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas išgirdo vyrą, patariantį savo broliui susilaikyti nuo perdėto kuklumo, bet jo brolis jam paaiškino, kad kuklumas yra tikėjimo dalis ir duoda tik gėrį.

Kuklumas yra kilni maniera, skatinanti daryti tai, kas gera, ir susilaikyti nuo bjaurių dalykų.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai, kas trukdo daryti gera, nevadinama kuklumu, o drovumu, bejėgiškumu, silpnumu ir bailumu.
2. Kuklumas Visagalio Allaho atžvilgiu yra vykdyti Jo įsakymus ir vengti Jo draudimų.
3. Kuklumas žmonių atžvilgiu - gerbti juos ir elgtis su jais taip, kaip jie nusipelno, ir vengti dalykų, kurie paprastai laikomi smerktiniais.

(5478)

(201) – عن المقدم بن معدي كرب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَخَاهُ فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في

السنن الكبرى وأحمد]

(201) – Al-Mikdam Ibn Mudi Karb (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Kai kažkas myli savo draugą, jis turėtų tai pasakyti jam.“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir An-Nasa-i, knygoje: As-Sunan Al-Kubra, bei Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) demonstruoja vieną iš priemonių, stiprinančių tikinčiųjų ryšį ir skleidžiančių meilę tarp jų: jei žmogus myli savo brolių musulmonų, jis turi pasakyti jam, kad jį myli.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai parodo meilės nuopelną vien dėl Allaho, o ne dėl pasaulietinių interesų.
2. Pageidautina pasakyti tam, kurį mylite dėl Allaho, kad mylite jį. Tai padidina jūsų meilę ir draugiškumą.
3. Meilės skleidimas tarp tikinčiųjų stiprina jų tikėjimo brolybę ir apsaugo visuomenę nuo skilimo ir susiskaldymo.

(3017)

(202) – عن جابر بن عبد الله رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [رواه البخاري من حديث جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة]

(202) – Džabir Ibn Abdilliah (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaimajam) sakė: „Kiekvienas geras poelgis yra labdara.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari nuo Džabir hadiso, o Muslim perdavė nuo Huzaifa hadiso]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad kiekvienas gėris ir nauda kitiems, nesvarbu, ar tai būtų žodžiais, ar darbais, yra laikomas labdara, ir kas tai daro - gauna didžiulį atlygį.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas nurodo, kad labdara neapsiriboja tuo, ką žmogus išleidžia iš savo turto, bet apima viską, kas gera - ką žmogus sako ar daro kitiems.
2. Tai skatina mus daryti tai, kas gera ir naudinga kitiems.
3. Neturėtume menkinti jokio gėrio akto, koks paprastas jis bebūtų.

(5346)

(203) - عَنْ أَبِي بَرَزَةَ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَزُولُ قَدَمَا عَبْدٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ عُمْرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ، وَعَنْ عِلْمِهِ فِيمَا فَعَلَ، وَعَنْ مَالِهِ مِنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ وَفِيمَا أَنْفَقَهُ، وَعَنْ جِسْمِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(203) – Abu Barza Al-Aslami (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Žmogaus kojos nepajudės iš savo vietos Teismo dieną, kol jo nebus paklausta apie jo gyvenimą, kaip jį praleido; apie jo žinias, ką su jomis padarė; apie pinigų, iš kur juos uždirbo ir kam išleido; apie savo kūną ir ką su juo padarė.“
[Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi]

Paaiškinimas:

Pranašas pasakė, kad Teismo dieną niekas iš žmonių nepereis atsiskaitymo vietos nei į rojų, nei į pragarą, kol jo nebus paklausta apie keturis dalykus, kurie yra:

Pirma: jo gyvenimą - kaip jis jį praleido?

Antra: jo žinias - ar jis jų siekė dėl Allaho? Ar elgėsi pagal jas? Ar jis perdavė jas tiems, kas to nusipelnė?

Trečia: jo pinigų - kur juos uždirbo? Ar jie buvo uždirbti teisėtai ar neteisėtai? Kam jis juos išleido? Ar jis išleido tokiu būdu, kuris patinka Allahui, ar tokiu, kuris Jam nepatinka?

Ketvirta: Jo kūną, jėgą, sveikatą ir jaunystę - kaip jis juos išnaudojo ir panaudojo?

Iš hadiso privalumų:

1. Tai skatina nugyventi gyvenimą tokiu būdu, kuris patiktų Visagaliui.
2. Palaiminimai, kuriuos Allahas dovanoja Savo tarnams, yra gausūs, ir Jis paklaus apie suteiktus palaiminimus. Taigi, žmogus privalo naudoti Allaho palaiminimus būdu, kuris Jį patenkintų.

(4950)

(204) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «السَّاعِي عَلَى الْأَرْمَلَةِ

وَالْمُسْكِينِ، كَالْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ الْقَائِمِ اللَّيْلِ الصَّائِمِ النَّهَارَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(204) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tas, kuris prižiūri našlę ar vargšą yra kaip mudžahidas (karys), kuris kovoja už Allaho reikalą, arba kaip tas, kuris visą naktį meldžiasi ir visą dieną pasninkauja.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas mus informuoja, kad tas, kuris rūpinasi moterimi, kurios vyras mirė ir neturi kas jai padeda, ar prižiūri vargšą, siekdamas atlygio iš Allaho, Visagalis duos jam tokį patį atlygį kaip to, kuris kovoja dėl Allaho, arba to, kuris atlieka savanorišką naktinę maldą ir nepavargsta, ir to, kuris visada nepaliaujamai pasninkauja.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas skatina bendradarbiavimą, solidarumą ir silpnųjų poreikių tenkinimą.
2. Garbinimas apima kiekvieną gerą poelgį, o našlių bei vargšų priežiūra yra garbinimo aktas.
3. Ibn Hubairah sakė: „Tai reiškia, kad Visagalis sujungia jam pasninkautojo, naktį bemeldžiančiojo bei kario vardan Allah'o atlygius, nes jis globojo našlę vietoj jos vyro ir slaugė vargšą, kuris negalėjo savimi pasirūpinti, taip išleisdamas savo apsirūpinimo perteklių bei suteikdamas labdarą.“

(3135)

(205) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ صَيفَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(205) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allah'o palaima jam) sakė: „Kas tiki Allahu ir Paskutiniaja diena, turėtų sakyti, kas gera, arba tylėti. Kas tiki Allahu ir Paskutiniaja diena, turi gerbti savo artimą. Kas tiki Allahą ir Paskutiniają dieną, turi gerbti savo svečią.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allah'o palaima jam) atkreipė dėmesį į tai, kad žmogus, kuris tiki Allahu ir Paskutiniaja diena, ir kad

bus tą dieną prikeltas ir bus atlyginta už jo poelgius, yra skatinamas daryti šiuos dalykus:

Pirma - geri žodžiai - gerų žodžių pavyzdžiai yra Allaho šlovinimas ir Jo Vienumo (Tauhid) skelbimas, įsakymas daryti teisingą ir uždrausti neteisingą bei skleisti taiką tarp žmonių. Jei žmogus nepasako ko nors gero, tada jis turėtų tylėti, sulaikydamas liežuvį ir tausodamas žmones nuo žalos.

Antra - gerbti kaimynus - būti jiems geranoriškais ir nedaryti jiems jokios žalos.

Trečia - svečių pagerbimas - gražiai su jais kalbėti, pateikiant maistą ir panašiai.

Iš hadiso privalumų:

1. Tikėjimas Allahu ir Paskutiniąja diena yra viso gėrio pagrindas.
2. Hadisas įspėja apie netinkamą liežuvio vartojimą.
3. Islamas yra nuoširdumo ir dosnumo religija.
4. Šie bruožai patenka į tikėjimo lygius ir priklauso didingajai etikai.
5. Daug kalbėti gali privesti prie to, kas nemėgstama ar draudžiama. Saugumas slypi tyloje, nebent pasakoma kas nors gero.

(5437)

(206) – عن أبي ذر رضي الله عنه قال: قال لي النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ

الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تَلَقَّى أَخَاكَ يَوْجَهُ ظُلْمِي». [صحيح] - [رواه مسلم]

(206) – Abu Zar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Nesumenkink jokio gero poelgio, net jei tai būtų savo brolio pasitikimas su linksmu veidu.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) ragina mus daryti gerus darbus ir nemenkinti jokio gero veiksmo, kad ir koks mažas jis bebūtų. Pavyzdys yra sutikti vienas kitą linksmu veidu. Musulmonas turėtų stengtis tai daryti, nes tokie gestai sukuria šilumos, artumo ir džiaugsmo jausmą tarp brolių.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia abipusės tikinčiųjų meilės svarbą bei pasitikti vienas kitą linksmomis ir besišypsančiais veidais.
2. Tai rodo šio šariato tobulumą ir visapusiškumą ir kad jo mokymai suvienija musulmonus ir sutvarko jų reikalus.
3. Hadisas ragina daryti gerus darbus, net ir mažus.
4. Musulmonams pageidautina suteikti vienas kitam džiaugsmo, nes tai sukuria tarp jų draugiškumą.

(5348)

(207) – عن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«مَنْ لَا يَرْحَمِ النَّاسَ لَا يَرْحَمُهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(207) – Džurair Ibn Abdilliah (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kas nerodo gailestingumo žmonėms, Visagalis Allahas nerodo gailestingumo jam.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tas, kuris nerodo gailestingumo žmonėms, nėra pagailėtas Visagalio Allaho. Iš tiesų, parodyti gailestingumą žmonėms yra vienas iš didžiausių būdų gauti Allaho gailestingumą.

Iš hadiso privalumų:

1. Gailestingumas reikalingas visoms būtybėms. Pranašas išskyrė žmones hadise dėl savo ypatingo rūpesčio jais.
2. Allahas yra Gailestingiausias ir Jis rodo gailestingumą Savo gailestingiems tarnams, nes atlygis yra toks pat kaip ir poelgiai.
3. Būti gailestingam žmonėms reiškia atnešti tai, kas jiems gera, atitraukti nuo jų blogį ir elgtis su jais maloniai.

(5439)

(208) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمَنُ، ارْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مِّنْ فِي السَّمَاءِ». [صحيح] - [رواه

أبو داود والترمذي وأحمد]

(208) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Gailestingųjų pasigailės Gailestingasis. Būkite gailestingi tiems, kurie yra žemėje, ir Tas, Kuris yra danguje, bus Gailestingas jums.“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir Ahmed]

Paaškinimas:

Pranašas atkreipia dėmesį į tai, kad tiems, kurie rodo gailestingumą kitiems, Allahas jiems irgi rodo gailestingumą.

Tada jis (ramybė ir Allaho palaima jam) liepė būti gailestingiems visiems, esantiems žemėje, įskaitant žmones, gyvūnus, paukščius ir kitas būtybes. Kaip atlygį už tai Allahas iš dangaus parodys jums gailestingumą.

Iš hadiso privalumų:

1. Islamas yra gailestingumo religija, kuri visiškai pagrįsta paklusnumu Allahui ir geranoriškumu Jo kūrinijai.
2. Iš Visagalio Allaho savybių yra gailestingumas, Jis - Gailestingiausias, Maloningiausias, teikiantis gailestingumą Savo tarnams.
3. Atlyginimas yra tos pačios rūšies kaip veiksmai. Taigi, gailestingiems žmonėms Allahas rodo gailestingumą.

(209) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ خَمْسٌ: رُدُّ السَّلَامِ، وَعِيَادَةُ الْمَرِيضِ، وَاتِّبَاعُ الْجَنَائِزِ، وَإِجَابَةُ الدَّعْوَةِ، وَتَشْمِيتُ الْعَاطِسِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(209) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaimajam) tarė: „Musulmonas skolingas kitam musulmonui penkias teises: sveikinti su taika, lankyti ligonius, eiti į laidotuves, priimti kvietimus ir tarti *tašmit* (jarhamukal-lah - teparodo Allahas tau gailestingumą) žmogui, kuris čiaudėja.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas mini kai kurias teises, kurias musulmonai turi vieni kitiems. Pirmą - atsakyti į taikos sveikinimą tam, kuris sveikina.

Antra - lankyti ligonius.

Trečia - sekti laidotuvių procesiją nuo mirusiojo namų iki maldos vietos ir kapinių, kol jis bus palaidotas.

Ketvirta - priimti kvietimą to, kuris kviečia į vestuvių pokylį ar pan.

Penkta - pasakyti *tašmit* žmogui, kuris čiaudi ir šlovina Allahą (tardamas alhamdulillah). *Tašmit* reiškia tarti: jarhamukal-lah (tebūnie Allahas tau gailestingas). Atsakydamas čiaudintis žmogus turėtų pasakyti: jahdikumul-lah va juslih balakum (tegul Allahas jus veda ir pataiso jūsų būklę).

Iš hadiso privalumų:

1. Tai parodo Allaho didybę, nes pabrėžia musulmonų teisės ir stiprina jų broliškumą ir meilę.

(3706)

(210) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوَّلَا أَدْلِكُكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ؟ أَفُشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(210) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Jūs neįeiskite į rojų, kol nepatikėsite, ir nepatikėsite tol, kol nemylėsite vienas kito. Ar turėčiau pasakyti, ką galite padaryti, kad mylėtumėte vienas kitą? Paskleiskite *Salam* (taikos) pasveikinimą tarp jūsų.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas paaiškino, kad niekas nepateks į rojų, išskyrus tikinčiuosius, o jų tikėjimas nebus tobulas ir musulmonų visuomenė nebus geros būklės, nebent jie mylės vieni kitus. Tada Pranašas nukreipė mus į geriausią būdą skleisti meilę - paskleisti taikos sveikinimą tarp musulmonų, nes Allahas padarė „taiką“ savo vergų sveikiniu.

Iš hadiso privalumų:

1. Įėjimas į rojų priklauso nuo tikėjimo.
2. Tobulas tikėjimas reiškia, kad musulmonas trokšta savo broliui to, ko trokšta pats sau.

3. Taikos sveikinimą pageidautina skleisti tarp musulmonų, nes tokiu būdu tarp žmonių sklinda meilė ir saugumas.
4. Taikos sveikinimas yra skirtas tik musulmonams, kaip sakė Pranašas: „Tarp jūsų“.
5. Taikos sveikinimo paskleidimas pašalina susiskaldymą, aplaidumą ir priešišumą tarp musulmonų.
6. Hadisas parodo meilės tarp musulmonų svarbą, kuri yra tobulo tikėjimo dalis.
7. Kitas hadisas mini, kad pilna taikos pasveikinimo forma yra: „As-salamu alaikum va rahmatullahi va barakatuh“ (tebūna jums taika, Allaho gailestingumas ir palaiminimai); tačiau pakanka pasakyti: „As-salamu alaikum“ (taika jums).

(3361)

(211) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: «تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتُقْرِئُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(211) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Vienas vyras paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „Kuris poelgis islame yra geriausias?“ Jis sakė: „Pamaitinti vargšus ir perduoti taikos sveikinimą tiems, kuriuos pažįstate, ir tiems, kurių nepažįstate.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas buvo paklaustas apie geriausius poelgius islame ir jis paminėjo šiuos poelgius:

Pirma - dažnas vargšų žmonių maitinimas, įskaitant labdarą, dovanas ir svetingumą. Kitų maitinimo nuopelnas dar labiau pastebimas bado ir kainų kilimo metu.

Antra - sveikintis su kiekvienu musulmonu, nesvarbu, ar pažįstate jį, ar ne.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo Pranašo kompanjonų norą sužinoti apie poelgius, kurie atneša naudos šiame ir anapusiniame gyvenime.
2. Pasveikinimas su taika ir nepasiturinčiųjų pamaitinimas, dėl jų nuopelno ir poreikio žmonėms, yra laikomi vienu iš geriausių poelgių islame.
3. Šios dvi savybės sujungia geranoriškumą žodžiais ir darbais, o tai yra pati tobuliausia geranoriškumo forma.
4. Šie poelgiai yra susiję su tuo, kaip musulmonai elgiasi vieni su kitais, ir yra kitų poelgių, susijusių su elgesiu su savo Viešpačiu.
5. Pasveikinimo inicijavimas skirtas tik musulmonams - taigi su netikinčiuoju neturėtų būti inicijuojamas joks pasisveikinimas.

(212) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ، خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ، احِرْصُ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعِزْ بِاللَّهِ وَلَا تَعْجِزْ، وَإِنْ أَصَابَكَ شَيْءٌ، فَلَا تَقُلْ لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا، وَلَكِنْ قُلْ قَدَرُ اللَّهِ وَمَا شَاءَ فَعَلَ، فَإِنَّ (لَوْ) تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(212) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Stiprus tikintysis yra geresnis ir labiau mylimas Allaho nei silpnas tikintysis, nors abu yra geri. Stenkis ieškoti to, kas tau bus naudinga, ir nesijausk bejėgis. Jei kažkas tave užvaldo, pasakyk: Tai Allaho įsakymas ir Jis daro tai, ką nori. Ir saugokis (sakyti) „Jei tik būčiau“, nes tai atveria duris šėtonui“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas paaškina, kad tikintysis yra geras visais aspektais: tačiau tikintysis, kuris yra stiprus savo tikėjimu, ryžtu, nuosavybe ir kitais stiprybės aspektais, yra geresnis ir brangesnis Visagaliui Allahui nei silpnas tikintysis. Tada Pranašas patarė tikinčiajam panaudoti turimas priemones, kurios jam atneša naudos sprendžiant pasaulietinius ir pomirtinius reikalus, pasikliaujant Allahu ir ieškant Jo pagalbos. Tada Pranašas draudė nesugebėjimą, atsainumą ir vangumą darant tai, kas duoda naudos abiejose buveinėse. Jei tikintysis ryžtingai dirba ir naudojasi turimomis priemonėmis, ieškodamas Allaho pagalbos ir prašydamas Jo gėrio, tada jis turėtų nedaryti nieko kito, kaip tik patikėti visus savo reikalus

Allahui, žinodamas, kad Jo pasirinkimas yra geriausias. Jei po to jį ištiks kokia nelaimė, jis neturėtų sakyti: „Jei būčiau daręs tą ir aną, būtų buvę taip ir anaip.“ „Iš tiesų, „jei“ atveria kelią veikti šėtonui“ prieštaraujant dieviškajam potvarkiui ir apgailestaujant dėl to, kas jau praėjo. Vietoj to, reikia nuolankiai ir patenkintai pasakyti: „Allahas tai įsakė ir Jis daro, ką nori.“ Viskas vyksta pagal Allaho valią, nes Jis daro tai, ko nori, ir niekas negali atremti Jo išankstinio paskyrimo ar pakeisti Jo nutarimo.

Iš hadiso privalumų:

1. Žmonės skiriasi tikėjimu.
2. Reikalinga stiprybė darbuose, nes tai duoda naudos, kurios negalima pasiekti per silpnumą.
3. Žmogus turi laikytis to, kas jam neša naudos, ir vengti to, kas jam neduoda jokios naudos.
4. Tikintysis turi ieškoti pagalbos iš Allaho visuose savo reikaluose ir nepasikliauti tik savimi.
5. Dieviškojo likimo ir išankstinio paskyrimo įtvirtinimas ir tai, kad tai neprieštarauja priemonių ieškojimui ir siekiui pasiekti gerų dalykų.
6. Draudžiama sakyti „jei“ nelaimių metu, pasipiktinus arba prieštaraujant Allaho išankstiniam likimui.

(213) – عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَا زَالَ

يُوصِينِي جَبْرِيلُ بِالْجَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِّثُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(213) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Džibrilis taip dažnai mane ragino gerai elgtis su kaimynu, kad net ėmiau manyti, jog jam bus suteikta teisė paveldėti.” [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakojo, kad Džibrilis nuolat jį ragino rūpintis kaimynu – nesvarbu, ar jis musulmonas, ar ne, giminaitis ar svetimas. Jam turi būti rodomas gerumas, jis neturi būti skaudinamas, o jo teisės – gerbiamos. Reikia kantriai ištverti net ir jo keliamą žalą. Dėl tokio nuolatinio pabrėžimo Pranašas net ėmė manyti, kad kaimynui bus paskirta dalis paveldėjimo po mirties.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia kaimynų teisių svarbą ir pareigą jų laikytis.
2. Nuolatinis raginimas gerbti kaimyną įpareigoja su juo elgtis maloniai ir geranoriškai – vengti jam daryti žalos, lankyti susirgus, džiaugtis kartu, kai nutinka kas gera, ir paguosti nelaimės atveju.
3. Kuo arčiau kaimyno durys, tuo svarbesnė jo teisė ir atsakomybė prieš jį.

4. Hadisas atskleidžia šariato išmintį ir jo siekį kurti harmoningą visuomenę per rūpestį kaimynais ir žalos vengimą įeims.

(4965)

(214) – عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ رَدَّ عَنْ عِرْضِ أَخِيهِ رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(214) – Abu Ad-Darda (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas saugos savo brolio garbę jam nesant, Allahas apsaugos jo veidą nuo ugnies Teismo dieną.“ [Sahih] - [Perdavė At-Tirmizi ir Ahmed]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė, kad jei musulmonas gina savo brolio musulmono garbę jam nesant, neleidžia kitiems jo apkalbinėti, – Allahas apsaugos jį nuo bausmės Teismo dieną.

Iš hadiso privalumų:

1. Musulmonus apkalbinėti ar šmeižti draudžiama.
2. Atlygis atitinka poelgius – todėl tas, kuris gina savo brolio musulmono garbę, bus apgintas nuo pragaro ugnies paties Allaho.
3. Islamas yra brolybės ir tarpusavio pagalbos religija, skatinanti musulmonus remti vieni kitus tiek dvasiniais, tiek praktiniais klausimais.

(5514)

(215) – عن عائشة رضي الله عنها زوج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(215) – Pranešta nuo Aišos (Pasiuntinio žmonos) (tebūnie Allahas ja patenkintas), kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Iš tiesų, švelnumas suteikia grožio viskam, kur tik atsiranda, o jei jo nelieta – viskas tampa netobula.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paaiškino, kad atlaidumas, švelnumas ir apgalvotas elgesys bei kalba suteikia viskam grožio ir tobulumo, todėl žmogui tampa lengviau pasiekti savo tikslus ir patenkinti poreikius.

O švelnumo trūkumas daro dalykus netobulus ir atgrasius, o tai trukdo žmogui pasiekti savo tikslą arba jį pasiekti tampa kur kas sudėtingiau.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina būti švelniems, atlaidiems ir maloniems su kitais.
2. Švelnumas suteikia žmonėms grožio, padeda siekti gėrio tiek pasaulietiniuose, tiek religiniuose reikaluose.

(5796)

(216) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «يَسْرُوا

وَلَا تُعَسِّرُوا، وَيَسِّرُوا وَلَا تُنَفِّرُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(216) – Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Padarykite reikalus lengvus ir neapsunkinkite, skelbkite džiugią žinią ir nevarykite žmonių šalin.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) įsakė mums palengvinti reikalus žmonėms ir nesunkinti jų nei religiniuose, nei pasaulietiniuose reikaluose, žinoma, neperžengiant Allaho nustatytų ribų ir laikantis to, ką Jis padarė teisėta.

Pranašas taip pat ragina mus skelbti žmonėms džiugią žinią ir jų nevaryti jų šalin.

Iš hadiso privalumų:

1. Tikintysis privalo vesti žmones į meilę Allahui ir skatinti juos daryti gerus darbus.
2. Tas, kuris kviečia garbinti Allahą, turėtų išmintingai apmąstyti, kaip veiksmingiausiai perduoti islamo žinią žmonėms.
3. Džiugi žinia įkvepia žmonėms malonumą, skatina priėmimą ir pasitikėjimą tiek kviečiančiuoju, tiek jo nešama žinia.
4. Per didelis apsunkinimas atstumia žmones, sukelia atmetimo jausmą ir verčia juos abejoti kvietėjo kalba.

5. Allahas yra nepaprastai gailestingas savo tarnams – Jis paskyrė jiems lengvą religiją ir palengvintą šariatą.
6. Teisingas palengvinimas yra tas, kuris yra patvirtinas šariato.

(5866)

(217) – عن أنس رضي الله عنه قال: كُنَّا عِنْدَ عُمَرَ فَقَالَ: «نُهِيْنَا عَنِ التَّكْلِيفِ». [صحيح]

- [رواه البخاري]

(217) – Anas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: „Mes buvome pas Umar ir jis pasakė: „Mums buvo uždrausta apsikrauti.““ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė jiems be reikalo apsikrauti - tiek žodžiais, tiek darbais. Islamas skatina paprastumą, nuoširdumą ir vengti dirbtino apsunkinimo reikaluose.

Iš hadiso privalumų:

1. Apkrovimo draudimas apima per didelį smulkmeniškumą, nereikalingų klausimų kėlimą, apsietimą žinovu tose srityse, kur trūksta žinių, ir gyvenimo apsunkinimą ten, kur Allahas suteikė palengvinimą.
2. Musulmonas turėtų ugdyti kuklumą ir toleranciją, vengti pasipuikavimosi kalboje, tiek veiksmuose - valgant,

geriant, bendraujant ar bet kokiomis kitomis gyvenimo aplinkybėmis.

3. Islamas yra lengvumo religija.

(8945)

(218) – عن ابن عمر رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَكَلَ أَحَدُكُمْ فَلْيَأْكُلْ يَمِينَهُ، وَإِذَا شَرِبَ فَلْيَشْرَبْ يَمِينَهُ، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَأْكُلُ بِشِمَالِهِ، وَشَرِبَ بِشِمَالِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(218) – Ibn Umar (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Jei kas iš jūsų valgo, tevalgo dešine ranka, o jei geria, tegeria dešine ranka, nes velnias valgo ir geria kaire ranka.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas nurodė musulmonui valgyti ir gerti dešine ranka. Taip yra todėl, kad šėtonas valgo ir geria kaire ranka.

Iš hadiso privalumų:

1. Draudžiama mėgdžioti velnią valgant ar geriant kaire ranka.

(58122)

(219) - عن عُمر بن أبي سلمة رضي الله عنه قال: كُنْتُ غُلَامًا فِي حَجْرِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَانَتْ يَدِي تَطِيشُ فِي الصَّحْفَةِ، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا غُلَامُ، سَمَّ اللَّهُ، وَكُلْ بِيَمِينِكَ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ» فَمَا زَالَتْ تِلْكَ طِعْمَتِي بَعْدُ. [صحيح] - [متفق عليه]

(219) – Umar Ibn Abi Salama (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Buvau jaunas berniukas, globojamas Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam), ir valgant mano ranka vaikščiojo po visą lėkštę. Tai Allaho Pasiuntinys man pasakė: „O berniuk, paminėk Allaho vardą, valgyk dešine ranka ir tik iš to, kas arčiau tavęs.“ Nuo tada taip ir valgau. [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaiškinimas:

Umar Ibn Abi Salama (tebūnie Allahas juo patenkintas), Pranašo žmonos Umm Salama (tebūnie Allahas ja patenkintas) sūnus, kuris buvo Pranašo auklėjamas ir prižiūrimas, pranešė, kad kai jis valgo, ima maistą iš visų lėkštės pusių. Taigi, Pranašas išmokė jį trijų valgymo etiketo taisyklių:

Pirma - tarti „bismillah“ (vardan Allaho) prieš pradėdant valgyti.

Antra - valgyti dešine ranka.

Trečia - valgyti iš to, kas arčiausiai tavęs.

Iš hadiso privalumų:

1. Viena iš valgymo ir gėrimo etiketo taisyklių yra pradėti nuo Bismillah tarimo.

2. Mokyti vaikus, ypač savo prižiūrimus, tinkamo etiketo.
3. Tai rodo Pranašo atlaidumą ir kantrybę mokant ir auklėjant vaikus.
4. Vienas iš valgymo etiketo taisyklių yra valgyti iš arčiausios lekštės pusės, išskyrus tuos atvejus, kai yra įvairių maisto produktų, tokiu atveju žmogus gali valgyti iš visur.
5. Kompanionai (tebūnie Allahas jais visais patenkintas) laikosi Pranašo auklėjimo, kaip rodo Umar pareiškimas: nuo tada iki šiol aš taip valgau.

(58120)

(220) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَى عَنِ الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الْأَكْلَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا، أَوْ يَشْرَبَ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(220) – Anas Ibn Malik (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Allahas yra patenkintas tuo, kuris valgo ar geria, ir Jį giria už tai.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė, kad Allaho šlovinimas už Jo dosnumą ir palaiminimus yra viena iš priemonių, kuriomis tarnas gali užsitarnauti savo Viešpaties malonę. Valgydamas maistą ar gerdamas jis sako „al-hamdu-lillah“ (dėkoju Allahui).

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas rodo Allaho dosnumą, nes Jis aprūpina Savo tarnus ir priima jų pagyrimus.
2. Allaho malonę galima pasiekti paprasčiausiomis priemonėmis, pavyzdžiui, šlovinant Jį pavalgius ir atsigėrus.
3. Vienas iš valgymo ir gėrimo etiketų yra po to pašlovinti Visagali Allahą.

(5798)

(221) – عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا أَكَلَ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِشِمَالِهِ، فَقَالَ: «كُلْ بِيَمِينِكَ»، قَالَ: لَا أَسْتَطِيعُ، قَالَ: «لَا اسْتَطَعْتَ»، مَا مَنَعَهُ إِلَّا الْكِبَرُ، قَالَ: فَمَا رَفَعَهَا إِلَى فِيهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(221) – Salama Ibn Al-Akva (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Vienas vyras valgė kaire ranka Allaho Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) akivaizdoje, taigi Pranašas jam pasakė: „Valgyk dešine ranka.“ Vyras pasakė: „Aš negaliu.“ Po to Pranašas pasakė: „Tegu tu nesugebėsi to padaryti.“ Jam sutrukdė tik arogancija. Salama pasakė: Po to jis negalėjo pakelti dešinės rankos iki burnos. [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas pamatė vyrą valgantį kaire ranka, todėl liepė jam valgyti dešine ranka. Vyras melavo ir iš arogancijos pasakė, kad negali to padaryti. Taigi, Pranašas prašė Allaho iš jo atimti galimybę valgyti dešine ranka. Allahas išpildė Pranašo

maldavimą ir vyro dešinė ranka buvo paralyžiuota ir po to jis negalėjo jos pakelti prie burnos su jokių maistu ar gėrimu.

Iš hadiso privalumų:

1. Valgyti dešinę ranka privaloma, kaire ranka - draudžiama.
2. Atsisakius taikyti šariato įstatymus, žmogus nusipelno bausmės.
3. Visagalis Allahas pagerbė Pranašą Muchammedą (ramybė ir Allaho palaima jam), atsakydamas į jo prašymą.
4. Reikia įsakyti gėrį ir drausti blogį visose situacijose, net valgant.

(3372)

(222) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ

اللَّهُ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رُحْصُهُ، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عَزَائِمُهُ». [صحيح] - [رواه ابن حبان]

(222) – Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Allahas mėgsta, kad Jo paskyrimai būtų priimami taip, kaip Jis nori, kad būtų laikomasi Jo įpareigojimų.“ [Sahih] - [Perdavė Ibn Hibban]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad Allahas mėgsta, kad žmonės imtųsi Jo įteisintų lengvatų, pavyzdžiui, palengvintų nutarimų ir garbinimo aktų žmonėms dėl pateisinamų priežasčių, kaip maldų sutrumpinimas ir

jungimas kelionės metu. Taip pat Allahas mėgsta, kad būtų vykdomi Jo įpareigojimai ir žmonių pareigos. Taip yra todėl, kad Allahas įsakymas, susijęs su palengvinimais ir įpareigojimais, yra vienodas.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo Allahas gailestingumą savo tarnams ir kad Jis mėgsta, kad Jo šariato nustatytos pareigos būtų atliktos.
2. Tai pabrėžia šariato tobulumą ir tai, kaip tai pašalina nepagrįstus musulmonų apribojimus.

(65017)

(223) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يُرِدِ

اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُصِبْ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(223) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allahas palaima jam) sakė: „Jei Allahas nori kam nors gero, Jis priverčia jį kentėti.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allahas palaima jam) pranešė, kad jei Allahas nori gero kuriam nors iš Savo tikinčių tarnų, Jis kenkia jam, jo turtui ir šeimai, nes kančia priverčia tikintįjį griebtis Visagalio Allahas ir kreiptis į Jį maldaujant, stengtis atpirkti nuodėmes ir pakilti rangais.

Iš hadiso privalumų:

1. Tikintysis patiria visokių negandų.
2. Patirtos negandos gali būti Allaho meilės Savo tarnui ženklas, kad jį pakeltų rangais aukščiau, ir kad atleistų jo nuodėmes.
3. Hadisas ragina mus būti kantriems nelaimių metu ir vengti išsigąsti.

(4204)

(224) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍّ وَلَا حُزْنٍ وَلَا أَذًى وَلَا غَمٍّ حَتَّى الشَّوْكَةِ يُشَاكُهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(224) – Abu Said Al-Khudri ir Abu Huraira (tebūnie Allahas jais abiem patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kai musulmonas patiria nuovargį, ligą, liūdesį, nerimą, skriaudą, sielvartą ar net jei tai būtų spyglio įdūrimas, Allahas tuo išpirks kai kurias jo nuodėmes.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Allaho Pasiuntinys paaiškina, kad visa, kas musulmoną kamuoja iš ligų, sielvarto, liūdesio, negandų, nelaimių, sunkumų, baimės ir alkio, net spygliukas, kuris jam sukelia skausmą, išperka jo padarytas nuodėmes ir ištrina jo nusižengimus.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas išreiškia Allaho malonę ir gailestingumą, kurį Jis parodo Savo tikintiems vergams, atleisdamas jų nuodėmes su mažiausia juos ištinkančia žala.
2. Musulmonas turi siekti Allaho atlygio už viską, kas jam nutinka, ir turi parodyti kantrybę kiekvienoje mažesnėje ar didesnėje nelaimėje, kad jo rangas būtų paaukštintas, o jo nuodėmės būtų atpirtos.

(3701)

(225) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

«إِذَا مَرَضَ الْعَبْدُ أَوْ سَافَرَ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا صَحِيحًا». [صحيح] - [رواه]

[البخاري]

(225) – Abu Mūsa Al-Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Jei žmogus suserga ar keliauja, jam bus įskaityti visi geri darbai, kuriuos jis nuolat atlikdavo būdamas namuose ir geros sveikatos.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė apie Allaho dosnumą ir gailestingumą - jei musulmonas, būdamas sveikas ir būdamas namuose, reguliariai atlieka tam tikrą gerą darbą, tada jį ištinka kažkas, pavyzdžiui, liga, dėl kurios jis negali veikti ar kelionę, dėl kurios jis yra per daug užsiėmęs, ar bet koks kitas pasiteisinimas, jis gaus visą savo atlygį, kaip ir

gaudavo už tai, kad atlikdavo šį veiksma būdamas sveikas bei namuose.

Iš hadiso privalumų:

1. Tai rodo didžiulį Allaho dosnumą savo tarnams.
2. Tai ragina kruopštumą atliekant garbinimus ir išnaudoti laiką esant geros sveikatos ir turint laisvo laiko.

(3553)

(226) – عن معاوية رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ، وَاللَّهُ يُعْطِي، وَلَنْ تَزَالَ هَذِهِ الْأُمَّةُ قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(226) – Muavija (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kai Allahas nori kam nors gero, Jis suteikia jam religijos supratimą. Iš tikrųjų aš esu tik skirstytojas, o Allahas yra Suteikėjas. Ši bendruomenė ir toliau laikysis Allaho įstatymų, ir jiems nepakenks tie, kurie jiems prieštarauja, iki kol įvyks Allaho įsakymas.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad kai Allahas nori kam nors padaryti gera, Jis suteikia jam religijos supratimą. Pranašas taip pat paaškinio, kad jis yra tik platintojas, kuris platina išlaikymą, žinias ir kitus dalykus, kuriuos jam davė Visagalis, o tikrasis davėjas yra Allahas, kuomet visa kita tėra priežastys, kurios gali duoti naudos tik su

Allaho leidimu. Pranašas priduria, kad ši (musulmonų) bendruomenė ir toliau laikysis Allaho įstatymų ir jiems nepakenks tie, kurie jiems priešinasi, iki kol ateis Teismo diena.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo šariato žinojimo ir išmanymo svarbą bei didelius nuopelnus ir ragina mus to siekti.
2. Tiesos laikymasis turi egzistuoti šioje bendruomenėje. Jei viena grupė to atsisako, kita to laikysis.
3. Religijos supratimas yra iš Allaho noro suteikti gerį Savo tarnams.
4. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tik duoda pagal Allaho įsakymą ir valią, bet pats nieko neturi.

(5518)

(227) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا

تَعْلَمُوا الْعِلْمَ لِتُبَاهُوا بِهِ الْعُلَمَاءَ، وَلَا لِتُمَارُوا بِهِ السُّفَهَاءَ، وَلَا تَحْيَرُوا بِهِ الْمَجَالِسَ، فَمَنْ فَعَلَ

ذَلِكَ، فَالْتَّارُ النَّارُ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

(227) – Džabir Ibn Abdillah (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Nesiekite žinių, kad pasirodytumėte prieš mokslininkus ar ginčytumėtės su kvailiais; ar gautumėte aukštesnį statusą susibūrimuose. Kas tai daro - jo buveinė yra pragaro ugnis.“

[Sahih] - [Perdavė Ibn Madža]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) perspėjo tuos, kurie siekia žinių, kad galėtų pasipuikuoti prieš mokslininkus ir parodyti, kad jie taip pat yra mokslininkai; kad ginčytųsi su kvailais ir silpnapročiais žmonėmis; arba susibūrimuose elgtųsi kaip svarbesni ir turintys pirmenybę prieš kitus. Tas, kuris tai daro, tampa vertas pragaro ugnies dėl savo puikybės ir nuoširdumo stokos siekiant žinių vardan Allaho.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pragaru perspėja tuos, kurie siekia žinių, kad jomis girtųsi arba pasinaudotų ginčytis su kvailiais, ar siekti iškilumo susirinkimuose ir pan.
2. Svarbu, kad siekdami žinių ir mokydami jų kitus, turėtų nuoširdų ketinimą.
3. Ketinimas yra poelgių pagrindas ir pagal jį suteikiamas atlygis.

(65047)

(228) – عن عثمان رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «خَيْرُكُمْ مَنْ

تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(228) – Usman (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Geriausi iš jūsų yra tie, kurie mokosi Korano ir jo moko.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaiškinimas:

Pranašas pranešė, kad geriausi ir aukščiausiai tarp musulmonų Allaho akyse yra tie, kurie mokosi Korano - jį recituoja, išmoksta mintinai, išmatuotai recituoja (tartil), supranta bei moko kitus savo žiniomis apie Koraną, veikiant pagal jį.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas pabrėžia Korano tobulumą ir kad tai yra geriausia kalba, nes tai yra Allaho žodis.
2. Geriausi mokiniai yra tie, kurie moko kitus ir nelaiko žinių tik sau.
3. Korano mokymasis ir jo mokymas apima recitavimą, jo reikšmes ir nutartis.

(5913)

(229) – عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ السُّلَمِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ: حَدَّثَنَا مَنْ كَانَ يُقَرِّئُنَا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُمْ كَانُوا يَقْتَرِئُونَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشَرَ آيَاتٍ، فَلَا يَأْخُذُونَ فِي الْعَشْرِ الْأُخْرَى حَتَّى يَعْلَمُوا مَا فِي هَذِهِ مِنَ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ، قَالُوا: فَعَلِمْنَا الْعِلْمَ وَالْعَمَلَ. [حسن] - [رواه أحمد]

(229) – Abu Abdir-Rahman As-Sulami (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Tie, kurie mums recitavo Koraną iš Pranašo kompanjonų, sakė, kad jie klausydavosi dešimties Pranašo recituojamų eilučių ir prieš pereinant prie kitų dešimties eilučių, jie išmokdavo jose esančias reikšmes ir kaip veikti pagal jas. Jie pasakė: Taigi, mes išmokome reikšmes ir kaip veikti pagal jas. [Hasan] - [Perdavė Ahmed]

Paaiškinimas:

Kompanionai (tebūnie Allahas jais patenkintas) išklausydavo dešimt Korano eilučių ir jie pereidavo prie kitų eilučių tada, kai jau išmokdavo jose esančias žinias ir suprasdavo kaip pagal jas veikti. Taip jie kartu mokėsi žinių ir jų pritaikymo.

Iš hadiso privalumų:

1. Pabrėžiamas kompanjonų kilnumas ir jų noras mokytis Korano.
2. Tinkamas Korano mokymasis pasiekiamas įgyjant jame esančias žinias ir veikiant pagal jas, o ne tik išmokstant mintinai.
3. Žinojimas yra pirmiau kalbėjimo ir taikymo.

(65058)

(230) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ، وَالحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا، لَا أَقُولُ {الم} حَرْفٌ، وَلَكِنْ {الِف} حَرْفٌ، وَ{لَامٌ} حَرْفٌ، وَ{مِيمٌ} حَرْفٌ». [حسن] - [رواه الترمذي]

(230) – Abdullah Ibn Masūd (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas recituoja vieną raidę iš Allaho Knygos, tas gauna už ją atlygį ir dešimt panašių atlygių. Aš nesakau, kad „Alif Lam Mym“ yra raidė, bet Alif yra raidė, Lam yra raidė ir Mym yra raidė.“ [Hasan] - [Perdavė At-Tirmizi]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad bet kuriam musulmonui, padeklamavusiam vieną raidę iš Korano, bus įrašytas atlygis, kuris gali padidėti iki dešimties kartų.

Norėdamas tai paaiškinti, Pranašas pasakė: „Aš nesakau, kad „Alif Lam Mym“ yra raidė, bet Alif yra raidė, Lam yra raidė ir Mym yra raidė.“ Taigi, už šias tris raides - trisdešimt hasanat (atlygio vienetų).

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina dažnai recituoti Koraną.
2. Už kiekvieną raidę iš kiekvieno žodžio, recituojantis asmuo gauna dešimt kartų padaugintą atlygį.
3. Tai rodo didžiulį Allaho gailestingumą ir dosnumą, kai Jis padaugina atlygį Savo tarnams, kaip malonę ir dosnumą.
4. Tai rodo Korano pranašumą prieš kitus tekstus ir kad jo recitavimas yra garbinimo forma, nes tai yra Visagalio Allaho žodžiai.

(6275)

(231) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُقَالُ لِصَاحِبِ الْقُرْآنِ: اقْرَأْ وَارْتَقِ، وَرَتَّلْ كَمَا كُنْتَ تُرَتِّلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنَّ مَزْلَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

(231) – Abdullah Ibn Amru (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Korano kompanjonui (kuris jį nuolat recituoja ir išmoksta mintinai ir t. t.), bus pasakyta: skaityk, pakilk ir recituok, kaip anksčiau recitavai pasaulyje. Tavo buveinė bus ties paskutine Korano eilute, kurią recitavai.“ [Chasan] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir An-Nasa-i knygoje „As-Sunan Al-Kubra“, bei Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad tai bus pasakyta Korano skaitovui, kuris pagal jį veikia ir atsiduoda jam, kai jis įžengs į rojų: Skaityk Koraną ir taip pakilk per rojaus lygius. Recituok nuosaikiai ir ramiai, kaip recituodavai pasaulietiniame gyvenime, nes tavo buveinė bus ties paskutine tavo recituota eilute.

Iš hadiso privalumų:

1. Atlyginimai skiriami pagal poelgius, jų dydį ir atlikimo būdą.
2. Hadisas ragina recituoti Koraną ir išmokti jį mintinai, apmąstyti eilutes ir pagal jas veikti.
3. Rojuje yra daugybė rangų ir lygių, iš kurių aukščiausias yra Korano skaitovams.

(65054)

(232) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّكُمْ إِذَا رَجَعَ إِلَى أَهْلِهِ أَنْ يَجِدَ فِيهِ ثَلَاثَ خَلَفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ؟» قُلْنَا: نَعَمْ. قَالَ: «ثَلَاثُ آيَاتٍ يَفْرَأُ بِهِنَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ خَيْرٌ لَهُ مِنْ ثَلَاثِ خَلَفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(232) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Ar kuris nors iš jūsų norėtų grįžęs pas savo šeimą rasti tris dideles, storas, nėščias kupranugares?“ Mes atsakėme: „Taip.“ Jis pasakė: „Trys Korano eilutės, kurias vienas iš jūsų recituoja savo maldoje, jam yra geriau nei trys didelės, storos, nėščios kupranugarės.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį į tai, kad už trijų Korano eilučių recitavimą maldoje žmogui atlygis yra geresnis nei savo namuose rasti tris dideles, storas, nėščias kupranugares.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į Korano recitavimo per maldą pranašumus.
2. Teisingi darbai yra geresni ir ilgiau išliekantys už laikinus pasaulietiškus malonumus.
3. Šis nuopelnas neapsiriboja tik trijų eilučių recitavimu. Atvirkščiai, kuo daugiau eilučių žmogus recituoja savo

maldoje, tuo didesnę atlygį jis gauna, o tai yra geriau nei turėti tiek pat tokių kupranugarių.

(65053)

(233) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

«تَعَاهِدُوا هَذَا الْقُرْآنَ، فَإِذَا كَانَ نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ كَهُوَ أَشَدُّ ثَقَلًا مِنَ الْإِبِلِ فِي عُقْلِهَا». [صحيح]

– [متفق عليه]

(233) – Abu Mūsa Al Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Ir toliau kartokite šį Koraną, nes, prisiekiu Tuo, kurio rankoje yra mano siela, Koranas greičiau išslysta iš atminties nei kupranugariai, pabėgantys nuo rišimo virvių.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) įsakė kompanjonams reguliariai recituoti Koraną, kad išmokę mintinai jo neužmirštų. Jis pabrėžė šį faktą prisiekdamas, kad Koranas išslysta iš atminties greičiau nei kupranugariai, surišami virvėmis priekinės kojos viduryje. Jei ganytojas atkreipia į juos dėmesį, jie nepabėgs, o jei jis juos apleidžia, jie pabėgs ir pasiklys.

Iš hadiso privalumų:

1. Jei Koraną mintinai išmokęs žmogus reguliariai jį kartoja, tai lieka jo širdyje, kitu atveju tai pasitrauks nuo jo ir bus pamiršta.

2. Tarp reguliaraus Korano recitavimo privalumų yra gauti atlygį ir aukštesnį rangą Teismo dieną.

(5907)

(234) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا تَجْعَلُوا

بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِنَ الْبَيْتِ الَّذِي تُقْرَأُ فِيهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ». [صحيح] - [رواه

مسلم]

(234) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Nepaverskite savo namų kapinėmis. Iš tiesų, šėtonas bėga iš namų, kuriuose recituojama sūra Al-Bakara (Karvė).“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) draudžia mums nesimelsti savo namuose, kad jie netaptų tarsi kapinės, kur nesimeldžiama.

Tada Pranašas pranešė, kad šėtonas bėga iš namų, kuriuose recituojama sūra Al-Bakara (Karvė).

Iš hadiso privalumų:

1. Namuose pageidautina atlikti daug garbinimo veiksmų ir savanoriškų (nafila) maldų.
2. Neleistina melstis kapinėse, nes tai veda į politeizmą ir besaikę pagarbą tiems, kurie palaidoti tuose kapuose. Išimtis yra laidotuvių malda (džanaza).

3. Draudimas melstis prie kapų buvo nusistovėjęs kompanjonų tarpe, todėl Pranašas naudojo tokį pavyzdį - nepaversti savo namų kapinėmis, kuriose nesimeldžiama.

(6208)

(235) - عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَكْبَرُ؟» قَالَ: قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَكْبَرُ؟» قَالَ: قُلْتُ: {اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ} [البقرة: 255]. قَالَ: فَضَرَبَ فِي صَدْرِي، وَقَالَ: «وَاللَّهِ لِيَهْنِكَ الْعِلْمُ، أَبَا الْمُنْذِرِ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(235) – Ubai Ibn Kab (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) paklausė: „O Abul Munzir, ar žinai, kuri Allaho Knygos eilutė yra didingiausia?“ Aš atsakiau: „Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai.“ Jis vėl paklausė: „O Abul-Munzir, ar žinai, kuri Allaho Knygos eilutė yra didingiausia?“ Aš atsakiau: „Allahas - La ilaha illa Huva (niekas neturi teisės būti garbinamas, tik Jis), Al-Hajul-Kajum (Amžinas, Tas, Kuris išlaiko ir saugo visa, kas egzistuoja).“ [Koranas, sūra „Karvė“ 2:255]. Po to jis švelniai sudavė man į krūtinę ir tarė: „Lai Allahas palaimina tave žinojimu, o Abul Munzir!“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) paklausė Ubai Ibn Kab apie didingiausią Korano eilutę. Iš pradžių jis dvejojo dėl atsakymo, o paskui pasakė: {Allahas - La ilaha illa Huva

(niekas neturi teisės būti garbinamas, tik Jis), Al-Hajul-Kajum (Amžinas, Tas, Kuris išlaiko ir saugo visa, kas egzistuoja).} Pranašas sutiko su juo ir sudavė jam į krūtinę, parodydamas, kad ji kupina žinių ir išminties bei maldavo, kad šios žinios jam būtų maloningos ir lengvos.

Iš hadiso privalumų:

1. Pabrėžiamas didžiulis Ubai Ibn Kab (tebūnie Allahas juo patenkintas) meistriškumas.
2. Ajaatul-Kursi eilutė yra didingiausia Visagalio Allaho Knygos eilutė. Taigi, turėtume ją išmokti mintinai, apmąstyti jos reikšmes ir pagal ją elgtis.

(65059)

(236) – عن أبي مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ

بِالْآيَاتِينَ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةِ كَفَّتَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(236) – Abu Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas naktį recituoja dvi paskutines sūros Al-Bakara eilutes, jų jam pakaks.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas sakė, kad tą, kuris naktimis recituoja paskutines dvi sūros Al-Bakara (Karvė) eilutes, Allahas apsaugos jį nuo blogio ir žalos. Taip pat sakoma, kad jų (eilučių) jam pakanka vietoj kijamul-lail (naktinės maldos), ir sakoma, kad jų jam užtenka vietoj visų įprastų zikr, dar sakoma, kad jų pakanka

kaip Korano recitavimo per kijamul-lail, ir kitos nuomonės. Galbūt visi tie požiūriai yra teisingi ir atitinka hadiso formuluotę.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas atkreipia dėmesį į paskutinių sūros Al-Bakara eilučių privalumus - nuo { Pasiuntinys (Muchammedas) tiki...} iki sūros pabaigos.
2. Paskutinės sūros Al-Bakara eilutės apsaugo jas recituojančius naktį nuo blogio, žalos ir šėtono.
3. Naktis prasideda saulei leidžiantis ir baigiasi auštant.

(6274)

(237) – عن النعمان بن بشير رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ»، ثُمَّ قَرَأَ: «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ» [غافر: 60]. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(237) – An-Numan Ibn Bašir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Maldavimas (dua) yra garbinimas.“ Tada jis recitavo: {Ir jūsų Viešpats sakė: „Maldaukite Manęs [t. y. tikėkite Mano Vienumą (islamiškąjį monoteizmą) ir prašykite Manęs bet ko], Aš atsiliėpsiu į jūsų (maldavimą). Tie, kurie paniekina Mano garbinimą, jie tikrai įžengs į Pragarą sugėdinti.“} [Koranas, sūra Atleidžiantis 40:60]. [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas pranešė, kad maldavimas (dua) yra garbinimas. Taigi, tai turėtų būti grynai nukreipta į Allahą, nesvarbu, ar maldavimas yra prašymas, nes prašytojas prašo Visagalio Allaho duoti jam tai, kas naudinga, ir atitraukti nuo jo tai, kas žalinga šiame pasaulyje ir anapusyje, arba maldavimas dėl garbinimo, apimančio tokius žodžius ir gerus darbus, tiek vidumi, tiek išore, kurie yra mylimi ir atliekami nuoširdžiai Allahui.

Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) kaip įrodymą recitavo šią Korano eilutę: { „Maldaukite Manęs [t. y. tikėkite Mano Vienumą (islamiškąjį monoteizmą) ir prašykite Manęs bet ko], Aš atsiliėpsiu į jūsų (maldavimą). Tie, kurie paniekina Mano garbinimą, jie tikrai įžengs į Pragarą sugėdinti.“ }

Iš hadiso privalumų:

1. Maldavimas yra garbinimas ir negali būti nukreiptas kitam, nei Allahui.
2. Maldavimas apima tikrąją tarnystės Allahui prasmę ir pripažinimą, kad Viešpaties savipakankamumas ir galia yra būtini tarnui.
3. Hadise yra griežtas įspėjimas tiems, kurie per daug išdidūs, kad garbintų Allahą ir susilaiko nuo Jo maldavimo, kad tokie žmonės pateks į pragarą, visiškai sumenkinti ir pažeminti.

(5496)

(238) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(238) – Pranešta nuo Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas), kad ji pasakė: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) visada prisimindavo Allahą.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Tikinčiųjų motina Aiša pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) dažnai prisimindavo Visagalį ir visada Jį minėdavo visose vietose ir sąlygose.

Iš hadiso privalumų:

1. Tyrumas nuo mažojo ir didžiojo hadas (nešvarumo) nėra būtinas, norint minėti Visagalį Allahą.
2. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nuolatos minėdavo Visagalį Allahą.
3. Hadisas ragina mus visada prisiminti Visagalį Allahą, laikantis Pranašo pavyzdžio, išskyrus tomis sąlygomis, kuriomis minėti Allahą draudžiama, pavyzdžiui, tuštinantis.

(8402)

(239) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَمَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الدُّعَاءِ». [حسن] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(239) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Visagalio Allaho akyse nėra nieko garbingesnio už maldavimą (dua).“ [Hasan] - [Perdavė At-Tirmizi, Ibn Madža ir Ahmed]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė, kad joks garbinimo veiksmas Visagalio Allaho akyse nėra doresnis už maldavimą (dua). Taip yra todėl, kad maldavimas rodo Allaho nepriklausomą didybę ir tarno bejėgiškumą bei jo Viešpaties poreikio pripažinimą.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo maldavimo nuopelnus ir kad kai tarnas maldauja savo Viešpatį, jis taip Jį aukština ir pripažįsta, kad Jis yra visiškai nepriklausomas, girdintis, dosnus, galingas ir artimas, nes maldavimas negali būti nukreiptas į vargšus, kurčius, šykščius, negailestingus ir bejėgius - į dieviškųjų savybių neturinčius.

(5509)

(240) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْإِيمَانَ لَيَخْلُقُ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلُقُ الثَّوْبُ الْخَلْقَ، فَاسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجَدِّدَ الْإِيمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ». [صحيح] - [رواه الحاكم والطبراني]

(240) – Pranešta nuo Abdullah Ibn Amru Ibn Al-As (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Iš tiesų, tikėjimas vienam iš jūsų susidėvi, kaip nusidėvi marškiniai, todėl paprašykite Allaho atnaujinti tikėjimą jūsų širdyse.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Hakim ir At-Tabarani]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad tikėjimas susidėvi ir susilpnėja musulmono širdyje, taip kaip susidėvi nauji drabužiai ilgai juos naudojant. Tai yra dėl apatijos atliekant garbinimo veiksmus arba nuodėmių darymo bei atsidavimo troškimams. Taigi, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nurodė mums melsti Visagalį, kad Jis atnaujintų mūsų tikėjimą, vykdant savo įsipareigojimus, dažnai prisimenant Jį ir prašant Jo atleidimo.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina mus prašyti Allaho tvirtumo ir tikėjimo atnaujinimo mūsų širdyse.
2. Tikėjimą sudaro žodžiai, darbai ir įsitikinimai. Jis didėja darant gerus darbus ir mažėja atliekant nuodėmes.

(65020)

(241) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَقْرَبُ مَا

يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(241) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Arčiausiai savo Viešpaties tarnas yra tada, kai jis nusilenkia (sudžud), todėl daug maldaukite.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atkreipė dėmesį į tai, kad tarnas priartėja prie savo Viešpaties kai jis nusilenkia, nes aukščiausią ir kilniausią savo kūno dalį jis guldo ant žemės, nuolankiai pakludamas Visagaliui Allahui.

Pranašas įsakė mums daugiau maldauti nusilenkiant. Taigi mes tampame paklusnūs Allahui tiek žodžiais, tiek veiksmais.

Iš hadiso privalumų:

1. Pamaldumo veiksmai priartina tarną prie Visagalio Allaho.
2. Nusilenkus pageidautina daug maldauti, nes šioje pozicijoje labiausiai atsakoma į maldavimą.

(5382)

(242) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً، وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(242) – Anas (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Dua, kurią Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakydavo dažniausiai, buvo: „Allahumma rabbana atina fid-dunja hasanah va fil-akhirati hasanah va kina adhaban-nar (O Allahe, mūsų Viešpatie, duok mums šiame pasaulyje tai, kas gera, ir

anapusiniame - kas gera, ir apsaugok mus nuo pragaro kančių).“
[Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas dažnai kartodavo glaustas dua, kurių prasmė yra visapusiška, įskaitant tokią dua: „Allahumma rabbana atina fid-dunja hasanah va fil-akhirati hasanah va kina adhaban-nar“ Ši dua apima gerus dalykus šiame pasaulyje, pavyzdžiui: palaimingą, gausų ir teisėtą pragyvenimą, teisingą žmoną, vaiką, kuris yra džiaugsmo ir palengvėjimo šaltinis, naudingas žinias, gerus darbus ir panašius palankius ir leistinus dalykus. Kalbant apie gerus dalykus anapusiniame pasaulyje, jie apima saugumą nuo bausmių kape, stovėjimo vietoje (belaukiant paskutinio teismo t.y. maukif) ir pragare, Allaho maloningumą, amžinosios palaimos laimėjimą ir buvimą arti Gailestingiausiojo Viešpaties.

Iš hadiso privalumų:

1. Pageidautina sakyti visapusiškas dua sekant Pranašo pavyzdžiu.
2. Geriausia yra maldavime (dua) derinti tai, kas gera šiame gyvenime ir anapusiniame gyvenime.

(5502)

(243) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ كُلَّ لَيْلَةٍ جَمَعَ كَفَّيْهِ، ثُمَّ نَفَثَ فِيهِمَا فَقَرَأَ فِيهِمَا: {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ}، ثُمَّ يَمْسَحُ بِهِمَا مَا اسْتَطَاعَ مِنْ جَسَدِهِ، يَبْدَأُ بِهِمَا عَلَى رَأْسِهِ وَوَجْهِهِ وَمَا أَقْبَلَ مِنْ جَسَدِهِ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(243) – Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė: Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) kiekvieną naktį eidamas miegoti, suglausdavo delnus ir pūsdavo į juos kartodamas sūras Al-Ikhlās, Al-Falak ir An-Nas, tada jis apsibraukdavo rankomis kuo daugiau kūno dalių, pradedant nuo galvos ir veido bei kūno priekio. Jis tai darydavo tris kartus. [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paaīškinimas:

Iš Pranašo papročių yra, kad eidamas miegoti jis suglausdavo delnus ir pakeldavo juos taip, kaip daro maldaujantis, ir švelniai pūsdavo į juos su trupučiu seilių. Tuo tarpu recituodavo tris sūras: Al-Ikhlās, Al-Falak ir An-Nas. Tada jis apsibraukdavo delnais kiek galima daugiau kūno dalių, pradedant nuo galvos, veido ir priekinės kūno dalies. Visa tai kartodavo tris kartus.

Iš hadiso privalumų:

1. Rekomenduojama prieš miegą recituoti sūras Al-Ikhlās ir Al-Muavizatain (sūras Al-Falak ir An-Nas), pūsti į delnus, o tada apsibraukti jais kuo daugiau kūno dalių.

(65060)

(244) - عَنْ شَدَّادِ بْنِ أَوْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَيِّدُ الْإِسْتِغْفَارِ أَنْ تَقُولَ: اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ لَكَ بِذَنْبِي فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ» قَالَ: «وَمَنْ قَالَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِنًا بِهَا، فَمَاتَ مِنْ يَوْمِهِ قَبْلَ أَنْ يُمَسِّيَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَمَنْ قَالَهَا مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُوقِنٌ بِهَا، فَمَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(244) – Šaddad Ibn Aus (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė nuo Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „Geriausias būdas siekti Allaho atleidimo yra sakyti: „Allahumma anta rabbi lia ilaha illa ant, khalaktani va ana abduk, va ana ala ahdika va vadika mastatat, audhu bika min šarri ma sanat, abu-u laka binimatika alaja, va abu-u bidhanbi faghfir li, fa innahu lia jaghfirudh-dhunuba illa ant (O Allah, Tu esi mano Viešpats. Tu sukūrei mane, ir aš esu Tavo vergas. Liksiu ištikimas Tavo sandorai ir pažadu, kiek įmanoma. Ieškau prieglobsčio pas Tave nuo to, ką padariau. Aš pripažįstu Tavo malonę ir pripažįstu savo nuodėmę, atleisk man. Iš tiesų, niekas negali atleisti nuodėmių, tik Tu.)“ Pranašas pridūrė: „Kas tai pasako dieną, būdamas tuo įsitikinęs, ir miršta prieš vakarą, jis bus iš rojaus žmonių, o kas tai pasako naktį, tuo įsitikinęs, ir miršta prieš rytą, jis bus iš rojaus žmonių“.“ [Sahih] - [Perdavė Al-Bukhari]

Paiškinimas:

Pranašas pranešė, kad atleidimo ieškojimas turi tam tikras formuluotes, iš kurių geriausia yra: „Allahumma anta rabbi lia ilaha illa ant, khalaktani va ana abduk, va ana ala ahdika va vadika mastatat, audhu bika min šarri ma sanat, abu-u laka binimatika alaja, va abu-u bidhanbi faghfir li, fa innahu lia jaghfirudh-dhunuba illa ant“ Čia žmogus pirmiausia pripažįsta Allaho vienumą ir tai, kad Allahas yra jo Kūrėjas ir Viešpats, neturintis partnerio. Jis teigia, kad laikosi sandoros su Visagaliu Allahu dėl tikėjimo Juo ir paklusnumo Jam pagal savo sugebėjimus; nes kad ir kiek garbintų, tarnas nepajėgia daryti visko, ką jam įsakė Dievas ar parodyti pakankamai dėkingumo už Jo teikiamas palaimas. Tada žmogus ieško prieglobsčio pas Allahą ir tvirtai laikosi Jo, nes Jis yra Tas, pas kurį ieškoma prieglobsčio nuo savo padaryto blogio. Tada žmogus noriai pripažįsta Allaho palankumą jam ir vėl pripažįsta savo nuodėmes ir nusižengimus. Maldaudamas Allaho, jis prašo, kad atleistų jam, nuslėpdamas jo nuodėmes ir apsaugodamas nuo baisių pasekmių Savo malone ir gailestingumu, nes niekas negali atleisti nuodėmių, tik Visagalis. Tada Pranašas pareiškė, kad šis maldavimas yra vienas iš ryto ir vakaro zikr (reguliarus maldavimas), o kas jį sako užtikrintai, suvokdamas reikšmes ir jomis tikėdamas, savo dienos pradžioje, nuo saulėtekio iki saulėlydžio, ir mirs, jis pateks į rojų. Ir kas tai sako naktį, nuo saulėlydžio iki aušros, ir mirs prieš rytą, pateks į rojų.

Iš hadiso privalumų:

1. Yra įvairių istighfar (Allaho atleidimo prašymo) formų ir kai kurios iš jų yra geresnės už kitas.
2. Reikia entuziastingai stengtis kartoti šią dua, nes tai yra geriausias būdas siekti Allaho atleidimo.

(5503)

(245) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حُيَيْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: خَرَجْنَا فِي لَيْلَةٍ مَطِيرَةٍ وَظُلَمَةٍ شَدِيدَةٍ، نَطْلُبُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؛ يُصَلِّيَ لَنَا، قَالَ: فَأَذْرَكْنَاهُ، فَقَالَ: «قُلْ»، فَلَمْ أَقُلْ شَيْئًا، ثُمَّ قَالَ: «قُلْ»، فَلَمْ أَقُلْ شَيْئًا، قَالَ: «قُلْ»، فَقُلْتُ: مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «{قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ} وَالْمُعَوَّذَتَيْنِ حِينَ تُنْسِي وَتُصْبِحُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، تَكْفِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ».

[صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(245) – Abdullah Ibn Khubaib (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė: Išėjome lietingą ir itin tamsią naktį, ieškodami Allaho Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam), kad jis vestų mus maldoje. Aš jį pasivijau, o jis pasakė: „Pasakyk“, bet aš nieko nesakiau. Tada jis pasakė: „Pasakyk“, ir vėl aš nieko nesakiau. Jis pasakė: „Pasakyk“. Aš atsakiau: „Ką turėčiau pasakyti?“ Jis pasakė: „Sakyk {„Jis yra Allahas, (Kuris yra) Vienas.“} ir Al-Muavizatain (Sūros Al-Falak ir An-Nas) tris kartus vakare ir ryte, tai suteiks tau apsaugą nuo visko.“

“ [Sahih] - [Perdavė Abu Davud, At-Tirmizi ir An-Nasa-i]

Paiškinimas:

Abdullah Ibn Khubaib, gerbiamas kompanjonas, pranešė, kad jie išėjo vieną naktį, kai stipriai lijo ir buvo labai tamsu, ieškoti Pasiuntinio, kad jis vestų juos maldoje ir jie jį surado. Pranašas jam pasakė: „Pasakyk“, tai yra, recituok, bet jis nieko nepasakė. Pranašas pakartojo savo žodžius, taigi Abdullah pasakė: ką turėčiau recituoti, o Allaho Pasiuntiny? Po to Pranašas pasakė: Recituok sūrą Al-Ikhlās {Sakyk „Jis yra Allahas, (Kuris yra) Vienas.“} ir Al-Muavizatain: sūrą {Sakyk: „Aš ieškau prieglobsčio pas aušros Viešpatį} ir sūrą {Sakyk: „Aš ieškau prieglobsčio pas žmonijos Viešpatį,} vakare ir ryte tris kartus ir tai apsaugos tave nuo visų blogybių ir nelaimių.

Iš hadiso privalumų:

1. Pageidautina ryte ir vakare recituoti sūrą Al-Ikhlās ir Al-Muavizatain, nes tai apsaugo nuo visokio blogio.
2. Sūrą Al-Ikhlās ir Al-Muavizatain recitavimo privalumai.

(6082)

(246) – عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا يَضُرُّكَ

بِأَيِّنَ بَدَأْتَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(246) – Samura Ibn Džundub (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Mylimiausi posakiai Allahui yra ketveri: subchan-Allah (šlovė Allahui), al-chamdu-lilliah (dėka Allahui), lia iliaha illia-llah (nėra jokio kito dievo, išskyrus

Allahą) ir Allahu akbar (Allahas yra Didžiausias), ir nesvarbu, nuo kurio iš jų pradėsite.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allah'o palaima jam) pranešė, kad patys mylimiausi posakiai Visagaliui Allahui yra ketveri:

Subchana-llah - tai reiškia iškelti Visagalią Allahą aukščiau bet kokio netobulumo.

Al-chamdu-lilliah - tai reiškia visiško tobulumo priskyrimą Allahui, Jį mylint ir šlovinant.

Lia iliaha illia-llah - tai reiškia, kad niekas nėra vertas būti garbinamas, išskyrus Allahą.

Allahu akbar - tai reiškia, kad Allahas yra Didžiausias, Didingiausias ir Galingiausias.

Norint gauti šių žodžių nuopelnus ir atlygį, nebūtina jų tarti eilės tvarka.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo šariato lengvumą, nes galima pradėti nuo bet kurio iš šių žodžių.

(5475)

(247) – عن أبي أيوب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، عَشْرَ مَرَّاتٍ كَانَ كَمَنْ

أَعْتَقَ أَرْبَعَةَ أَنْفُسٍ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(247) – Abu Ajub (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Tam, kuris sako dešimt kartų „La ilaha illa Allah, vahdahu la šarika lah, lahul-mulku va lahul-hamd, va huva ala kulli šaj-in kadir“ (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, vieną, be partnerio, Jam priklausio absoliuti valdžia ir šlovė), atlygis bus tarsi jis išlaisvino keturis vergus iš Ismailio vaikų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė apie zikr, kuris skamba: „La ilaha illa Allah, vahdahu la šarika lah, lahul-mulku va lahul-hamd, va huva ala kulli šaj-in kadir“ (Nėra dievo, tik Allahas, Vienas, be partnerio; Jam priklausio valdžia, Jam priklausio šlovė, ir Jis turi valdžią viskam)", o tai reiškia: Niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą, Vieną, be partnerio, ir kad Jis yra visos viešpatystės savininkas ir vertas išaukstinimo kartu su meile ir pagyrimu; ir kad Jis yra Galingas ir niekas neaplenkia Jo galios. Kas kartoja šį zikr (Allaho minėjimą) dešimt kartų per dieną, gaus atlygį, panašų į atlygį už keturių vergų išlaisvinimą iš Ismailio, Abraomo sūnaus, vaikų (ramybė jiems). Pranašas išskyrė Ismailio vaikus, nes jie kilnesni už kitus žmones.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas parodo šio zikr pranašumus, kuriame yra dieviškumo, viešpatavimo, šlovinimo ir visiškos galios priskyrimas tik Visagaliui Allahui.

2. Atlygį už šį zikr gauna tas, kuris tai sako paeiliui arba atskirai.

(5517)

(248) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ، ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ، حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ: سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(248) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Yra du posakiai, kurie yra lengvi ant liežuvio, sunkūs ant svarstyklių ir brangūs Gailestingiausiajam: subhan-Allah Al-Azim (šlovė Didingajam Allahui) ir subhan-Allah va bihamdih (šlovė ir dėka Allahui).“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) papasakojo apie du posakius, kuriuos liežuvis ištaria be pastangų ir bet kokiomis sąlygomis, ir kad jie atneša didelį atlygį, kai pasveriami ant svarstyklių, o Gailestingiausias Viešpats juos myli:

Subchan-Allah Al-Azim (šlovė Didingajam Allahui) ir subchan-Allah va bichamdih (šlovė ir dėka Allahui). Taip yra todėl, kad šiuose dviejuose posakiuose yra Visagalio Allaho didybės ir tobulumo atributų, kurie Jį išaukština aukščiau visų trūkumų ir netobulumų.

Iš hadiso privalumų:

1. Geriausias zikr (Allaho minėjimas) yra tas, kuriame derinamas Allaho išaukštinimas ir šlovinimas.
2. Hadisas parodo didžiulį Allaho gailestingumą Savo tarnams, nes už paprastus darbus Jis duoda gausų atlygį.

(5507)

(249) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ:

سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، حُطَّتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ». [صحيح]

– [متفق عليه]

(249) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Kas šimtą kartų per dieną sakys „subhanAllahi va bihamdih“ (šlovė Allahui ir dėka Jam), jo nuodėmės bus ištrintos, net jei jų būtų tiek pat, kiek jūros putų.“ [Sahih] - [Bendru sutarimu]

Paaškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad kas šimtą kartų per dieną pasakys „subhanAllahi va bihamdih“ (šlovė Allahui ir dėka Jam), jo nuodėmės bus ištrintos - atleistos, net jei jų buvo tiek, kiek baltų nuosėdų, atsirandančių virš banguotos ir audringos jūros vandens.

Iš hadiso privalumų:

1. Šį atlygį gauna tas, kuris tai pasako per dieną, nesvarbu, ar iš eilės, ar atskirai.

2. Tasbih (šlovinimas) reiškia išaukštinti Allahą aukščiau bet kokio netobulumo, o hamd (dėkingumas) reiškia Jam priskirti tobulumą, mylint ir šlovinant Jį.
3. Hadise siekiama išpirkti mažas nuodėmes. Kalbant apie didžiasias nuodėmes, jų išpirkimui yra būtina atgaila.

(5516)

(250) – عن أبي مالكٍ الأشعريّ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الْطُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْيَمِينَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ - أَوْ تَمْلَأُ - مَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، وَالصَّلَاةُ نُورٌ، وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ، وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ، كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو، فَبَايَعُ نَفْسَهُ فَمَعْتَفُهَا أَوْ مُؤَبِّقُهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(250) – Abu Malik Al-Ašari (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) tarė: „Švarumas - tai pusė tikėjimo. „Alhamdulillah“ pripildo svarstyklės, „Subhanallah“ ir „Alhamdulillah“ pripildo tai, kas tarp dangaus ir žemės. Malda yra šviesa, labdara - (tikėjimo) įrodymas, o kantrybė - nušvitimas. Koranas - tai argumentas už arba prieš tave. Kiekvienas išeina anksti rytą ir pateikia save: arba išlaisvindamas savo sielą, arba privesdamas ją prie sužlugdymo.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad išorinis švarumas pasiekiamas apsiplovimu (vudu) ir išsimaudymu (ghusl), ir tai yra viena iš maldos sąlygų. Taip pat pranešė, kad sakyti „Alhamdulillah“ užpildo svarstyklės. Taip

norima pagirti Allahą ir priskirti Jam tobulumo savybes. Tai bus pasverta Teismo dieną ir užpildys gerų poelgių svarstyklę. Ir kad sakyti „Subhanallah val-hamdulilliah“ - išaukštinti Allahą aukščiau visų trūkumų ir priskirti Jam visišką tobulumą, kuris pridera Jo didybei, su meile ir išaukštinimu - užpildo tai, kas yra tarp dangaus ir žemės. Ir kad „malda yra šviesa“ žmogaus širdyje ir veide, kape ir Teismo dieną. Kad „labdara yra įrodymas“ ir tikinčiojo tikėjimo nuoširdumo įrodymas, ir tai atskiria jį nuo veidmainio, kuris susilaiko nuo labdaros, nes netiki už tai pažadėtu atlygiu. „Kantrybė kaip nušvitimas“ - tai yra susilaikymas nuo susierzinimo ir pasipiktinimo - šviesos spindėjimas, ateinantis su karščiu ir deginimu, kaip saulės spinduliai. Taip yra todėl, kad kantrybė yra sunki, reikalaujanti kovos su savimi ir susilaikymo nuo savo norų. Taigi, kantrus žmogus ir toliau švyti ir laikosi nurodymų bei teisingo kelio. Kantrybė rodoma laikantis Allaho įsakymų, vengiant Jo draudimų ir ištveriant kančias bei įvairių formų sunkumus šiame pasaulyje. Kad „Koranas yra argumentas už tave“, recituojant ir veikiant pagal jį, arba „prieš tave“, kad jo atsisakei. Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) informavo, kad visi žmonės dirba ir vaikšto, jie atsikelia iš miego ir išeina atlikti skirtingus darbus, kai kurie iš jų laikosi paklusnumo Allahui ir taip išsigelbėja nuo pragaro. O kai kurie nukrypsta ir daro nuodėmes, kurios juos sužlugdo, nuvesdamos į pragarą.

Iš hadiso privalumų:

1. Tyrumas yra dviejų rūšių: išorinis, kuris pasiekiamas atliekant vudu ar ghysl, ir vidinis, pasiekiamas tauhid (monoteizmu), tikėjimu ir gerais darbais.
2. Pabrėžiama maldos pastovumo svarba, nes ji yra šviesa žmonėms šiame pasaulyje ir Teismo dieną.
3. Labdara yra tikėjimo nuoširdumo įrodymas.
4. Svarbu, kad žmogus veiktų pagal Koraną ir juo tikėtų, kad tai būtų įrodymas už jį, o ne prieš jį.
5. Jei žmogus neužsiima garbinimu, jis užsiims nuodėme.
6. Kiekvienas turi dirbti, žmogus arba išgelbėja savo sielą pakludamas Allahui, arba sunaikina ją nuodėmėmis.
7. Kantrybę reikia išverti ir siekti Allaho atlygio, ir tame yra sunkumų.

(65004)

(251) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَأَنْ أَقُولَ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(251) – Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Man labiau patinka sakyti „subhan-Allah, val-hamdu-lillah, va la ilaha illa Allah, va Allahu akbar“ (garbė Allahui, šlovė Allahui, nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, ir Allahas yra Didžiausias) negu viskas, virš ko pateka saulė.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pranešė, kad minėti Visagalį Allahą šiomis kilniomis frazėmis yra geriau nei visas pasaulis ir tai, kas jame. Frazės yra šios:

Subhan-Allah - išaukštinti Allahą aukščiau visų netobulumų.

Alhamdu-lillah - išaukštinti Allahą tobulumo savybėmis su meile ir šlovinimu.

La ilaha illa Allah - niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą.

Allahu akbar - Jis yra Didingesnis ir Kilnesnis už visus kitus.

Iš hadiso privalumų:

1. Hadisas ragina minėti Allahą ir kad tai yra vertingiau už viską, virš ko teka saulė.
2. Esame raginami kuo daugiau užsiimti zikr (Allaho minėjimu), atsižvelgiant į to atlygį ir nuopelnus.
3. Pasaulietiškas malonumas yra menkas ir jo troškimai trumpalaikiai.

(6211)

(252) – عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول:

«أَفْضَلُ الذِّكْرِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَفْضَلُ الدُّعَاءِ: الْحَمْدُ لِلَّهِ». [حسن] - [رواه الترمذي والنسائي]

في الكبرى وابن ماجه]

(252) – Džabir (tebūnie Allahas juo patenkintas) pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Geriausias zikr (Allaho minėjimas) yra lia iliaha illial-lah (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą), ir geriausias dua (maldavimas) yra alhamdulillah (šlovė Allahui).“ [Hasan] - [Perdavė At-Tirmizi ir An-Nasa-i knygoje „As-Sunan Al-Kubra“, bei Ibn Madža]

Paaiškinimas:

Pranašas mums pranešė, kad geriausias zikr (Allaho atminimas) yra lia iliaha illia Allah (nėra kito dievo, išskyrus Allahą), tai reiškia, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą. Bei pranešė, kad geriausias maldavimas yra alhamdulillah (šlovė Allahui), tai reiškia pripažinimą, kad Visagalis Allahas yra malonės davėjas ir Tas, kuris vertas tobulumo savybių.

Iš hadiso privalumų:

1. Ji ragina mus dažnai minėti Allahą, išstariant tikėjimo liudijimą ir šlovinimo maldavimus.

(3567)

(253) – عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ حَكِيمٍ السُّلَمِيِّ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ نَزَلَ مِنْزِلًا ثُمَّ قَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنَزِلِهِ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(253) – Khaula Bint Hakim As-Sulamija pranešė, kad girdėjo Pasiuntinį (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kas ateina į kažkuria vietą ir sako: aš ieškau prieglobsčio tobuluose Allaho žodžiuose nuo blogio to, ką Jis sukūrė, jam niekas nepakenks, kol jis neišeis iš tos vietos.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) moko savo žmones, kaip ieškoti prieglobsčio pas Visagalį Allahą, kad išvengtų visko, kas baisu, kai žmogus sustoja kur nors kelionės, iškylos ar kitu metu. Tokioje situacijoje reikia ieškoti prieglobsčio Allaho puikiuose žodžiuose, kuriuose yra palaiminimas ir nauda bei kurie neturi jokių trūkumų, nuo bet kokios sukurtos būtybės blogio. Taigi, tol, kol liks toje vietoje, jis bus saugus nuo visko, kas žalinga.

Iš hadiso privalumų:

1. Istiaza (prieglobsčio ieškojimas pas Allahą) yra garbinimo forma, o tinkama istiaza yra ieškoti prieglobsčio pas Allahą minint Jo vardus ir savybes.
2. Leidžiama ieškoti prieglobsčio su Allaho žodžiais, nes tai yra viena iš Jo savybių, priešingai nei prieglobsčio ieškojimas pas kokią kitą būtybę, nes tai yra politeizmas.
3. Hadisas atkreipia dėmesį į šio maldavimo (dua) nuopelnus ir palaiminimą.
4. Sakyti zikr (minėti Allahą) yra apsauga nuo blogio.
5. Neteisinga ieškoti prieglobsčio pas bet ką kitą nei Allahą, pavyzdžiui, džinus, magus, apsišaukėlius ir kitus.

6. Šis maldavimas yra skirtas kiekvienam, išlipusiam bet kurioje vietoje, nesvarbu, kaip keliautojui ar gyventojui.

(5932)

(254) – عَنْ أَبِي هُمَيْدٍ أَوْ عَنْ أَبِي أُسَيْدٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ فَلْيُقِلِّ: اللَّهُمَّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ، وَإِذَا خَرَجَ فَلْيُقِلِّ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(254) – Abu Hmaid arba Abu Usaid pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Kai kuris nors iš jūsų įeis į mečetę, tegul sako: „Allahumma iftach ly abuaba rachmatik.“ (O Allahe, atidaryk man Savo gailestingumo vartus). O kai išeis, tegul sako: „Allahumma inni as-aluka min fadlik.“ (O Allahe, aš prašau Tavęs dosnumo).“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas nukreipė savo bendruomenę į maldavimą, kuris turi būti ištartas įėjus į mečetę: „O Allahe, atidaryk man Savo gailestingumo vartus.“ - tai yra prašyti Visagalio, kad suteiktų priemonių, leidžiančių pasiekti Jo gailestingumą. O išėjus iš mečetės, reikia sakyti: „O Allah, aš prašau Tavęs dosnumo.“ - tai yra prašyti Allaho dosnumo ir geranoriškumo teikiant teisėtą pragyvenimą.

Iš hadiso privalumų:

1. Šį maldavimą pageidautina pasakyti įeinant į mečetę ir išeinant iš jos.
2. Gailestingumas minimas kalbant apie įėjimą, o dosnumas - apie išėjimą, nes įeidamas į mečetę žmogus užsiima darbais, kurie priartina jį prie Allaho ir rojaus, todėl dera paminėti gailestingumą; o kai išeina, jis vaikšto po žemę, siekdamas pragyvenimo ir Allaho dosnumo.
3. Šie maldavimai (zikr) turi būti pasakyti įeinant į mečetę ir išeinant iš jos.

(65092)

(255) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ، فَذَكَرَ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ وَعِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: لَا مَبِيتَ لَكُمْ، وَلَا عَشَاءَ، وَإِذَا دَخَلَ، فَلَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ، وَإِذَا لَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ: أَذْرَكْتُمُ الْعَشَاءَ.» [صحيح] - [رواه مسلم]

(255) – Džabir Ibn Abdilliah (tebūnie Allahas juo ir jo tėvu patenkintas) pranešė, kad išgirdo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „Kai kažkas įeina į savo namus ar valgo ir pamini Allahą, šėtonas sako (savo kompanjonams): „Čia jums nėra nei naktinės pastogės, nei vakarienės.“ Tačiau kai kažkas įeina į savo namus ir nepamini Allaho vardo, šėtonas sako: „Jūs radote naktinį prieglobstį.“ Ir jei pradėdamas valgyti nepamini Allaho vardo, šėtonas sako: „Jūs radote ir naktinį prieglobstį, ir vakarienę.“ [Sahih] - [Perdavė Muslim]

Paaiškinimas:

Pranašas liepia mums paminėti Allahą įeinant į namus ir prieš valgant. Kai kažkas mini Allahą, sakydamas: „Bismilliah“ (vardan Allaho), įeinant į savo namus ir prieš valgant, šėtonas sako savo draugams: neturėsite naktinės pastogės ar vakarienės šiuose namuose, kurių savininkas ieškojo apsaugos nuo jūsų paminėdamas Visagalį Allahą. Tačiau jei žmogus nepamini Allaho įeinant į namus ir prieš valgi, šėtonas praneša savo draugams, kad šiuose namuose jie turės naktinį prieglobstį ir vakarienę.

Iš hadiso privalumų:

1. Įeinant į namus ir prieš valgant pageidautina paminėti Allahą, nes šėtonas praleidžia naktį namuose ir valgo jo gyventojų maistą, jei jie nemini Visagalio Allaho vardo.
2. Šėtonas atidžiai stebi žmones, jų poelgius, veiksmus ir visus jų reikalus. Taigi, kai žmogus paminėta zikr (Allaho atminimą), šėtonas pasiekia tai, ko nori iš jo.
3. Zikr atbaido šėtoną.
4. Kiekvienas šėtonas turi pasekėjų ir sąjungininkų, kurie džiaugiasi jo žodžiais ir laikosi jo įsakymų.

(3037)

Turinys

Ižanga.....	2
Iš tiesų, atlygis už poelgius priklauso nuo ketinimų, ir kiekvienas žmogus bus apdovanotas pagal tai, ką jis ketino	4
„Kas įveda į šią mūsų religiją ką nors, kas jai nepriklauso, tai bus atmesta.....	5
Islamas yra paliudyti, kad nėra kito dievo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Jo Pasiuntinys, melstis, duoti zakatą, pasninkauti Ramadano mėnesį ir atlikti hadžą, jei įmanoma.....	7
„Islamas pastatytas ant penkių ramsčių	11
Allaho teisė į Savo tarnus yra ta, kad Jį garbintų ir nesietų partnerių su Juo. Tarnų teisė į Allahą yra ta, kad Jis nebaustų tų, kurie nesieja partnerių su Juo.....	13
Kiekvienas, kuris nuoširdžiai liudija, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Jo tarnas bei Pasiuntinys, Allahas uždraus jam Pragarą	15
„Kas sako „la ilaha illa Allah“ (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą) ir atmets viską, kas garbinama be Allaho, jo nuosavybė ir kraujas tampa neliečiami, o jo atsiskaitymas bus su Allahu.“	17
Kas miršta nesiedamas partnerių su Allahu, pateks į rojų, o kas miršta ką nors susiedamas su Allahu, pateks į pragarą.“	18
Kas miršta, šaukdamasis šalia Allaho kito lygiaverčio, pateks į pragarą	20
Tu eisi pas Šventojo Rašto žmones. Kai pasieksi juos, pakviesk paliudyti, kad niekas nėra vertas garbinimo, išskyrus Allahą ir kad Muchammedas yra Allaho Pasiuntinys.....	21
Laimingiausias žmogus, kuris gaus mano užtarimą Paskutiniojo Teismo dieną yra tas, kuris nuoširdžiai iš savo sielos sako: „Nėra kito dievo, išskyrus Allah.“.....	23
„Tikėjimas turi daugiau nei septyniasdešimt ar šešiasdešimt šakų, iš kurių pati puikiausia yra pareiškimas, kad „La ilaha illa Allah“ (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą), o žemiausia iš jų yra pašalinimas iš kelio to, kas žalinga.....	24

Aš paklausiau Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „Kokia nuodėmė yra sunkiausia Allaho akyse?“ Jis atsakė: „Priskirti Allahui partnerių garbinime, juk Jis tave sukūrė26

Aš esu Tas, kuriam mažiausiai reikia partnerių. Taigi, tas, kuris daro ką nors dėl kito šalia Manęs, Aš atmetu jį ir jo politeizmą..27

„Kiekvienas iš mano žmonių pateks į rojų, išskyrus tuos, kurie atsisako28

„Nepersistenkite girdami mane taip, kaip krikščionys perdėjo šlovindami Marijos sūnų, nes aš esu tik (Allaho) vergas. Vadinkite mane Allaho vergu ir Jo Pasiuntiniu.“30

„Nė vienas iš jūsų netiki, kol nesu jam brangesnis už jo tėvą, vaikus ir visus žmones.“31

„Perduokite nuo manęs bent vieną eilutę ir papasakokite nuo Izraelio vaikų - tai daryti nėra nuodėmė. O kas tyčia apie mane meluoja, tegul užima vietą pragare.“32

„Štai! Netrukus hadisas iš manęs bus perduotas vyrui, kuris guli ant minkštasuolio ir sako: „Tarp mūsų ir jūsų yra Allaho knyga.....34

Tebūnie Allaho prakeiksmas žydams ir krikščionims, nes jie laikė savo pranašų kapus garbinimo vietomis35

„O Allah, nepadaryk mano kapo garbinamu tabu37

„Neverskite savo namų kapinėmis, neimkite mano kapo šventimo vieta ir prašykitės (Allaho) palaiminimo man, nes tai mane pasieks nesvarbu, kur bebūtumėte.“38

Tai yra žmonės, kurie, kai miršta teisus žmogus iš jų tarpo, jie pastato garbinimo vietą.....40

Aš Esu išteisintas prieš Allahą, priimti bet kurį iš jūsų kaip artimą draugą41

Ar man nesiųsti tavęs su tais pačiais nurodymais, su kuriais mane siuntė Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam)? Panaikink visus tabus ir išlygink visus aukštus kapus.“.....43

„Tijarah (tikėjimas blogais ženklais) yra širk (politeizmas). Tijarah yra širk. Tijarah yra širk - tris kartus -.“ Kiekvienas iš mūsų patiria kažką panašaus, bet Visagalis Allahas tai išsklaido kai mes pasitikime Juo44

„Tas nėra iš mūsų (musulmonų tarpo), kuris daro tatajar (ieško blogo ženklų) ar liepia tai daryti46

Ar žinote, ką jūsų Viešpats pasakė?“ Jie atsakė: „Allahas ir Jo Pasiuntinys žino geriausiai.“ Pranašas tarė: „Allahas pasakė: Kai kurie Mano tarnai rytą išejo kaip tikintys Manimi, o kiti kaip netikintys	48
„Kas pasikabina amuletą, padarė širk (politeizmą).“	50
„Užkalbėjimai, amuletai ir meilę didinanti magija (tivala) yra širk (politeizmas).“	51
„Kas nueina pas būrėją ir jį ko nors klausia, jo maldos nebus priimtos keturiasdešimt naktų.“	53
„Tas, kuris prisiekia kitu, o ne Allahu, tapo netikinčiu arba padarė širk (politeizmą).“	54
Prisiekiu Allahu - jei Jis panorės -, jei kada nors duosiu priesaiką ir pamatysiu, kad kitoks variantas yra geresnis už pirmąjį, aš išpirksiu savo priesaiką ir padarysiu tai, kas geriau.“	55
„Nesakykite: „Ko nori Allahas ir kažkas [kitas]“, o sakykite: „Ko nori Allahas ir po to - kažkas.“	57
„Dalykas, kurio aš labiausiai bijau dėl jūsų, yra mažasis širk (politeizmas).“ Jie paklausė: „O kas yra mažasis širk, o Allahas Pasiuntinys?“ Jis atsakė: „Tai rija	59
„Nesėdėkite ant kapų ir nesimelskite prieš juos.“	60
„Angelai nelydi grupės keliautojų, kurie su savimi turi šunį ar varpelį.“	61
„Prieina šėtonas prie vieno iš jūsų ir klausia: „Kas sukūrė tokį ir tokį, o kas sukūrė tokį ir tokį?“ kol sako: „Kas sukūrė tavo Viešpatį?“ Jei žmogus tai patiria, jis turėtų ieškoti prieglobsčio pas Allahą ir nuo to susilaikyti.“	62
Kas rodo priešiškamą pamaldžiam mano garbintojui, skelbiu prieš jį karą. O pats mylimiausias Man iš visko, ką mano tarnas daro, siekdamas priartėti prie Manęs, yra tai, ką aš jam pavedžiau kaip pareigą	64
Patariu jums bijoti Allahas, klausytis ir paklusti Jam, net jei esate vergas iš Abisinijos. Po manęs pamatysite didžiulę nesantaiką. Taigi, tvirtai laikykitės mano sunnos ir teisingai vadovaujamų kalifų sunnos.....	67
„Kas atsisako paklusnumo, atsiskiria nuo bendruomenės ir miršta, tai miršta tokia mirtimi kaip džahilijos (priešislaminis laikotarpis)	69

„Allaho paskirtajam į valdžią mirus tą dieną kai apgaudinėja savo valdžioje esančius asmenis, bus uždraustas rojus.“71

„Bus valdovai, atsakingi už jus, ir jūs pritarсите ir nepritarсите. Taigi kiekvienas, kuris pritaria (jų geriems darbams), bus atleistas, o kas draudžia (jų blogus darbus), bus saugus, išskyrus tuos, kurie yra visada patenkinti ir prisitaikę.....72

„Po manęs bus savanaudiškumo ir kitų dalykų, kuriems jūs nepritarсите.“ Jie paklausė: „Ką įsakai mums daryti (tokiomis aplinkybėmis), o Allaho Pasiuntiny?“ Jis atsakė: „Vykdykite savo pareigą (valdovo atžvilgiu) ir prašykite Allaho dėl savo teisių.“.73

„Kiekvienas iš jūsų esate globėjas ir kiekvienas esate atsakingas už savo pavaldinius75

„O Allahe, elkis žiauriai ir šiurkščiai su tais, kurie apsunkina mano žmones, ir elkis švelniai su tais, kurie vadovauja mano žmonių reikalams ir yra jiems malonūs.“77

„Religija yra nuoširdumas78

Jei matai tuos, kurie seka dviprasmiškas eilutes, tai tie, kuriuos Allahas įvardino, todėl saugokitės jų.....80

„Kas iš jūsų mato ką nors blogo, tegul pakeičia tai ranka, o jei negali, tuomet liežuviu (kalba), o jei negali, tai širdimi, ir tai yra silpniausias tikėjimas.“83

„Pavyzdys to, kuris laikosi Allaho nustatytų ribų, ir to, kuris jas peržengia, yra kaip pavyzdys žmonių, kurie įlipo į laivą. Vieni jų pateko į viršutinį denį, kiti - į apatinį.....85

Kiekvienas, kuris kviečia į teisingą kelią, gaus atlygį, panašų į atlygį, gautą jį sekančiųjų, nesumažindamas jų atlygio.....87

Kas veda į gerą darbą, gaus tokį patį atlygį kaip ir to darbo darytojas.....89

„Kas mėgdžioja žmones, yra vienas iš jų.“.....90

„Prisiekiu Tuo, Kurio rankoje yra Muchammedo siela, kad tas iš žydų ar krikščionių bendruomenės, kuris girdi apie mane, bet netiki su kuo aš buvau atsiųstas, ir miršta tokioje (netikėjimo) būsenoje, bus vienas iš pragarų gyventojų.“91

„O žmonės, saugokitės nesaikingumo religijoje, nes tie prieš jus buvo pasmerkti dėl nesaikingumo religijoje.“93

„Sužlugdyti yra ekstremistai.....94

„Žydai užsitraukė Allaho rūstybę, o krikščionys nuklydo.“95

„Allahas nustatė būtybių likimus penkiasdešimt tūkstančių metų prieš sukuriant dangų ir žemę.....	96
Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) kalbėjo su mumis, o jis yra teisingas ir patikimas, ir tarė: „Kiekvieno iš jūsų kūrimo pradžia trunka keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų motinos iščiose	97
„Rojus yra arčiau jums nei jūsų batų raišteliai, taip pat ir pragaras.“	100
„Pragarą supa geismai, o rojų - negandos.“	100
„Kai Allahas sukūrė rojų ir pragarą, Jis pasiuntė Džibrilį (angelą Gabrielių) (ramybė jam)	102
„Jūsų ugnis yra viena dalis tarp septyniasdešimt pragaro dalių.	104
„Allahas sugriebs žemę ir suvynios dangų Savo dešine, tada pasakys: „Aš esu Karalius. Kur yra žemės karaliai?““	105
žmonės, kurie Teismo dieną gaus griežčiausią bausmę, bus tie, kurie bando kopijuoti Allaho kūrinis	106
„Prisiekiu Tuo, kurio rankoje yra mano siela, Marijos sūnus netrukus nusileis tarp jūsų kaip teisingas teisėjas. Jis sulaužys kryžių, nužudys kiaulę ir nustatys džizjah (apsaugos mokestį, taikomą ne musulmonams, gyvenantiems musulmonų valdžioje), ir turtas bus toks gausus, kad niekas jo nebepriims.“	108
Pasakyk „nėra kito dievo, išskyrus Allahą“, ir aš tuo paliudysiu už tave Teismo dieną	109
„Mano dubenio (haud) ilgis yra mėnesio kelionė. Jo vanduo baltesnis už pieną, kvapas malonesnis už muskusą	110
„Mirtis bus išnešta juodai balto avino pavidalu.....	111
„Jei tik pasitikėsite Allahu taip, kaip turėtumėte, Jis pasirūpins jumis taip, kaip pasirūpina paukščiais - ryte jie iškelduoja alkani, o vakare grįžta pilnais pilvais.“	114
„Važiuojantys turi sveikinti einančius, vaikščiojantys - sėdinčius, o mažesnę grupę - didesnę.“	115
O Mano vergai, Aš uždraudžiau prispaūdą Sau ir jums, todėl neenkite vieni kitų	117
„Saugokitės neteisybės, nes Teismo dieną neteisybė bus tamsos klodai. Saugokitės šykštumo, nes šykštumas sunaikino tuos, kurie buvo prieš jus.....	120

„Iš tiesų, Allahas duoda atokvėpį engėjui, bet kai jį suima - nepaleidžia121

Allahas užrašė gerus ir blogus darbus. Tada paaiškino, kad: Tas, kuris nori gero poelgio atlygio, bet jo nedarė, Allahas užrašo jam pilną atlygį. O jei jis ketina daryti gerą poelgį ir tai daro, Allahas užrašo jam dešimt ar septynių šimtų (ar daugiau) kartų didesnę atlygį. Tačiau jei jis ketina daryti blogą poelgį ir to nepadaro, Allahas tai užrašo jam kaip pilną gerą poelgį. O jei jis ketina daryti blogą poelgį ir tai daro, Allahas tai užrašo kaip vieną blogą poelgį.“123

Tas, kuris daro gera priėmęs islamą, nebus nubaustas už tai, ką padarė per džahiliją, o tas, kuris daro blogą priėmęs islamą, bus nubaustas už ankstesnius ir vėlesnius poelgius.“124

Tai, ką tu sakai ir kvieti žmones, yra tikrai gerai. Jei tik galėtum pasakyti mums, kad yra atpirkimas už tai, ką padarėme126

Tu priėmei islamą kartu su savo praeities gerais darbais.“127

„Allahas nenuskriaus tikinčiojo jo gerame poelgyje, už tai jam bus duota šiame pasaulyje ir už tai bus atlyginta anapusiniame128

Tarnas padarė nuodėmę ir pasakė: „Viešpatie, atleisk mano nuodėmę.....129

„Nėra žmogaus, kuris padaręs nuodėmę atsikelia ir apsisvalo, tada meldžiasi ir prašo Allaho atleidimo, išskyrus tai, kad Allahas jam atleidžia.....132

„Mūsų Viešpats, Pašlovintasis ir Išaukštintasis, kiekvieną naktį nusileidžia į žemiausią (žemės) dangų, per paskutinį nakties trečdalį133

„Iš tiesų, teisėta (halal) yra aišku, ir neteisėta (haram) yra aišku134

O berniuk! Iš tiesų, aš išmokysiu tave kelis žodžius. Prisimink Allahą ir Jis tave saugos. Prisimink Allahą ir surasi Jį prieš save. Kai prašai, prašyk Allaho, o kai prašai pagalbos, kreipkis į Jį ..136

papasakok man ką nors apie islamą, ko negaliu paklausti nieko, tik tavęs.“ Jis atsakė: „Pasakyk: aš tikiu Allahą, tada būk tvirtas.“ 138

„Tikinčiuosius jų abipusiu gailėstingumu, meile ir užuojauta rasite kaip vieną kūną: jei kenčia vienas iš jo organų, visas kūnas reaguos nemiga ir karščiavimu.“139

„Kas gerai atlieka vudu (apsiprausimą maldai), to nuodėmės išlenda iš kūno, net iš po nagų.“	140
„Allahas nepriima nė vieno iš jūsų, esančio hadas (nedidelės ritualinės nešvaros būsenoje), maldos, kol jis neatliks vudu (ritualinio apsiprausimo).“	141
„Saugokitės tinkamai nenusiplauti kulnų, nes to nepadarius jie gali būti sudeginti pragare!“	142
„Pranašas (ramybė ir Allah'o palaima jam) atlikdavo vudu kiekvienai maldai.....	144
„Pranašas (ramybė ir Allah'o palaima jam) atliko vudu nuplaudamas kiekvieną vudu kūno dalį tik vieną kartą.“	145
Pranašas (ramybė ir Allah'o palaima jam) atliko vudu du kartus nuplaudamas kiekvieną vudu kūno dalį.....	146
Jei kas nors atlieka tokį vudu kaip šis mano ir atlieka du rakatus, per kuriuos jis apie nieką kitą nei maldą negalvoja, Allahas atleis visas jo praeities nuodėmes	146
„Kai kuris nors iš jūsų atlieka vudu, tegul įtraukia vandenį į nosį ir tada išpučia. Kas apvalo savo privačias dalis akmenimis, tegul tai daro su nelyginiu akmenų skaičiumi	149
Jie kankinami, bet ne dėl didelės nuodėmės. Vienas iš jų neapsaugodavo savęs nuo susitepimo savo šlapimu, o kitas vaikščiojo skleisdamas piktas paskalas	151
Pranašas (ramybė ir Allah'o palaima jam), prieš įeidamas į vonios kambarį, sakydavo: „Allahumma inni auzu bika minal-khubuthi val-khaba-ith (O Allah, aš ieškau prieglobsčio pas Tave nuo vyriškų ir moteriškų džinų).“.....	152
„Sivak (dantų valymo šakelė) išvalo burną ir tai patenkina Viešpatį.“	153
„Kiekvienas musulmonas privalo išsimaudyti bent vieną dieną kas septynias dienas, per kurią jis nusiplauna galvą ir kūną.“	154
„Penki yra Fitros (prigimties) veiksmai - apipjaustymas, gaktos plaukų skutimas, ūsų kirpimas, nagų kirpimas ir pažastų plaukų pešimas.“	155
„Buvau žmogus, kuriam dažnai išsiskiria mazi (ikisėklinis skystis) ir buvau per drovus, kad paklauskiau Pranašo (ramybė ir Allah'o palaima jam), atsižvelgiant į jo dukters statusą. Taigi, aš paprasčiau Al-Mikdad Ibn Al-Asvad paklausti Pranašo ką daryti. Taigi	

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė: „Tegul nusiplauna lytinį organą ir atlieka vudu.....	156
„Atlikdamas ghusl nuo džanaba (nešvarumo po lytinių santykių), Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) nusiplaudavo rankas ir atlikdavo vudu, tada nusiprausdavo	158
„Tau būtų pakakę tai padaryti vien rankomis.“ Tada jis vieną kartą rankomis trenkė į žemę, kaire nuvalė dešinę ranką, išorinę rankų pusę ir veidą.....	160
Palik jas, nes aš jas užsimoviau būdamas tyrumo būsenoje	161
tai yra kraujagyslės kraujas. Susilaikyk nuo maldos tiek dienų, kiek tau paprastai trukdavo mėnesinės, tada atlik ghusl ir melskis.“	163
„Jei vienas iš jūsų kažką jaučia pilve ir abejoja, ar jis paleido vėją, ar ne, jis neturėtų išeiti iš mečetės, nebent išgirstų garsą ar užuostų kvapą.“	164
„Kai muazin (šaukiantis į maldą) sako: „Allahu akbar, Allahu akbar	165
„Kai išgirsite muazin, kartokite tai, ką jis sako, ir tada paprašykite Allaho palaimos man	168
„Kas išgirdęs muaziną (kviečiantį į maldai) pasako: „Aš-hadu allia ilaha illallah vahdahu la šarika lah va anna Muchammadan abduhu va rasuluh, raditu billahi rabban, va bi Muchammadin rasulan va bil Islami dinan (aš liudiju, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, vieną, be partnerio ir kad Muchammedas yra Jo tarnas ir Pasiuntinys, esu patenkintas Allahu kaip Viešpačiu, Muchammedu kaip Pasiuntiniu ir islamu kaip religija), jo nuodėmės bus atleistos.“	170
Ar girdi azaną (kvietimą į maldą)?“ Jis atsakė: „Taip“. Tada Pranašas pasakė: „Tada atsakyk į tai.“	171
„Išvaizduokite, jei prie kurio nors iš jūsų durų tekėtų upė, kurioje jis maudytųsi penkis kartus per dieną? Ar liktų ant jo nešvarumų?	172
Koks poelgis yra mylimiausias Allahui?“ Jis atsakė: „Atlikti maldą anksčiausiu nustatytu laiku.“ Aš paklausiau: „O koks sekantis?“ Pranašas pasakė: „Paklusnumas ir gerumas tėvams.“ Aš pasakiau: „O koks poelgis sekantis?“ Jis pasakė: „Džihadas Allaho kelyje.“	173

„Kiekvienas musulmonas, kuris, kai reikia atlikti privalomą maldą, patobulina jos apsiprausimą (vudu), nuolankumą ir nusilenkimą, tai tampa atpirkimu už prieš tai buvusias nuodėmes, iki kol nepadarė didelės nuodėmės, ir tai galioja iki jo gyvenimo pabaigos.“	175
„Penkios (kasdienės) maldos, penktadienio malda iki kito penktadienio maldos, ir Ramadanas iki kito Ramadano - yra tarp jų padarytų nuodėmių išpirkimas, jei išvengiama didelių nuodėmių.“	176
„Įsakykite savo vaikams melstis, kai jiems sueis septyneri metai, o dešimties metų muškite už tai (už maldų neatlikimą) ir atskirkite juos (berniukus ir mergaites) lovose.“	177
„Visagalis Allahas tarė: Aš padalijau maldą tarp Savęs ir Savo tarno į dvi dalis, ir tarnas gaus tai, ko prašė	178
„Sandora (kuri atskiria) tarp mūsų ir jų (netikinčiųjų) yra malda; taigi, kas jos atsisako, iš tikrųjų tampa netikiniu (kafir).“	181
„Tai, kas yra tarp žmogaus ir politeizmo bei netikėjimo, yra maldos atsisakymas.“	182
„O Bilal, pakviesk maldai, paguosk mus ja.“	183
„To, kuris nepaskaitė Knygos atidarymo (Al-Faticha) sūros, malda yra negaliojanti.“	184
Prisiekiu Tuo, kurio Rankoje mano siela, mano malda panašiausia tarp jūsų Allaho Pasiuntinio maldai. Tokia buvo jo malda kol jis paliko šį pasaulį.“	185
„Man buvo įsakyta nusilenkti ant septynių kaulų	186
Jūs pamatysite savo Viešpatį, kaip matote šį mėnulį, jūs neturėsite jokių sunkumų į Jį žiūrėti	188
„Tas, kuris atlieka Fadžr maldą, yra saugomas Allaho	189
Kas apleis Asr maldą, jo darbai taps beverčiais.“	190
„Kas pamiršta maldą, turi ją atlikti iškart, kai tik ją prisimena; už ją nėra jokio kito išpirkimo, išskyrus tai.....	191
„Labiausiai slegiančios maldos veidmainiams yra iša ir fadžr maldos. Jei jie žinotų to nuopelnus, jie ateitų jas melstis, net jei tektų šliaužioti.....	192
„Kai Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) ištiesdavo nugarą po nusilenkimo, sakydavo: „Samia allahu liman chamidah	194

Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarp dviejų sudžiūd sakydavo: „Rabbighfir ly, rabbighfir ly.“	195
kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) tarp dviejų nusilenkimų sakydavo: „Allahumma-ghfir li varhamni va afini vahdini varzukni (O Allah, atleisk man, pasigailėk manęs, suteik man saugumą, vesk mane ir aprūpink mane).“	196
„Kai meldžiatės, ištiesinkite eiles ir leiskite vienam iš jūsų vesti jus maldoje, o kai jis ištaria takbir, jūs taip pat ištarkite	197
Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) išmokė mane tašahud, laikydamas mano ranką tarp jo rankų, kaip mokė mane sūras iš Korano	201
Allahuma inni audhu bika min adhabil-kabr, va min adhabin-nar, va min fitnatil-mahja val-mamat, va min fitnatil-masihid-dadžal	203
„Jokios maldos negalima melstis kai valgis yra paruoštas arba kai yra būtinybė tuštintis.“	205
Tai Šėtonas, vadinamas Khinzab. Jei pastebi jo poveikį, ieškok prieglobsčio pas Allahą ir tris kartus spjauk į kairę	206
„Blogiausias vagis tarp žmonių yra tas, kuris apvagia savo maldą.“ Buvo paklausta: „Kaip jis apvagia savo maldą?“ Jis atsakė: „Netobulai atlieka nusilenkimą (rukū) ir sudžiūd.“	207
„Ar tas, kuris pakelia galvą prieš imamui pakeliant galvą, nebijo, kad Allahas gali paversti jo galvą į asilo galvą arba į patį asilą?“	208
Allahumma antas-salam, va minkas-salam, tabarakta zal-džalali val-ikram.....	209
Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) šiais žodžiais po kiekvienos maldos švėsdavo Allaho vienybę.“	210
„Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) po kiekvienos privalomos maldos.....	213
Iš Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) įsiminiau dešimt raktų	214
„Kai kas nors iš jūsų įeina į mečetę, tegul prieš atsisėsdamas atlieka du maldos rakatus.“	216
„Jei penktadienį sakai savo draugui „klaudykis“, kai imamas sako pamokslą, vadinasi, tu kalbi tuščiai.“	217

„Melskis stovėdamas, jei negali, tada sėdėdamas, o jei negali, tada gulėdamas ant šono.“	218
„Malda šioje mano mečetėje yra geriau nei tūkstantis maldų bet kur kitur, išskyrus Al-Haram mečetėje.“	219
Tam, kuris stato mečetę vardan Allaho, Jis pastatys jam tokią pačią rojuje.“	220
„Labdara nemažina turto, o Allahas nepadidina tarnui gailestingumo, išskyrus garbėje, ir kiekvienas, kuris nusižemina, siekdamas Allaho malonės, Allahas jį išaukštins.“	221
„Allahas tarė: „Adomo sūnau, eikvok (iš savo turto), ir Aš eikvosiu tau.“	222
„Jei žmogus kažkiek išleidžia savo šeimai, siekdamas už tai Allaho atlygio, tai jam bus įrašyta kaip labdara.“	223
„Kas duoda atgaivą nemokiam asmeniui ar atleidžia dalį savo skolos, Allahas suteiks jam prieglobstį Teismo dieną Savo Sosto šešėlyje, tą dieną, kai nebus jokio šešėlio, tik Jo.“	224
„Tepagaili Allahas žmogaus, kuris yra nuolaidus, kai parduoda, kai perka ir kai prašo grąžinti skolą.“	225
„Buvo žmogus, kuris duodavo paskolas žmonėms. Jis sakydavo savo tarnui: „Kai ateisi pas vargšą asmenį, nepaisyk jo skolos, galbūt Allahas nepaisys mūsų nuodėmių	226
„Kai kurie žmonės neteisėtai disponuoja Allaho turtu. Jie Paskutiniojo Teismo dieną atsidurs pragare.“	227
„Kas pasninkauja Ramadaną nuoširdžiai ir tikisi atpildo iš Allaho, jo praeities nuodėmės bus atleistos.“	228
„Kas atlieka kijam (naktinę maldą) Lailatul-kadr (Likimo naktį), nuoširdžiai ir siekdamas atlygio, jo praeities nuodėmės bus atleistos.“	229
„Tas, kuris atlieka hadžą neužsiimdamas rafasu (lytiniais santykiais ar nepadoriomis kalbomis) ar nenusidėdamas, grįš kaip tą dieną, kai jo motina jį pagimdė.“	230
„Nėra dienų, kai geri poelgiai būtų labiau mylimi Allahui nei šiomis dienomis“, - kalbama apie pirmąsias dešimt Zul-Hidža mėnesio dienų	231
„Iš tiesų, Allahas nežiūri į jūsų išvaizdą ir turtus, o į širdis ir poelgius.“	232

„Iš tikrųjų, Allahas pavydi ir tikintysis pavydi. Allaho pavydas yra tada, kai tikintysis daro tai, ką Jis jam padarė neteisėtu.“	234
„Venkite septynių pražūtingų nuodėmių.....	234
„Ar man nepranešus jums apie svarbiausią iš didžiųjų nuodėmių?	236
„Didžiosios nuodėmės yra: partnerių susiejimas su Allahu, nepaklusnumas tėvams, žmogžudystė ir tyčinė melaginga priesaika.“	238
„Pirmosios bylos, kurios bus išspręstos tarp žmonių Teismo dieną, bus kraujo (žudynių) bylos.“	239
„Tas, kuris nužudo muahad (ne musulmoną, kuriam musulmonai suteikė apsaugos pažadą), neužuos rojaus kvapo, nors jo kvapą galima užuosti keturiasdešimties metų atstumu.“	240
„Tas, kuris nutraukia giminystės ryšius, nepateks į rojų.“	241
„Tas, kuris nori išplėsti savo pragyvenimą (turtą) ir pratęsti gyvenimo trukmę, turėtų išlaikyti savo giminystės ryšius.“	242
„Tas, kuris palaiko giminystės ryšius, nėra tas, kuris atlygina už jo artimųjų padarytą gėrį, bet palaiko gerus santykius ir su tais giminaičiais, kurie nutraukė su juo giminystės ryšius.“	243
„Ar žinote, kas yra apkalbinėjimas? Jie sakė: „Allahas ir Jo Pasiuntinys geriausiai žino.“ Jis pasakė: „Pasakyti apie savo brolių tai, kas jam nepatinka	244
„Kiekvienas intoksikantas yra khamr (alkoholinis gėrimas), ir kiekvienas khamr yra draudžiamas. Kas geria khamr šiame pasaulyje ir miršta būdamas nuo jo priklausomas, neatgailaudamas, negers jo pomirtiniame gyvenime.“	246
Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) prakeikė tą, kuris duoda kyšį, ir tą, kuris gauna kyšį, kad paveiktų nuosprendį	247
„Saugokitės klaidingų įtarimų, nes įtarimas yra pati netikriausia kalba	248
Liežuvautojas į rojų nepateks.“	250
„Visiems mano žmonėms gali būti atleista, išskyrus tiems, kurie daro nuodėmę atvirai	251
O jūs, žmonės! Iš tiesų Allahas pašalino jumyse džahilijos puikybę ir pasididžiavimą protėvių klystkeliais	252

„Labiausiai nekenčiamas žmogus Allaho akyse yra pats kivirčiškiausias žmogus.“	254
„Kai du musulmonai susitinka kovoti vienas su kitu kardais, ir žudikas, ir nužudytasis yra pasmerkti pragaru.....	255
„Tas, kuris nešiojasi prieš mus ginklus, nėra vienas iš mūsų“ ...	256
„Nekeikite mirusiųjų, nes jie jau pasiekė pasekmę to, ką padarė.“	257
„Musulmonui yra neteisėta susipykti su savo bičiuliu musulmonu ir jį palikti ilgiau nei tris naktis, o susitikę jie abu atsuka vienas kitam nugarą. Ir geriausias iš jų yra tas, kuris pradeda sveikindamas kitą.“	258
„Kas duos man garantiją saugoti tai, kas yra tarp jo žandikaulių ir kas tarp kojų, garantuosiu jam rojų.“	259
„Aš nepalieku po savęs žalingesnio išbandymo (fitna) vyrams nei moterys.“	260
„Gyvenimas šiame pasaulyje yra saldus ir žavus, ir iš tiesų, Allahas padarė jus ten įpėdiniais, kad pamatyti, kaip elgsitės. Taigi būkite atsargūs šiame pasaulyje ir būkite atsargūs su moterimis.....	261
„Nėra santuokos, išskyrus su globėju.“	263
„Geriausios sąlygos, kurias reikia vykdyti, yra tos, dėl kurių lytiniai santykiai tampa teisėtais.“	264
„Pasaulis yra tik malonumas, o geriausias pasaulietiškas malonumas yra dora moteris.“	265
kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) uždraudė kaza (skusti dalį galvos plaukų, o kitą palikti neskustą)	266
„Patrumpinkite ūsus ir palikite barzdą augti.“	266
„Vyras neturėtų žiūrėti į kito vyro aurą, o moteris neturėtų žiūrėti į kitos moters aurą.....	267
Iš tiesų, geriausi iš jūsų yra tie, kurie turi geriausias manieras.“	268
„Iš tiesų, tikintysis savo geromis manieromis gali pasiekti lygį to, kuris nuolat pasninkauja ir meldžiasi naktį.“	270
„Tobuliausias tikintysis savo tikėjimo atžvilgiu yra tas, kurio maneros yra puikiausios, o geriausi iš jūsų yra tie, kurie geriausiai elgiasi su savo moterimis.“	271

„Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo paklaustas apie svarbiausią poelgį, vedantį žmones į rojų, ir jis atsakė: „Allaho baimė ir geros manieros.....	272
„Allaho Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) buvo geriausias iš žmonių moralės požiūriu.“.....	273
Iš tiesų, Pranašo charakteris buvo Koranas.“.....	274
Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam), avėdamas sandalus, šukuodamasis plaukus, apsivalydamas ir atlikdamas visus darbus, pirmenybę teikdavo dešinei pusei.....	275
„Iš tiesų, Allahas įsakė gerumą visuose dalykuose.....	277
„Iš tiesų, tie, kurie elgiasi teisingai ir sąžiningai, bus kartu su Allahu šviesos sakyklose Gailestingiausiojo dešinėje, tebūnie Jis Išaukštintas, o abi Jo rankos yra dešinės	278
„Neturėtų būti jokios žalos (darar) ir abipusės žalos (dirar). Kas daro žalą, tam pakenkia Allahas, o kas apsunkina dalykus, tam Allahas viską apsunkina.“.....	279
Nepyk.....	280
„Stiprus žmogus nėra tas, kuris gali nugalėti kitus, o stiprus yra tas, kuris valdo save, kai yra piktas.“.....	281
Kuklumas yra tikėjimo dalis.....	283
„Kai kažkas myli savo draugą, jis turėtų tai pasakyti jam.“	284
„Kiekvienas geras poelgis yra labdara.“.....	285
„Žmogaus kojos nepajudės iš savo vietos Teismo dieną, kol jo nebus paklausta apie jo gyvenimą, kaip jį praleido; apie jo žinias, ką su jomis padarė; apie pinigus, iš kur juos uždirbo ir kam išleido; apie savo kūną ir ką su juo padarė.“	286
„Tas, kuris prižiūri našlę ar vargšą yra kaip mudžahidas (karys), kuris kovoja už Allaho reikalą, arba kaip tas, kuris visą naktį meldžiasi ir visą dieną pasninkauja.“.....	287
„Kas tiki Allahu ir Paskutiniąją dieną, turėtų sakyti, kas gera, arba tylėti.....	288
„Nesumenkink jokio gero poelgio, net jei tai būtų savo brolio sutikimas linksmu veidu.“	290
„Kas nerodo gailestingumo žmonėms, Visagalis Allahas nerodo gailestingumo jam.“.....	291

„Gailestingųjų pasigailės Gailestingasis. Būkite gailestingi tiems, kurie yra žemėje, ir Tas, Kuris yra danguje, bus Gailestingas jums.“292

„Musulmonas skolingas kitam musulmonui penkias teises: sveikinti su taika, lankyti ligonius, eiti į laidotuves, priimti kvietimus ir tarti tašmyt (jarhamukal-lah - teparodo Allahas tau gailestingumą) žmogui, kuris čiaudėja.“293

„Jūs neįeisite į rojų, kol nepatikėsite, ir nepatikėsite tol, kol nemylėsite vienas kito. Ar turėčiau pasakyti, ką galite padaryti, kad mylėtumėte vienas kitą? Paskleiskite Salam (taikos) pasveikinimą tarp jūsų.“294

Vienas vyras paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „Kuris poelgis islame yra geriausias?“ Jis sakė: „Pamaitinti vargšus ir perduoti taikos sveikinimą tiems, kuriuos pažįstate, ir tiems, kurių nepažįstate.“295

„Stiprus tikintysis yra geresnis ir labiau mylimas Allaho nei silpnas tikintysis, nors abu yra geri.....297

„Džibrilis man daug patarinėdavo apie gerą elgesį su kaimynu, kol maniau, kad jis (kaimynas) gaus paveldėjimo teisę.“299

„Kas saugos savo brolio garbę jo nesant, Allahas apsaugos jo veidą nuo ugnies Teismo dieną.“300

„Iš tiesų, švelnumas puošia viską, kur tik atsiranda, ir kai būna pašalintas iš kažkur, padaro tai su trūkumais.“301

„Padarykite reikalus lengvus ir neapsunkinkite, praneškite žmonėms džiugią žinią ir nevarykite jų šalin.“302

„Mes buvome pas Umar ir jis pasakė: „Mums buvo uždrausta apsikrauti.““303

„Jei kas iš jūsų valgo, tevalgo dešine ranka, o jei geria, tegeria dešine ranka, nes velnias valgo ir geria kaire ranka.“304

O berniuk, paminėk Allaho vardą, valgyk dešine ranka ir tik iš to, kas arčiau tavęs.....305

„Allahas yra patenkintas tuo, kuris valgo ar geria, ir Jį giria už tai.“306

Vienas vyras valgė kaire ranka Allaho Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) akivaizdoje, taigi Pranašas jam pasakė: „Valgyk dešine ranka.“ Vyras pasakė: „Aš negaliu.“ Po to Pranašas pasakė: „Tegu tu nesugebėsi to padaryti.“307

„Allahas mēgsta, kad Jo paskyrimai būtū priimami taip, kaip Jis nori, kad būtū laikomasi Jo įpareigojimų.“308

„Jei Allahas nori kam nors gero, Jis priverčia jį kentėti.“309

„Kai musulmonas patiria nuovargį, ligą, liūdesį, nerimą, skriaudą, sielvartą ar net jei tai būtū spyglio įdūrimas, Allahas tuo išpirks kai kurias jo nuodėmes.“310

„Jei žmogus suserga ar keliauja, jam bus įskaityti visi geri darbai, kuriuos jis nuolat atlikdavo būdamas namuose ir geros sveikatos.“311

„Kai Allahas nori kam nors gero, Jis suteikia jam religijos supratimą312

„Nesiekite žinių, kad pasirodytumėte prieš mokslininkus ar ginčytumėtės su kvailiais313

„Geriausio iš jūsų yra tie, kurie mokosi Korano ir jo moko.“314

jie klausydavosi dešimties Pranašo recituojamų eilučių ir prieš pereinant prie kitų dešimties eilučių, jie išmokdavo jose esančias reikšmes ir kaip veikti pagal jas315

„Kas recituoja vieną raidę iš Allaho Knygos, tas gauna už ją atlygį ir dešimt panašių atlygių316

„Korano kompanjonui (kuris jį nuolat recituoja ir išmoksta mintinai ir t. t.), bus pasakyta: skaityk, pakilk ir recituok, kaip anksčiau recitavai pasaulyje. Tavo buveinė bus ties paskutine Korano eilute, kurią recitavai.“317

„Ar kuris nors iš jūsų norėtų grįžęs pas savo šeimą rasti tris dideles, storas, nėščias kupranugares?319

„Ir toliau kartokite šį Koraną, nes, prisiekiu Tuo, kurio rankoje yra mano siela, Koranas greičiau išslysta iš atminties nei kupranugariai, pabėgantys nuo rišimo virvių.“320

„Nepaverskite savo namų kapinėmis. Iš tiesų, šėtonas bėga iš namų, kuriuose recituojama sūra Al-Bakara (Karvė).“321

O Abul-Munzir, ar žinai, kuri Allaho Knygos eilutė yra didingiausia?“ Aš atsakiau: „Allahas - La ilaha illa Huva (niekas neturi teisės būti garbinamas, tik Jis), Al-Hajul-Kajum (Amžinas, Tas, Kuris išlaiko ir saugo visa, kas egzistuoja).“ [Koranas, sūra „Karvė“ 2:255]. Po to jis švelniai sudavė man į krūtinę ir tarė: „Lai Allahas palaimina tave žinojimu, o Abul Munzir!“322

„Kas naktį recituoja dvi paskutines sūros Al-Bakara eilutes, jų jam pakaks.“	323
„Maldavimas (dua) yra garbinimas	324
„Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) visada prisimindavo Allahą.“	326
„Visagalio Allaho akyse nėra nieko garbingesnio už maldavimą (dua).“	326
„Iš tiesų, tikėjimas vienam iš jūsų susidėvi, kaip nusidėvi marškiniai, todėl paprašykite Allaho atnaujinti tikėjimą jūsų širdyse.“	327
„Arčiausiai savo Viešpaties tarnas yra tada, kai jis nusilenkia (sudžiūd), todėl daug maldaukite.“	328
Dua, kurią Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakydavo dažniausiai, buvo: „Allahumma rabbana atina fid-dunja hasanah va fil-akhirati hasanah va kina adhaban-nar (O Allache, mūsų Viešpatie, duok mums šiame pasaulyje tai, kas gera, ir anapusiniame - kas gera, ir apsaugok mus nuo pragaro kančių).“	329
Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) kiekvieną naktį eidamas miegoti, suglausdavo delnus ir pūsdavo į juos kartodamas sūras Al-Ikhlās, Al-Falak ir An-Nas.....	331
„Geriausias būdas siekti Allaho atleidimo	332
„Sakyk {„Jis yra Allahas, (Kuris yra) Vienas.“} ir Al-Muavizatain (Sūros Al-Falak ir An-Nas) tris kartus vakare ir ryte, tai suteiks tau apsaugą nuo visko. “	334
„Mylimiausi posakiai Allahui yra ketveri: subchan-Allah (šlovė Allahui), al-chamdu-lilliah (dėka Allahui), lia iliaha illia-llah (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą) ir Allahu akbar (Allahas yra Didžiausiasis), ir nesvarbu, nuo kurio iš jų pradėdate.“	335
„Tam, kuris sako dešimt kartų	336
„Yra du posakiai, kurie yra lengvi ant liežuvio, sunkūs ant svarstyklių ir brangūs Gailestingiausiajam.....	338
„Kas šimtą kartų per dieną sakys „subhanAllahi va bihamdih“ (šlovė Allahui ir dėka Jam), jo nuodėmės bus ištrintos, net jei jų būtų tiek pat, kiek jūros putų.“	339

„Švarumas - tai pusė tikėjimo. „Alhamdulillah“ pripildo svarstyklės, „Subhanallah“ ir „Alhamdulillah“ pripildo tai, kas tarp dangaus ir žemės340

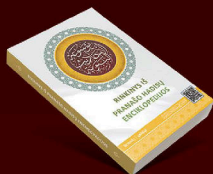
„Man labiau patinka sakyti „subhan Allah, val-hamdu-lillah, va la ilaha illa Allah, va Allahu akbar“ (garbė Allahui, šlovė Allahui, nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą, ir Allahas yra Didžiausias) negu viskas, virš ko pateka saulė.“342

„Geriausias zikr (Allaho minėjimas) yra lia iliaha illial-lah (nėra jokio kito dievo, išskyrus Allahą), ir geriausias dua (maldavimas) yra alhamdulillah (šlovė Allahui).“343

„Kas ateina į kažkurią vietą ir sako: aš ieškau prieglobsčio tobuluose Allaho žodžiuose nuo blogio to, ką Jis sukūrė, jam niekas nepakenks, kol jis neišeis iš tos vietos.“344

„Kai kuris nors iš jūsų įeis į mečetę, tegul sako: „Allahumma iftach ly abuaba rachmatik.“ (O Allahe, atidaryk man Savo gailestingumo vartus). O kai išeis, tegul sako: „Allahumma inni as-aluka min fadlik.“ (O Allahe, aš prašau Tavęs dosnumo).“346

„Kai kažkas įeina į savo namus ar valgo ir pamini Allahą, šėtonas sako (savo kompanjonams): „Čia jums nėra nei naktinės pastogės, nei vakarienės347

Pranašo hadisai yra antrasis islamo religijos taisyklių šaltinis. Tarė Visagalis: {Ir nekalba jis (savo) troškimu (3) Tai tėra apreiškimas, apreikštas.} [Koranas, sūra „Žvaigždė“ 53:3-4].

Šiame Pranašo hadisų enciklopedijos rinkinyje pateikiami kai kurie bendri hadisai apie tai, ko musulmonui reikia jo tikėjimui ir pasaulietiniam gyvenimui, taip pat trumpas jų reikšmių, nurodymų bei naudos paaiškinimas įvairiomis pasaulio kalbomis, kad hadisų turinio naudą būtų galima skleisti ir kad Pasiuntinio suna pasiektų kuo daugiau žmonių.

موسوعة الأحاديث النبوية
HadeethEnc.com

